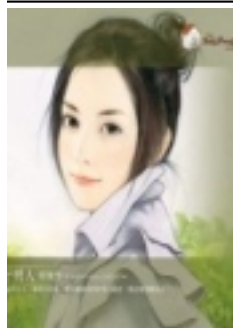

Gả Cho Tổng Tài Phải Cẩn Thận

Contents

Gả Cho Tổng Tài Phải Cẩn Thận	1
1. Chương 1: Bệnh Viện Tổng Hợp Kỷ Niệm Tú Xuyên	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	21
5. Chương 5	29
6. Chương 6	34
7. Chương 7	43
8. Chương 8	51
9. Chương 9	58
10. Chương 10	67

Gả Cho Tổng Tài Phải Cẩn Thận

Giới thiệu

Nàng thật nghĩ có phải kiếp trước nàng đã làm rất nhiều chuyện tốt hay không mà kiếp này số mệnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-cho-tong-tai-phai-can-than>

1. Chương 1: Bệnh Viện Tổng Hợp Kỷ Niệm Tú Xuyên

Bao quanh một tòa nhà trung tâm là bốn tòa nhà ười hai tầng ,nhìn từ trung tâm của khuôn viên có thể thấy những hành lang dài nối liền bốn tòa nhà thành một thể thống nhất.từ tầng một đến tầng ba được thiết kế thành các cửa hàng,nhà ăn,phòng giặt ủi,những cửa hàng ăn nhỏ và cả bãi đậu xe. Bên dưới mặt đất được bao phủ bởi rất nhiều loại hoa và cây cảnh với mục đích tạo nên một khung cảnh thanh bình tươi mát (hana : mới vào truyện đã thấy khó quá a...)

Bệnh viện tổng hợp Kỷ Niệm Tú Xuyên tên chính thức là “trung tâm y học Kỷ Niệm Tú Xuyên “, quy mô vô cùng không lồ và được coi là bá vương trong lĩnh vực y tế ,bệnh viện .

Ngàn dặm tình không.

Tiếng ù ù của cánh quạt trực thăng phát ra âm thanh thật lớn phá vỡ sự yên lặng của bệnh viện như muốn những vị tai to mặt lớn của bệnh viện này như viện trưởng ,phó viện trưởng , chủ nhiệm các khoa và toàn thể nhân viên của viện mau mau ra nghênh đón khách quý..... Ách, nói chính xác hơn là muốn họ mau mau ra “cứu người”

Trực thăng nhanh chóng hạ cánh khiến cho những người cần ra nghênh đón không kịp tới nơi ,bước xuống khỏi trực thăng là một nam nhân quần áo có phần xộc xệch ,ánh mắt thất thần lo lắng .

Nam nhân đứng trong gió, mái tóc đen lộn xộn tung bay ,áo sơ mi cao cấp màu trắng chỉ cài vạt vàng hai cúc áo đã loang lổ những vết bẩn, ngay cả quần tây màu đen cũng dính không ít máu ,ánh mắt lợi hại thường ngày giờ đây nhuộm đầy vẻ lo lắng ,chiếc mũi thẳng cùng đôi môi bạc. Dù thế vẫn không làm mờ đi vẻ khí phách cùng uy nghiêm vốn có mà người khác nhìn vào không thể không sợ hãi .

“Quan tiên sinh.....” Viện trưởng vạt vàng chạy đến định chào hỏi.

“Cứu nàg!” Giọng nói uy nghiêm giống như mệnh lệnh được đưa ra làm đối phương không cách nào kháng cự .

“ Là, là.....?” Đường đường là viện trưởng của bệnh viện mang tầm voc Châu Á mà lại khúm núm trước một nam nhân nguyên nhân vô cùng đơn giản , bởi nam nhân này không ai khác chính là chủ nhân của nơi này , cũng là người nắm trong tay bát cơm của toàn bộ nhân viên của viện ,hơn thế nữa còn là người thừa kế của đại thương nhân Quan Vạn Quý – Quan Long Kí .

Phát hiện thấy tiềm năng to lớn trong ngành kinh doanh lĩnh vực y tế bệnh viện , Đại thương nhân Quan Vạn Quý vì kỉ niệm của cha là Quan Tú Xuyên đã lập nên nơi này . Thời gian tính ra cũng đã trôi qua ba mươi năm .

Quan Vạn Quý cẩn thận tuyển về rất nhiều danh y ở mọi khoa ,đồng thời cũng đầu tư rất nhiều cho các trang thiết bị y tế . Hơn nữa còn đặc biệt thiết kế phòng bệnh thật thoải mái rộng rãi sang trọng. Bệnh viện tổng hợp Kỷ Niệm Tú Xuyên vì thế tạo nên danh tiếng như ngày hôm nay. Cho đến nay, bệnh viện tổng hợp Tú Xuyên vẫn luôn mang lại lợi nhuận khổng lồ cho Quan gia .

Ở cái thời điểm nền kinh tế vẫn bảo thủ không phát triển, Quan Vạn Quý đích thực là một người có tầm nhìn vô cùng độc đáo và sâu rộng .

Một đám y bác sĩ mặc đồng phục bệnh viện không đợi được nhân phó đã nhanh chóng đi đến tiếp nhận bệnh nhân để có thể cấp cứu một cách nhanh chóng nhất .

Kiểm tra mạch đập , đo huyết áp ,kiểm tra sơ qua các vết thương trên cơ thể , liên tiếp các thuật ngữ chuyên sâu được trao đổi làm không khí trong phòng cấp cứu vô cùng nặng nề.sau một hồi bàn luận liền thấy một đám người đi vào mang theo cáng cứu thương ,đặt người bệnh lên đi vào thang máy nhanh chóng đi thẳng lên phòng phẫu thuật trên tầng mười hai .

Sau một hồi cấp cứu ,căn cứ vào tình hình của bệnh nhân nhân viên lúc này gửi thông báo đến viện trưởng : “Nguyên là bệnh nhân có thể đã có va chạm mạnh gây nên các vết thương bên ngoài và ảnh hưởng đến não bộ .giờ phải đợi tỉnh lại thì mới xác định rõ ràng những thương tổn gặp phải .”

Nhìn thấy ông chủ bộ dáng lo lắng cực độ, hơn nữa quần áo xộc xệch bẩn thỉu ngồi đó hẳn không dám thông báo tin tức vừa nhận được , mặc kệ bệnh tình của người kia nặng đến đâu giờ cũng không phải vấn đề , hẳn tin ông chủ của hẳn tuyệt đối sẽ không vui khi nghe được thông tin không rõ ràng kia .

Viện trưởng lập tức hạ lệnh toàn thể nhân viên của viện đề cao tinh thần trách nhiệm ,lập tức chuẩn bị phòng tổng thống và an bài thêm một số việc có liên quan đến vị khách quý này sau đó lấy hết dũng khí mở miệng :

“ Quan tiên sinh.....” Viện trưởng ho nhẹ một tiếng như muốn dời sự chú ý của Quan Long Kí đang nhìn chăm chăm vào cửa phòng phẫu thuật sang phía mình .

Quan Long Kí lúc này đâu có thể nghe thấy gì vì toàn bộ sự tập trung của anh hiện giờ chỉ tập trung vào người nằm sau cánh cửa kia .

Hắn bây giờ hồn phách đã sớm rời đi đến bên người ấy ,nếu có thể hắn tình nguyện thay nàng gánh hết những thương tổn lúc này nàng đang phải chịu .

“ Quan tiên sinh..... Ngài có muốn tắm rửa nghỉ ngơi một chút không ” Viện trưởng lại cất tiếng hỏi.

Hắn quần áo hỗn độn, áo sơ mi cao cấp không biết từ lúc nào đã loang đầy vết máu ,nhìn thế nào cũng thấy bộ dạng của hắn thật chật vật khó coi .

“ Nàng sẽ không xảy ra bất trắc gì đúng không ?”. Tuy chỉ là một câu hỏi nhưng ngữ khí kiên quyết của Quan Long Kí làm đối phương không có cách nào phản bác hay nói ngược lại được .

“ Đúng vậy! Quan tiên sinh ngài yên tâm, giáo sư Từ chính là giáo sư đầu ngành trong lĩnh vực não khoa ,là người nổi tiếng nhất trong tất cả các giáo sư đầu ngành ở Đài Loan” Viện trưởng vỗ ngực cam đoan.

Vừa mới nãy hắn nhân được tin tuy ngoại thương khá nghiêm trọng nhưng nhờ được cấp cứu kịp thời nên tạm thời không còn nguy hiểm đến tính mạng .

Giờ đây áp lực của bọn họ không còn vì tính mệnh của bệnh nhân nữa mà vì người nhà của bệnh nhân – Quan Long Kí .

“ Ngài vẫn là nên đi thay quần áo và nghỉ ngơi một chút đi ! Vạn nhất ngài có chuyện gì thì thật không tốt đâu .” Viện trưởng vẫn dai dẳng bám theo khuyên nhủ.

Không cần hắn nhiều lời một lát đã thấy lái xe đến cùng một hàng dài các trợ lí nhanh chóng vây quanh Quan Long Kí đợi chờ sự phân phó của chủ nhân .

Phẫu thuật thuận lợi chấm dứt, mọi người thở phào nhẹ nhõm .

Chuyện xưa giờ mới bắt đầu.....

Quan gia thật sự là một gia tộc không thuận đường con cái , Quan vạn quý tuy phú quý bậc nhất ,tiền bạc gia sản có thể sánh với cả một tiểu quốc thế mà lại chỉ có một người con gái , đây quả thực là nàng công chúa của Quan Vạn Quý , có điều nàng đã li hôn và thường xuyên sống ở nước ngoài .

Mười năm trước, Quan Vạn Quý tạ thế , không ít người hứng thú chờ xem “tiểu công chúa” của Quan gia – người luôn được biết đến là kiều nữ tuyệt sắc giai nhân , chân yếu tay mềm chưa từng quan tâm chuyện công ty làm thế nào tiếp quản Quan Thị danh chấn thiên hạ .

Nhưng rồi ai cũng phải rửa mắt khi chứng kiến người chủ trì đại cục không phải là Quan đại tiểu thư mà là người không ai biết đến và được gọi là Quan thiếu gia Quan Long Kí ,năm này vừa tròn hai mươi tuổi và đặc biệt chưa bao giờ được tiết lộ ra ngoài .

Mới đầu những đối thủ cạnh tranh có chút khinh địch nghĩ muốn “Ăn” sống Quan thị chỉ là chuyện sớm muộn , chỉ cần tung ra vài chiêu đánh trước đánh sau đơn giản là có thể nắm chắc phần thắng trong tay. Có ngờ đâu đã tính sai ngay từ đầu

Về phần bệnh viện Tú Xuyên lại không có ảnh hưởng nên doanh thu chỉ có tăng không hề giảm .

.....

Bệnh viện Tú Xuyên đúng là nơi hội tụ của các giáo sư đầu ngành , tiền lương nhân viên đương nhiên so với đồng nghiệp nơi khác càng thêm ưu ái, ngoài những giáo sư nổi tiếng , những hộ lý , y tá ,bác sĩ có khả năng đều tụ hội về đây . Mà người phụ trách ở phòng tổng thống này là nhóm người có chuyên môn cao cấp nhất của bệnh viện .Tuy đều là những nhân viên ưu tú của bệnh viện nhưng lúc này đây những áp lực quá lớn dồn lên họ làm họ có phần căng thẳng .

Nữ nhân bí ẩn kia không hề có trong tư liệu ,hồ sơ của bệnh viện nên danh tính ,tuổi tác hay các thông tin liên quan không một ai biết , nhưng cũng không ai dám đến hỏi “ông chủ của ông chủ” nên đành tự đặt cho nàng một cái tên tạm thời là “Ngủ Mỹ Nhân” để gọi nàng.

Rõ ràng phẫu thuật rất thành công vì có gì nàng còn chưa tỉnh lại , không lẽ muốn làm nàng công chúa ngủ trong rừng hay sao mà đã bốn ngày trôi qua còn chưa chịu tỉnh lại .

Vì thế, “Ông chủ của ông chủ” Sắc mặt càng ngày càng khó coi, viện trưởng, chủ nhiệm khoa cũng càng ngày càng sợ hãi, mười hai tầng lầu bây giờ không khí càng ngày càng lạnh đến đáng sợ .

“Vì sao tới giờ này nàng còn chưa tỉnh lại ?” Quan Long Kí lạnh nhạt hỏi.

Trong ánh mắt sắc bén có chút thâm trầm như muốn nổi lên trận gió lốc, hần ngũ khí trầm thấp thông thả nhưng lại cho người nghe cảm giác như đang bị thắt chặt lại gây cho toàn thể y bác sĩ nơi này áp lực tinh thần vô cùng lớn .

“Việc này.....” Một đám danh y của khoa ngoại mặt mày khổ sở ,tay chân thừa thải , bó tay không có biện pháp nào cho hần câu trả lời .

Bọn hần cũng thật sự không biết vì sao vị “Ngũ Mỹ Nhân” kia mãi không chịu tỉnh lại nha!

Rõ ràng cấp cứu thành công, người bệnh thương thế cũng không nghiêm trọng, chính là chỉ gãy có hai cái xương sườn, xương tay phải hơi rạn một chút, hai chân có cũng chỉ có vết thương ngoài da, cũng không phải là những vết thương trí mạng mà . (hana :có thể thôi á,phải hana có mà 10 ngày không ti nổi á)

Đến lúc này chủ nhiệm cũng toàn bộ y bác sĩ khoa ngoại cũng đã bịj điều ra .

Hần cẩn thận cẩn thận chọn lựa từ ngữ , “ Quan tiên sinh, vị tiểu thư này thật sự chỉ bị thương ngoài da và một số vết thương khác nhưng hoàn toàn không nguy hiểm đến tính mạng , chỉ là cần thêm vài ngày quan sát Có điều cũng cần để ý một chút về khả năng khi va chạm não đã bị chấn động mạnh”

Quan Long Kí ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào người hần mơ hồ suy nghĩ một chút .

Vị chủ nhân trẻ tuổi này là người không thích nói nhiều ,chỉ cần một ánh mắt hoặc mệnh lệnh tự nhiên sẽ có người vì hần quên mình phục dịch .Do hoàn cảnh sống khiến Quan Long Kí tuy chỉ ba mươi tuổi nhưng toàn thân phát ra loại khí thế không giận mà uy, làm ọi người trong lòng rui sợ.

“Não bị chấn động ư ?” Tiếng nói trầm thấp lạnh như băng nhu mũi tên nhọn bắn ra đủ để dọa những người nhát gan thất hồn bạt vía .

Ai..... Không biết là đã nghe ai nói , cái gì gọi là “Chính trị gia” chứ ! Chính là có thể to gan lớn mật đến mức đoán trước tương lai, nếu đoán không đúng thì chẳng phải chính là tự đào mồ chôn mình sao ,Kỳ thật dù có là danh y cũng chỉ là người thường thôi , làm sao có thể to gan đoán trước về bệnh tình của bệnh nhân này chứ . Vạn nhất đoán không đúng thì chính là tự đưa mình vào con đường chết Chủ nhiệm khoa ngoại cười khổ nghĩ thầm.

“ Có....có thể là người bệnh lúc đó não bộ có khả năng có chuát va đập mạnh ,chúng ta trước cứ đợi người bệnh khôi phục ý thức rồi mới xác định được liệu có phải có để lại hậu di chứng gì bất thường hay không .”

“ Cái gì mà hậu di chứng?”Quan Long Kí lạnh giọng hỏi.

Rõ ràng điều hòa vẫn đang chạy với nhiệt độ bình thường thế nhưng không hiểu sao mọi người ai nấy đều thấy lạnh sống lưng .

“Cái này..... Chúng ta chính là cẩn thận.... cẩn thận đề phòng vạn nhất, tuy não bộ có một khối máu tụ nhưng sớm đã được xử lý , trừ một lần huyết áp cơ lên hơi cao còn lại không có gì đáng ngại , trước mắt đã cho nàng dùng các loại thuốc cần thiết để khống chế tình hình mọi chuyện đã được khống chế ở mức an toàn nhất rồi .” Chủ nhiệm não khoa tiếp tục nói : “ Não bộ là bộ phận vô cùng tinh tế và phức tạp ,đại nãolà nơi điều hành mọi hoạt động của cơ thể , cả trí nhớ , ngôn ngữ , tình cảm và nhận thức.....”

Hần tạm dừng một chút, chờ Quan Long Kí tiêu hóa xong đồng ngôn ngũ chuyên môn hần vừa nói xong liền tiếp tục .

“Quan tiên sinh, chúng ta có thể cam đoan người bệnh không có gì nguy hiểm đến tính mạng , còn về những vấn đề phát sinh quả thật còn quá sớm để khẳng định bất cứ điều gì , chỉ có thể đợi người bệnh tỉnh lại mới có thể làm các xét nghiệm cần thiết để biết chắc chắn được .”

Sau một lúc lâu, Quan Long Kí chấp nhận sự thật, “Ta hiểu rồi . Đi xuống đi!”

Một đám danh y nhanh chóng rời đi để lại nơi phòng bệnh bóng dáng cô đơn của hắn .

Hắn giờ chỉ có thể ngồi ngẩn người nhìn người bệnh trên giường , đem vận mệnh nàng cho thượng đế an bài thôi .

Hana : Ôi dài quá.....ta mệt quá....nản quá.....ai cho ta sức mạnh đây.....

.....

“Tiểu Kính.....Tiểu Kính.....Ta xin em , xin em hãy tỉnh lại!!!”

“Em đừng tra tấn ta thế này nữa không được sao ?”

“Tiểu Kính.”

Thật ác độc nha !!!!!!!!!!!!!

Ở một không gian yên tĩnh tưởng như có thể nghe cả tiếng nước trong chai truyền rơi xuống thỉnh thoảng lại vang lên giọng nói trầm thấp ôn nhu quấy nhiễu nàng .

Thật đáng ghét !!!!!!!!!!!!!

Một tiếng lại một tiếng không ngừng kêu gọi nàng, không ngừng thúc giục nàng làm nàng ngủ cũng không yên .

Mí mắt nàng run nhẹ, giầy dựa khó nhọc mở ra giống như có cả ngàn cân treo trên đó .

Hai mắt vô thần không có mục tiêu lướt qua khắp nơi và bắt gặp một cái gì đó mơ mơ hồ hồ giống thân hình nam tính của ai đó .

Quá vui mừng khiến cho giọng nói của Quan Long Kí vang lên có phần hơi run : “Tiểu Kính , Em đã tỉnh lại rồi sao ?”

Hắn thật sự chỉ vui mừng không quá một giây .

Đôi mắt kia lại tự động nhắm lại , người trên giường lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ ngọt ngào .

“Tiểu Kính”

“Phương tiểu thư”

Quan Long Kí cùng một nữ hộ lý vội vàng ra sức gọi nàng.

Đừng quấy ! Để yên cho ta ngủ..... Thần chí hôn mê của nàng lúc này đang gào thét , đôi môi khẽ mấp máy nhưng không phát ra bất cứ âm thanh nào .

Nàng ngủ vẫn ngủ an lành cũng không biết được có người vì nàng mà trong lòng phiền não , ngoài trời mưa giông gió lớn , “Ngủ Mỹ Nhân” của chúng ta vẫn say sưa ngủ như không có chuyện gì.....

Không biết qua bao lâu, nàng lại tỉnh lại.

Chớp chớp hai mắt, nàng cố gắng hướng ánh mắt nhìn xung quanh như muốn đánh giá hoàn cảnh xung quanh .

Trên chiếc bàn thủy tinh có bày một bình hoa Lưu Li xinh xắn , trên vách tường có treo một bức tranh vẽ phong cảnh vô cùng tinh tế .

Nàng khẽ chuyển động cổ cứng ngắc ,muốn nhìn nhiều hơn một chút khung cảnh xung quanh nhưng vì toàn thân đau nhức liền phát ra tiếng rên khe khẽ .

Tiếng rên khe khẽ của nàng làm cho Quan Long Kí đang ngủ gật bên cạnh ngạc nhiên nhảy dựng lên , nhanh chóng đi vào bên giường .

“Tiểu Kính.” Hắn nín thở khẽ gọi .

Nhìn thấy hấn là nhìn thấy ánh mắt hấn đầy mê hoặc , giống như chưa từng thức trắng hai ngày ngáy ngủ ngồi lo lắng cho nàng mong nàng tỉnh lại .

“Ta đau quá” Nàng nhỏ giọng ai oán, hơi nâng đầu lên thấy mình đang nằm trên giường bệnh , hai hàng lông mày nhíu lại .

Nàng giơ tay lên thấy nơi cổ tay của mình đang được băng bó , tay kia thì dán băng gạc che trên vết kim của bình chuyền dịch .

Hộ lý đứng một bên nhanh tay nhấn nút gọi bác sỹ .

Nàng muốn ngồi dậy nhưng thân thể không nghe theo ý mình .

“Em đau ở đâu , đau lắm không ?” Quan Long Kí khẩn trương không thôi, quay đầu nói với hộ lý : “ mau gọi bác sỹ.”

“Ta đau đầu , đau chân , cả tay cũng đau nữacả người ta chỗ nào cũng đau hết...” Nàng ủy khuất nói.

Hộ lý nhanh chóng đo huyết áp cho nàng , kiểm tra mạch đập ân cần hỏi : “Phương tiểu thư , người có chỗ nào không thoải mái.”

“Phương tiểu thư ?” Giọng nói trong như nước hồ thu khẽ vang lên nghe vô cùng mỉa mai hoặc : “Người đang gọi tên của ta sao ?”

Nữ hộ lý sững sốt.

Đúng vậy a..... Đây là do Quan tiên sinh chính miệng nói ra họ của “ngủ mỹ nhân” là “Phương” , về phần tên của nàng..... Quan tiên sinh vẫn là chưa có nói .

Chỉ thấy nàng đi dờn tầm mắt về phía người Quan Long Kí .

Ngay lúc đó liền có ba người mặc áo trắng nhanh chóng đi vào .

Nàng trừng mắt nhìn mọi người tiến vào chỉ cảm thấy duy nhất nam nhân kia nhìn quen mắt , bởi hai ngày nay khi nàng nửa tỉnh nửa mê vẫn luôn là hấn túc trực bên cạnh lo lắng quan tâm nàng .Nàng nhớ rõ khuôn mặt hấn , tiếng nói của hấn

Hấn là..... Hấn là.....

Hấn..... Là ai a?

Việc không thể nhận biết nam nhân kia là ai khiến khuôn mặt nàng như đang bị mây đen bao phủ , trí nhớ mơ hồ như không có gì , hai hàng lông mày khẽ nhíu lại nhẹ giọng nói : “Ngườingười là ai ?”

Quan Long Kí thân thể cứng đờ trầm mặc không nói .

“Ngườingười có biết ta là ai không ????” Không biết mình là ai bỗng khiến nàng sợ hãi, hai hốc mắt phấp phồng ,tiếng nói nhỏ nhỏ rui rui vang lên : “Ta.... Ta không biết ta là ai a !!!!”

Mọi người sợ hãi nhìn nhau.

“Mất trí nhớ sao?” Quan long kí có phần hoảng sợ, lặp lại kết quả chẩn đoán lúc trước của bác sĩ .

“Đúng vậy !” Chủ nhiệm não khoa cẩn thận trả lời . “Đây có thể là chứng “mất trí nhớ tạm thờiBất quá lúc này Phương tiểu thư tam trạng đang xúc động , thiết nghĩ hay là đợi tiểu thư bình tĩnh lại rồi chúng ta sẽ làm các xét nghiệm cần thiết để khẳng định rõ ràng có được không ???”

Chủ nhiệm não khoa lại giải thích một thôi một hồi có điều Quan Long Kí lúc này đầu óc đang vô cùng hỗn loạn khiến hấn không nghe lọt tai bất cứ điều gì .

Hấn ánh mắt nhìn chăm chăm vào nàng , đôi mắt sâu kia nhìn xoáy vào nàng thật ngọt ngào như đang nhìn vào một thiên sứ .

Đúng là hấn đang nhìn thiên sứ!

“ Người là ai a ?” Tiếng nói mềm mại nhẹ nhàng của nàng vang lên lặp lại câu hỏi .

Trên khuôn mặt xinh đẹp kiều mị Phương Thủy Kính lộ ra vẻ mê hoặc.

“Ta là Long Kí” . Hắn không ngần đầu, ngữ khí bình thường luôn lạnh lùng tàn ác lúc này trở nên vô cùng ôn nhu .

Tình hình hiện tại có thể xác định được trí nhớ của Thủy Kính bị ảnh hưởng sau lần va.

“ Nga.....” Nàng cúi đầu lo nghĩ, lại tiếp tục đặt câu hỏi : “Cái kia..... vậy ta là ai ???”

“Em là Phương Thủy Kính ” Quan Long Kí kiên nhẫn trả lời nàng , tạm dừng một chút, ngữ khí kiên định nói tiếp một câu :”Và em cũng là vị hôn thê của ta ”

Nàng hơi ngạc nhiên rồi giật mình hiểu ra “Nga , ta nghĩ chắc ta nên gọi người là A Kí .”

Kiểu nói chuyện không đầu không cuối khiến nữ hộ lý buồn cười nhưng lại không dám cười .

“Rồi , Em có muốn ăn Lê không ?” Hắn ôn nhu hỏi.

“Ân” Ánh mắt nàng đột nhiên sáng ngời, biểu hiện thật vui vẻ giống như cô bé ba tuổi được tặng búp bê :
“Hảo , Ân Lê ăn lê .”

Nàng thật thích vị ngọt mát của lê Vu Tiên Thụy nha !

“A Kí cũng ăn đi .” Nàng khẳng khái nói.

Quan Long Kí đối với nàng thái độ vô cùng sủng nịch làm cho người khác vô cùng hâm mộ.

Phương Thủy Kính mặc trên người bộ đồ ngủ màu trắng nhìn nàng xinh đẹp thuần khiết như một thiên sứ , nằm viện đã mấy ngày cũng đã cùng mấy người hộ lý kết bạn nói chuyện .

Tuy nhiên không chỉ trí nhớ có vấn đề mà ngay cả ngôn ngữ cũng gặp rắc rối ,ví dụ như khi nàng định nói “bác sĩ” không hiểu sao lại nói thành “phi cơ” ,trong lòng muốn nói một đằng nhưng không biết sao thốt ra lời lại là một từ khác .

Nhưng là vấn đề này cũng không ảnh hưởng đến nàng nhiều cho lắm ,bởi tất cả nhân viên ở đây đều đã bị vẻ đáng yêu của nàng che khuất .

Bác sĩ hỏi Thủy Kính : “4 x 3 bằng bao nhiêu ???”

“.....” Thủy Kính vẻ mặt hoài nghi nhìn vị bác sĩ không trả lời.

Vị bác sĩ kia vẫn kiên nhẫn hỏi lại lần nữa : “Chúng ta thử làm một phép tính nhé , một con thỏ có bốn cái chân , ở đây chúng ta có ba con thỏ , vậy tính thử xem chúng ta có tất cả bao nhiêu cái chân thỏ ????”

Chỉ thấy đôi tròng mắt của Thủy Kính liếc qua liếc lại , biểu hiện có chút cổ quái.

“Áchchính là 4 thêm 4 rồi thêm 4 đó.” hắn vội vàng lí giải đề bài .

Vị bác sĩ bắt đầu thấy hoảng loạn , hắn sợ một giai nhân xinh đẹp như hoa như ngọc kia có khi nào biến thành ngu ngốc hay không , thật may cuối cùng nàng cũng đã chịu mở miệng ngọc .

“Bác sĩ...” Thủy Kính vẻ mặt hoài nghi dè dặt hỏi hắn “ Các người khi trước đi học tiểu học không được học bảng cửu chương hay sao ? Bốn ba mươi hai nha !”

(hana : chết cười nha,người ta đang nghĩ tỷ bị ngơ tở lại coi người ta như bị ngơ rồi...hắc hắc...vô đối)

Nàng nghiêng người quay sang phía Quan Long Kí cười cười nói nhỏ : “Vị bác sĩ này thật là buồn cười nha”

4 thêm 4 thêm 4..... Đại khái là “kiến thức toán học cơ bản” thôi mà ,cái này học từ lâu rồi mà .

Lời của nàng nói ra làm Quan Long Kí – một người đã nhiều năm không nở nụ cười , cười to thành tiếng.

Tiếng cười trầm thấp của hắn làm cho những trợ thủ theo hắn nhiều năm cũng phải ngạc nhiên đến ngây người .

Bọn hắn lần đầu tiên phát hiện hóa ra chủ nhân của mình cũng có lúc để lộ ra biểu hiện đúng với tuổi trẻ của hắn!

Phương Thủy Kí ăn được ngủ được, lại còn vui vẻ cười nói làm cho tâm tình Quan Long Kí vô cùng thoải mái, hắn tâm tình thoải mái chính là phúc của toàn bộ nhân viên của bệnh viện, làm ấy ngày nay tâm trạng bọn họ cũng nhẹ bớt mấy phần.

2. Chương 2

Hoa “vô ngàn ngày hồng” (hana : ý bảo là hoa không thể mãi tươi cơ mà ta thấy để thế này hay hơn a) suốt một tháng ở bệnh viện tâm tính của vị “thiên sứ” kia thật sự rất tốt khiến ọi người mất cảnh giác.

“Trời à...”

“Người như thế nào lại không thấy đâu là sao hả???”

“Mau, nhanh đi tìm.”

“Chủ nhiệm phòng bảo vệ, mau đi kiểm tra xem Phương tiểu thư rời đi từ cửa nào, mau.”

“Các người như thế nào lại không cẩn thận trông coi người bệnh??” Nhận được “hung tin” viện trưởng tập tức có mặt tại “hiện trường” quan tâm cộng thêm sợ hãi quát tháo: “Một người lớn như thế sao giờ lại không thấy đâu là thế nào???”

Như thế nào tìm ra đây????

Khách VIP đang ở tại mười hai tầng lầu của bệnh viện được một trận thất điên bát đảo.

Nguyên nhân cũng không phải do hắn, bệnh tình của “Ngủ mỹ nhân” công chúa trải qua một thời gian tĩnh dưỡng, không biết tính tình vì sao biến đổi trở thành “thần thám họa” có sức công phá vô địch thiên hạ.

Từ hai tuần, nàng nếu không kêu đau đầu thì lại “cẩn thận” làm vỡ phích nước, nếu không lại phun ra một đồng máu, dọa “ông chủ của ông chủ” sợ đến nỗi trận lồi đình với bọn hắn, khiến cho chủ nhiệm phòng hộ lý thiếu chút nữa đã bị đuổi việc, cũng ấy người vẫn chăm sóc “Ngủ mỹ nhân” trong một đêm chính thức bị sa thải.

Ngày đêm lúc nào tâm trạng tức giận cũng thường trực trên mặt hắn, điên thật, phun máu. đầu óc choáng váng, chân đau, bụng cũng đau....Chỉ cần nàng hơi chút có dấu hiệu đau ốm đều khiến các y bác sĩ của bệnh viện một phen hoảng loạn.

Bởi vì trên đầu là đại ông chủ Quan Long Kí tiên sinh luôn giám sát từng bước của vị Phương tiểu thư kia, chỉ cần nàng không đi được thì kẻ khác cũng đừng hòng dời đi một bước.

Đồ ăn bệnh viện đúng là không dễ ăn???

Không thể nào, Quan gia ngay cả khách sạn năm sao có khả năng phục vụ các sự kiện lớn của liên hợp quốc từ A đến Z cũng có, sao có thể để nàng ăn loại thức ăn rẻ mạt chứ. Dù sao thứ “đại ông chủ” có chính là tiền mà!

Trên người nàng nổi mấy cái nốt đỏ, rõ ràng chỉ là do nàng quá nhạy cảm nên bị dị ứng một số loại đồ ăn, cũng chính bởi thế khiến cho những người nơi đây đã được nghe mắng miến phí cả ngày.

Vì thế, nàng không mặc loại áo ngủ đơn thuần mà là loại áo ngủ cao cấp, lại còn cứ ba ngày sẽ có nhà thiết kế chuyên nghiệp nổi tiếng mang các mẫu đến cho nàng lựa chọn.

Phòng bệnh nghiêm nhiên trở thành phòng công chúa, mấy người hộ lý được cất cử chăm sóc nàng cũng nghiêm nhiên trở thành bảo mẫu của công chúa. Ai!

Việc lấy bánh ngọt và hoa quả để lấy lòng người bệnh luôn do “Đại ông chủ” tự tay làm, làm cho công chúa đem bánh ngọt làm bữa ăn chính trong ngày, nhất quyết không chịu ăn cơm khiến cho cơ thể mất đi sự cân bằng về dinh dưỡng, lượng đường trong máu tăng cao, thật giống như cố ý chống đối lại người đang cố gắng chăm sóc mình.

Hiện tại càng thảm hơn , giống như con ngựa hoang thoát khỏi dây cương , công chúa nghiêm nhiên biến mất như sợ thiên hạ này chưa đủ loạn.

Rõ ràng có hẳn ba đội hộ lý thay nhau chăm sóc nàng , thế nhưng không biết sao nàng trong chớp mắt đã biến mất không để lại dấu vết .

“A tìm được rồi !!” Người thuộc phòng bảo vệ đang nhìn chăm chăm vào màn hình đang chiếu đoạn video thu được từ camera an ninh bất chợt hô lên : “Người bệnh là đã theo hoa viên trên không theo của thoát hiểm đi đến tầng mười sau đó đi thang máy xuống tầng ba , cuối cùng là hướng phòng phía đông đi đến...”

“Nhanh lên , mau đưa người đi theo hướng vừa tìm được tìm người , mau đi kiểm tra .”

.....

Trương Ngọc Mân vô tình ngồi xuống một bậc cầu thang , khó khăn vịn bả vai mình một cái rồi một cái , xoay hông qua trái qua phải thư giãn gân cốt .

Mở ra phần cơm hộp mẹ làm cho nàng thấy mẹ nàng đã làm cơm rang cho nàng , hơi ẩm vẫn còn lưu lại một chút nơi vỏ hộp .

Mười tám tuổi nàng đang làm hộ lý thực tập , khác với những hộ lý chính thức mặc đồng phục màu trắng , hộ lý thực tập lại mặc đồng phục áo sơ mi và quần màu lam , thoát nhìn vô cùng đáng yêu .

Đáng tiếc là nàng thật không có tâm trạng ăn trưa , bởi nàng đang phiền não không biết có phải chính mình sức khỏe có thích hợp làm nữ hộ lý hay không ???

Ai! Nàng cũng hy vọng mình được như các học tỷ (đàn chị lớp trên) có thể tự mình vượt qua thử thách trở thành nhân viên chính thức , không cần buồn bực như lúc này.

Một lát , nàng lấy ra một mảnh vải nhìn như cái khăn tay khế lau qua mắt mình , hi vọng thời gian ăn trưa đủ dài để không ai có thể phát hiện ra nàng đã khóc .

“Người ở đây làm gì thế ???” Một giọng nói thanh nhẹ đột nhiên vang lên phía trên nàng .

“Oa !!!” quá hoảng sợ khiến cho Trương Ngọc Mân phát ra tiếng hô nhỏ , vội vàng mở to mắt .

Thiên sứ.....

Không! Là một mỹ nhân tóc dài ...!!

Chiếc váy ngủ màu trắng mang phong cách cổ điển , bên ngoài khoác một chiếc áo ngủ dạng áo choàng dài chấm đất , đôi dép lê được đôi chân xinh đẹp nhỏ nhắn xỏ vào , nhìn qua một lượt chỉ có thể thốt lên một câu “cao quý thanh lịch” (hana : chuyện , toàn nhà thiết kế nổi tiếng mà không có khí chất mới lạ đấy)

Trương Ngọc Mân bỗng cảm thấy choáng váng.

Mỹ nữ cười cười xinh đẹp , lại hỏi một lần, “Người ở đây làm cái gì a?”

“Ta, ta.....ta..... Ăn cơm.....” Trương Ngọc Mân quá căng thẳng khiến nàng bị nói lắp .

“ Ăn cơm?” Mỹ nữ tựa hồ không thể lập tức hiểu được điều nàng muốn nói , chỉ vào chiếc khăn tay trên tay nàng nói : “Người siêu cấp lợi hại nha , ăn cơm mà cũng có thể ăn bằng mắt nha , làm sao ăn được a .”

Trương Ngọc Mân nhịn không được cười ra tiếng .

Mỹ nữ tựa hồ có điểm trầm lặng ,mặc cảm.

Mỹ nữ nhích nhích nhích đi xuống cầu thang , cũng không quan tâm đang mặc trên người chiếc áo trắng tinh khôi không nhuộm bẩn , ngồi xuống bậc thang bên cạnh nàng .

“Ta khi tâm trạng không tốt chỉ cần được ăn bánh ngọt là ta sẽ vui ngay a.....” Mỹ nữ đúng là mỹ nữ mà , đến cả giọng nói nghe cũng ngọt ngào như thế , giống như một đứa nhỏ đang chờ mong mẹ đi chợ về nàng khẽ nói : “Đợi A Kí đến , mang bánh ngọt cho ta ăn ta sẽ cho người một phần nhé.”

“Ách!!” Không biết phải trả lời thế nào Trương Ngọc Mân cẩn thận trả lời : “Cảm ơn ! Nhưng học tỷ của ta có nói chúng ta không thể nhận bất cứ thứ gì từ bệnh nhân nha...”

Mỹ nữ tuy chỉ mặc đồ ngủ nhưng nhìn lại vô cùng cao quý, rất có gu chọn áo ngủ cao cấp nha..... Hẳn là người bệnh đi? Chính là, người bệnh sao lại không mặc áo dành cho người bệnh của bệnh viện a ????

Hơn nữa trên cổ tay của nàng cũng không có gắn thiết bị mà người bệnh thường mang .(hana : hana đoán đây là loại mã để lưu thông tin kiểu mã vạch ấy).

“Người là người bệnh sao???” Hộ lý thực tập có điểm muốn làm sáng tỏ tình huống lúc này .

“Ta không phải .” Mỹ nữ không quá cao hứng mở miệng anh đào nhỏ nhắn nói : “Ta không hề có bệnh nha !!”

Chân tay khỏe mạnh , đầu óc tỉnh táo , nàng sao có thể là người có bệnh được . Cố tình chán ghét mấy người bác sỹ với hộ lý nhàn hạ kia cả ngày không cho nàng làm cái này không cho nàng làm cái kia , lại còn cấm không cho nàng ăn bánh ngọt nữa chứ đáng ghét quá mà ...

Nói xong nói xong bỗng bụng mỹ nữ vang lên tiếng “cô lô cô lô”.

“Ách...!!” Trương Ngọc Mân cùng mỹ nữ liếc mắt một cái, nhin không được môi mỉm cười : “Thì ra mỹ nữ cũng đang đói bụng nha .”

Cầm lấy hộp cơm còn nguyên chưa từng động đũa đưa đến mỹ nữ Trương Ngọc Mân khách khí nói : “Nếu không chê chúng ta cùng ăn có được không ???”

“Ân!!” Mỹ nữ ánh mắt sáng ngời, vội gật đầu.

Dùng nắp của hộp cơm như một cái bát khác nàng đem phần cơm hộp chia thành hai nửa sau đó đưa cho nàng đôi đũa , còn bản thân thì cầm lấy thìa ăn cơm . (hana : á á ta đói quá..... ta cũng muốn ăn...cư mà ăn bằng thìa cơ...haha)

“Cảm ơn !” Mỹ nữ hào phóng nhận ý tốt của nàng .

Mỹ nữ thật nhiệt tình khiến Trương Ngọc Mân tròn mắt há mồm ngạc nhiên .

Tài nấu nướng của mẹ nàng khi nào lại đã đạt đến cảnh giới tuyệt đỉnh thế sao ??? Nàng ăn một miếng thấy hương vị có gì khác mọi ngày đâu ??? Chỉ là cơm rang trứng bình thường thôi mà .

“Có thật sự ngon như vậy không ???” Nàng nhin không được hỏi.

“Ân!!” Mỹ nữ không ngừng gật đầu : “Thật sự rất ngon a!!”

“A a!” Trương Ngọc Mân nhin không được cười : “Người không biết còn tưởng người mấy ngày nay bị bỏ đói không được ăn cơm đó , phải rồi , tên của ta là Trương Ngọc Mân , mọi người thường gọi ta là tiểu Mân , còn người ???”

Mỹ nữ hẳn là tên cũng rất đẹp đây ????

“Ba ngày” Mỹ nữ hàm hàm hồ hồ trả lời.

“Cái gì???”

“Ta.... Ba ngày không có ăn cơm .”

Trương Ngọc Mân khiếp sợ không thôi : “ Ba ngày không ăn cơm?”

Không thể nào?

Thật không phải đây chính là nàng công chúa nổi tiếng với truyền thuyết ba ngày liền chỉ ăn bánh ngọt các loại do khách sạn năm sao làm riêng cho , không chỉ thế còn có các loại hoa quả , mứt quả xếp hàng dài chờ nàng động đến mà không đến lượt sao ????

Tâm trạng mỹ nữ hộ lý thực tập trùng xuống , thiếu chút nữa là muốn khóc thương cho nàng .

Còn không kịp hỏi xem rốt cuộc nàng có giống như công chúa Bạch Tuyết bị dì ghẻ ngược đãi sau đó bị lưu lạc bên ngoài thì bên ngoài tiếng bước chân truyền đến ngày một nhiều và gần hơn .

Một đoàn người sắc mặt khó coi giống như sắp bị tử hình theo hướng của thoát hiểm đi đến , phía lầu dưới tiếng bước chân càng ngày càng gần , dọa Trương Ngọc Mân sợ đến mức làm rơi cả thìa .

Nàng nuốt nước miếng, chính là nói không nên lời .

Ô ô ô..... Đây là người của bộ phận an ninh sao ?

“Tầng trên!” Bộ phận an ninh luôn mặc trang phục không mấy nổi bật, chẳng trách một nữ hộ lý thực tập như nàng không nhận ra .

Cửa thoát hiểm “bang” một tiếng liền mở ra , tiến vào là một nam nhân trên người mặc tây trang , ánh mắt lộ ra vẻ đau thương tang tóc . (hana : cô tang tóc hơi lạ , để Quan Ca mà biết tỷ bị đi lạc thì đảm bảo có án mạng đấy)

Chỉ thấy mỹ nữ hoàn toàn vô tâm không quan tâm “sự đời” vẫn tiếp tục an nhiên ngồi ăn cơm .

Vị kia ánh mắt đau thương tang tóc , ngữ khí cũng vô cùng đáng thương nói : “Tiểu thư , người như thế nào lại chạy tới tận nơi đây , Quan tiên sinh đã sớm trở lại , mời ngài nhanh chóng theo chúng tôi trở về đi !!”

“Ta không muốn về !” Mỹ nữ đáp thật rõ ràng.

Này..... Đây là cái tình huống gì đây ? Trương Ngọc Mân sợ tới mức hồn phi phách tán (hồn vía lên mây).

Vị này tướng mạo phi phàm thể không thể nào lại chỉ là hạ nhân (người dưới) của nàng nha ???

Hay là, vị mỹ nữ này là..... là con gái một đại ca xã hội đen, thuộc bang phái xã hội đen nào đó ư ??? Vốn muốn đoán nàng là “tình nhân” nhưng thật nhanh nữ hộ lý đã đổi lại danh từ , mỹ nữ này nhìn thế nào cũng không giống kiểu hồ ly tinh xinh đẹp nha .

Bộ đàm trong tay một trong những người bên cạnh có tín hiệu , sau khi nghe xong cuộc điện đàm người đó quay qua nói : “Viện trưởng , Quan tiên sinh đã đến rồi !”

Vị này sắc mặt biến đổi, ngẩng đầu nhìn bầu trời, chỉ nghe thấy tiếng cánh quạt trực thăng quen thuộc đang chuyển động âm thanh từ xa đến gần.

A? A a a! Nàng nhớ ra rồi! Trương Ngọc Mân trong lòng hô nhỏ: Vị này nhìn quen mắt thể không phải chính là Viện trưởng của bệnh viện này hay sao ???

Nếu không phải quá bất ngờ khiến nàng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch ra thì hẳn nàng sẽ cảm thấy vô cùng thú vị , nàng chỉ là một hộ lý thực tập vô cùng nhỏ bé , không biết kiếp trước đã tích được bao nhiêu đức mà kiếp này ông trời lại ưu ái đến nàng như thế , sao có thể “sắp xếp” cho nàng chạm mặt người siêu cấp viện trưởng kia a , còn cho nàng đối mặt với ánh mắt vô cùng đáng sợ như của đại ma vương khủng bố kia nữa .

Vì chưa bao giờ được đặt chân vào tòa nhà cao cấp này khiến cho tâm tình nàng giờ đây vô cùng hỗn loạn .

Ô ô ô..... Người ta chính là một hộ lý thực tập vô cùng bé nhỏ thôi nha , không có bất cứ quan hệ gì với cái người kia nha .

Lo lắng của nàng thật sự quá dư thừa , không bao lâu sau , đại ma vương khủng bố kia vừa đi vào , ánh mắt lợi hại kia nhìn chăm chăm vào viện trưởng và các vị chủ nhiệm của các khoa , hoàn toàn không để hộ lý thực tập nhỏ bé là nàng vào trong mắt .

” Rốt cuộc chuyện này là như thế nào hả ???” Tiếng nói trầm thấp vô cùng khó nghe hùng hồn vang lên nhưng lại khiến cho người nghe có cảm giác lạnh sống lưng , tinh thần hoảng loạn , đúng thật là không hề dễ nghe : “Vì cái gì mà ta chỉ mới đi họp mà đã xảy ra chuyện ???”

Thật sự..... quá tò mò nha ! Trương Ngọc Mân trong lòng run run. Nàng cũng đã từng gặp trường hợp người bệnh lớn tiếng quát mắng , hoặc khi nàng không cẩn thận gây chuyện bị những hộ lý lâu năm mắng không thương tiếc , nhưng đây là lần đầu tiên nàng thấy những lời mắng kia có thể khiến cho toàn thân nàng run rẩy , da đầu chắc cũng bị lột lên .

Ánh mắt nam nhân kia quả thực vừa lạnh vừa sắc giống như một thanh kiếm được tạo nên từ băng tuyết , chỉ cần nhìn lướt qua cũng có thể giết người .

“Nhân vi ngôn khinh” (hana : cái này hình như có thể hiểu là người có địa vị nhỏ bé tiếng nói cũng không có trọng lượng , để thể cho ngắn a), Vấn đề to lớn lúc này không đến lượt một hộ lý thực tập là nàng lên tiếng giải thích , vấn đề này đã có viện trưởng và những vị chủ nhiệm kia giải quyết .

“Kí !!” Cánh cửa rất nặng được làm từ gỗ đào đột nhiên mở ra , Tiếng nói của mỹ nữ như chim hoàng anh khe khẽ vang lên phá tan không khí lạnh như băng trong phòng lúc này : “ Bánh ngọt ăn rất ngon nha , Người có muốn ăn hay không a ???”

Vừa mới đẩy mà vị mỹ nữ kia đã thay đổi một bộ trang phục mới còn có khí chất hơn bộ lúc trước nhiều lần , bên ngoài khoác một chiếc áo khoác cùng màu , tóc cũng được chải gọn thả phía trước ngực .

Trương Ngọc Mân mắt tròn trĩnh , nhìn thấy khối băng nghìn năm ngự trên khuôn mặt đại ma vương khủng bố kia bỗng chốc tan chảy .

“Em hãy ăn trước đi.” Ngữ khí của đại ma vương ôn nhu như nước : “Ta hỏi thăm tình hình sức khỏe mấy ngày nay của em rồi sẽ ăn .”

“Àn !! Được rồi !!” Mỹ nữ không tình nguyện gật đầu , khi ánh mắt vô tình lướt qua Trương Ngọc Mân thì bừng sáng như mặt trời .

“ A! Tiểu mân, ngươi cũng ở đây a!” Mỹ nữ cao hứng phấn chấn nói: “ Đến đây ăn bánh ngọt đi , Kí mua cho ta rất nhiều bánh ngọt ngon vô cùng nha .”

Trương Ngọc Mân thấy mình dở khóc dở cười.

Mỹ nữ tựa như không hiểu đang xảy ra tình huống gì .

“Đi thôi !” Mỹ nữ không đợi nàng có phản ứng nhanh nhẹn kéo tay nàng đi .

“A...!Ách” Trương Ngọc Mân đúng là quá may mắn , nàng đã nhanh chóng thoát khỏi trận cuồng phong đang chờ đợi để bùng phát kia một cách kỳ diệu , phía sau một đám người cúi đầu ủ rũ đợi nghe “ai đó” tiếp tục giáo huấn .

Ngồi ở phòng bệnh như phòng khách sạn 5 sao , hưởng thụ một buổi trà chiều 5 sao, có chút gì đó thật tao nhã .

Mỹ nữ thật nhiệt tình mời nàng ăn , Trương Ngọc Mân ăn thử một miếng mới biết được cảm giác thế nào là hạnh phúc khi đang chìm trong một nhà bánh ngọt cao cấp .

Ngon.....ngon tuyệt nha...!

“Giống như một tiểu yêu tinh được đạo chơi chốn thần tiên nha .” Trương Ngọc Mân nhin không được nói.

“Tiểu yêu tinh???” Mỹ nữ hơi cúi đầu , thoải mái cười : “Hi !! Vậy Tiểu Mân là tiểu yêu tinh , còn ta là Tiểu bạch hổ !!”

Nàng nhất thời khờ dại mỉm cười vỗ tay. (hana : khờ dại ??? nghe như tỷ ấy bị ngơ thật rồi !!!!)

Cũng không phải không đúng ? Mặc trên người một màu lam , áo sơ mi cũng vậy của hộ lý thực tập , Trương Ngọc Mân đúng là có điểm giống tiểu yêu tinh .

Khắp phòng tràn ngập các mùi hương , có mùi hương của hoa , mùi của trà , cả mùi bánh ngọt khiến Trương Ngọc Mân quên mất những chuyện không vui lúc trước .

Hai cô gái nhỏ chỉ chỉ tra tra tán gẫu thật say sưa , giống như hai người vốn là bạn tốt lâu ngày gặp nhau vậy . (hana : “chỉ chỉ tra tra” cái này hana hiểu cư mà không diễn đạt ra được nên để nguyên , đại ý là nói chuyện lung tung không có chủ đề cố định thì phải).

.....

“Tiểu yêu tinh.....Tiểu Mân đâu a ??” Hôm sau, vừa tỉnh dậy Thủy Kính cũng không có quên người bạn mới , đến giữa trưa lại muốn tìm nàng ta vui vẻ cùng nhau ăn bánh ngọt .

Dùng hết tất cả tình yêu và sự kiên nhẫn của bản thân , nhóm hộ lý phụ trách bữa trưa của công chúa đã trải qua một trận chiến cam go “cơm trưa chiến” bởi Thủy Kính không hề tập trung ăn cơm , giống như một đứa trẻ ba tuổi , ăn bữa cơm cũng mất mấy giờ đồng hồ .

“Tiểu Mân là hộ lý thực tập nên khá bận nha !” Một hộ lý lễ phép nói , ngữ khí tuy ôn nhu nhưng có phần ghen tị : “Bảo cáo thực tập rất quan trọng nha .”

Hừ! Chỉ là một hộ lý thực tập mà ngang nhiên dám ngồi cùng bàn với Phương tiểu thư ăn bánh ngọt , uống trà chiều , thật là không thể nhìn nổi mà. Có coi các vị tiền bối , học tỷ các nàng ra gì nữa không ???

“Phương tiểu thư , người có muốn ăn thêm một chút nữa hay không ???” Hộ lý không phải không biết , chuyện cơm ăn mỗi ngày của công chúa đều do Quan Long Ký tự mình mang đến.

Quan Long Ký mang một tập hồ sơ cũng công văn từ phòng khách đi vào phòng bệnh của Thủy Kính .

“Tiểu Kính , em lại không ngoan rồi !” Ngữ khí ôn nhu , thâm tình , hấp dẫn ánh mắt đến cái miệng nhỏ đang chu ra của Thủy Kính .(hana : ôi ta thích để ca ấy gọi tỷ ấy là em xưng ta....nghe ngọt ngào quá)

“Ta muốn cùng tiểu yêu tinh ăn bánh ngọt a !” Thủy Kính than thở nói.

“Tiểu yêu tinh ???” Quan Long Ký nghi hoặc , ánh mắt hướng đến phía những người hộ lý đang ở trong phòng .

“Chính là người hôm qua , là một hộ lý thực tập của bệnh viện !” Hộ lý vội vàng giải thích , “Nàng ta tuổi còn nhỏ , không hiểu chuyện nên đã ngồi cùng Phương tiểu thư ăn bánh uống trà chiều , một chút lễ phép cũng không thấy”

Thủy Kính ánh mắt trùng xuống , ngữ khí nũng nịu nhưng kiên quyết : “Ta phải cùng tiểu yêu tinh ăn bánh ngọt !”

Bị đám người này làm cho nàng không thể tự do làm gì khiến nàng có chút khó chịu về họ , tuy nhiên mọi người lại đối với nàng vô cùng lễ phép khiến nàng càng chán ghét bộ mặt lúc nào cũng cười cười , ân cần hầu hạ này nọ của đám hộ lý kia .

“Ta thích tiểu yêu tinh ! Không thích người !” Thủy Kính không chút khách khí nói.

“A!” Hộ lý kia đang cười sáng lạn nghe thấy thế khuôn mặt bỗng chốc cứng đờ lại .

“Đi xuống đi , Điều người hộ lý kia đến đây !” Quan Long Ký thản nhiên chỉ thị .

“Nhưng.....” Hộ lý định nói gì nhưng lại cúi đầu lui ra.

Đi chưa bao xa nên hộ lý kia vô tình nghe Quan Long Ký hỏi : “Vì sao em không thích vị hộ lý này mà lại thích cái kia.....à tiểu yêu tinh gì đó....???”

Hộ lý sợ hãi toát mồ hôi lạnh .

Thủy Kính trả lời: “ Bởi vì trên người tiểu yêu tinh có hương vị ngọt ngào nha , còn vị hộ lý kia thì không có , chỉ thấy mùi kỳ lạ thôi a !”

“Đó là bởi trên người hộ lý có mùi thuốc khử trùng thôi à !” Quan Long Ký ôn nhu giải thích .

Phù....Hộ lý đi nhanh ra khỏi cửa , thở phào nhẹ nhõm .

May mắn Đại ông chủ không phải là người không biết phân biệt phải trái , nếu không nàng đã sớm bị “con nhỏ ngu ngốc” kia hại thâm rồi , nàng vui mừng thầm nghĩ .(hana :người xấu 1 xuất hiện)

Chẳng qua chỉ là khuôn mặt sinh ra xinh đẹp một chút, đáng người cũng ngọt ngào một chút liền tự nhiên có Đại ông chủ đem nàng ta sủng nịnh trong lòng . (hana : đúng là người xấu á , ghen tị , Tiểu Kính là đại mỹ nhân đấy chứ)

Ai! Ông trời thật sự là không công bằng a! (hana : người xấu ông trời không thương đâu nha...hộ lý xấu *ghét*)

hana : hana đền cả nhà đoạn cuối đây nhé

Người bệnh đại mỹ nữ này chắc chắn là một thiên kim đại tiểu thư , là người không biết đến nỗi khổ của nhân gian , thật khờ dại nhưng cũng thật đáng yêu nha .

Tuy nhiên nàng không thể hiểu vì sao mỹ nữ này lại thích nàng – vốn chỉ là hộ lý thực tập nhỏ nhoi a , nhưng hai người ở hai đầu thế giới sao có thể hợp nhau a .

Chiều cố..... Ách, có lẽ nên nói là cùng mỹ nữ đi dạo , “ăn hương uống lạt” (hana : cái này hình như ý là ăn uống xung sướng thì phải , ai biết rõ hơn chỉ hana để hana sửa nhé), xem phim, nghe nhạc, ngắm đại “Phú ông”..... Lăn lộn nửa tháng, nàng nghiễm nhiên trở thành một người có một đặc quyền nhỏ nhỏ .

Trừ bỏ những khi phải hoàn thành các bài tập của trường , nửa tháng qua nàng như đã là một hộ lý thực sự , có thể ngang hàng với các học tỷ .

Trương Ngọc Mân còn ngốc nghếch bô bô hỏi một vị hộ lý khoa phụ sản : “ Dì à , có khi nào tiền thưởng của ta cũng tăng rồi không ?”

Không nói thì không sao , vừa mở miệng nói liền động đến cơn giận của mọi người .

Dì hộ lý lạnh lùng nói với nàng “Người đi hỏi thử xem !”

Thì ra hộ lý ở phòng bệnh tổng thống này luôn đổi qua đổi lại vì tiền thưởng của phòng này so với bình thường tăng lên hai lần , Trương Ngọc Mân giờ lại gần như hưởng toàn bộ những phúc lợi đó , Thủy Kính rất thích nàng , chính vì thế bữa ăn cũng không quá vất vả , hai người cứ chỉ chỉ tra tra nói chuyện khiến cho ngôn ngữ của Thủy Kính cũng không còn lộn xộn như trước , đã có thể nói chuyện đúng như những gì mình nghĩ ,Chính vì thế tâm tình của Long đại nhân cũng tốt lên không ít , còn đặc biệt dặn người mang thêm một phần đồ ăn cho vị hộ lý mới .

Có bạn học hâm mộ nàng số tốt : “Ngọc Mân thật may mắn nha , được chăm sóc thiên kim đại tiểu thư đã đành , thành tích thực tập cũng nhờ đó mà tốt đẹp nha , đâu như chúng ta vất vả chăm người bệnh nặng mệt mỏi lắm a .”

“ Cái này gọi là “ngốc nhân có ngốc phúc” đi?” (hana:người ngốc có cái phúc của người ngốc”

“Hắc ..! Sao những chuyện tốt như thế không bao giờ đến với chúng ta chứ .” Một bạn học khác nói .(hana : khôn quá trời phật đấy)

“Người bệnh kia nghe nói là ngu ngốc lắm đấy ! Liệu có phải không nhỉ?”

“Phương tiểu thư không hề ngu ngốc .” Trương Ngọc Mân phản bác : “Nàng là người vô cùng đơn thuần , đúng ra phải nói là quá khờ , không có ác ý bao giờ , có điểm mơ mơ hồ hồ nhưng tuyệt đối không phải là ngu ngốc nha .”

“Chà chà!!!” Đáp lời là một người nói thật có ý mỉa mai : “Chỉ cần có gì chia cho chúng ta một chút là tốt rồi .” (hana : người xấu a)

Vài ngày trôi qua ,Thủy Kính đã được ra viện .

Có điều đã xảy ra khiến mọi người ngã ngửa , Quan Long Ký nghiễm nhiên chỉ định Trương Ngọc Mân làm hộ lý tại nhà cho Thủy Kính, giúp hẳn chăm sóc vị hôn thê .

Đi? Không đi? Nhìn thấy Thủy Kính ánh mắt cầu xin khiến Trương Ngọc Mân nhanh chóng hạ quyết tâm . Không biết chuyện này có giống như chim sẻ bay lên cành cao làm chim phượng hoàng hay không . Trương Ngọc Mân chỉ có thể chờ đợi thôi .

Vốn đang lo lắng không biết có được tuyển dụng chính thức hay không, giờ thì tốt rồi , nàng thật không nghĩ đến ngày mình được đi làm hộ lý riêng thoải mái thế này .

Nói là làm việc , kỳ thật toàn là cùng tiểu thư ăn bánh uống trà , nghe nhạc xem phim .Cái duy nhất phải chú ý chính là nhắc nhở tiểu thư uống thuốc đúng giờ , tránh cho bệnh trở nặng và ngăn không cho nàng đi chơi quá nhiều mà dễ bị đau đầu .

Còn có, chính là chú ý đừng cho nàng ăn quá nhiều đồ ngọt mà chăm ăn cơmNghe như thế nào công việc này cũng giống như đang làm bảo mẫu ! Ách , Ai quản được đâu !

Dù sao Thủy Kính tiểu thư thật là dễ chăm sóc , đối với mọi người thì rất thân thiện , khiến cho công việc của nàng không hề có một chút áp lực .

Sống trong biệt thự sang trọng , ăn uống đã có đầu bếp chuyên nghiệp lo , còn có bể bơi , phòng chiếu phim , phòng mát sa , phía trên còn có căn phòng có trần làm bằng kính dùng để tắm nắng , chỉ cần lên đây có thể thấy mặt trời qua kính thủy tinh trong suốt .

Kể có tiền đúng là biết hưởng thụ a!

3. Chương 3

“Kí...” Một giọng nói mang theo chút đáng thương truyền đến từ một góc .

Quan Long Kí buông tài liệu thống kê tình hình phát triển ở Thái Bình Dương xuống , đơn giản hạ lệnh : “Đem tất cả các bản báo cáo sửa sang lại thật cẩn thận đi , tan họp .”

Không đợi nữ nhân nhỏ bé kia gọi lần thứ hai hắn đã bước đến gần . Ngỡ khí không tự giác mà trở nên mềm mại nhẹ nhàng : “Làm sao vậy , vẫn còn sớm mà , sao em không ngủ thêm một lát nữa đi ?”

Bởi vì lệch múi giờ nên hiện giờ ởCanada là bốn giờ chiều nhưng ở Trung Quốc lúc này lại là rạng sáng ..

“Ngủ không được !” Nàng nói.

“ Ân? Có phải buổi chiều ngủ rất khó không ?” Hắn nói.

“Đúng a !” Thủy Kính ánh mắt ôn nhu mang theo chút ngái ngủ hỏi : “Kí ! Người sao lại không ngủ .”

“Ta còn phải làm việc a .” Hắn nói.

“Làm việc ?” Thủy Kính nghi hoặc : “Tại sao mỗi ngày người đều phải làm việc . ?”

Quan Long Kí thản nhiên nói : “Làm việc mới có thể kiếm ra tiền !”

“Ân ... buồn bán lời lãi về sau , vậy A Kí không cần làm việc có được không ?” Nàng hỏi.

Không cần làm việc là có thể đưa nàng đi chơi a .

Nàng bày ra bộ mặt chờ mong , hi vọng có thể có được đáp án mình mong muốn .

“Không....Bởi vì ta là người điều hành công ty .” Quan Long Kí có chút bất đắc dĩ trả lời : “ Cho dù đã có tiền cũng không thể không làm việc .”

Không nói đến công ty riêng của hắn , nguyên chỉ quản lý sản nghiệp có cả vạn nhân viên , rồi đến bệnh viện , các lĩnh vực điện tử khoa học kỹ thuật , tin tức truyền thông cũng là cả một vấn đề không đơn giản .

“Ai!!” Nàng thở dài than thở : “A Kí thật vất vả quá .”

Rõ ràng buôn bán được rất nhiều tiền , tiền giữ ngân hàng nhiều như núi , thế nhưng không có một lát thanh nhàn .

Tiền trong ngân hàng mỗi ngày có thể tăng lên đến vài con số , không đếm được nữa nên cũng không còn ý nghĩa .

Hắn bỗng nhiên hiểu , hắn giống như một chiếc máy tính , hoàn hảo thực hiện theo những thứ đã lập trình sẵn , giúp Quan gia quản lý duy trì cơ nghiệp hiển hách , xa hoa bao đời .

Sự giàu có giống như một ngọn núi tuyết , càng lên cao càng trở nên “tịch mịch” hư không , Sự giàu có với đồng vàng bạc châu báu ngà voi chất cao như núi , nhưng nếu nhìn ra ngoài lại chỉ thấy sa mạc mênh mông hoang vắng .

Nhớ mang máng trước hắn đã nghe bảo mẫu kể chuyện , một hoàng tử kiêu ngạo bị phù thủy xấu xa biến thành quái vật , trừ khi có người thật lòng yêu hắn , nguyện ở bên hắn , nếu không ma thuật mãi mãi không thể giải trừ....

Hắn cũng nhớ rõ nguyên nhân vì sao hắn phải chịu “Sự giáo dục của đế vương” . Ông nội của hắn khi phát hiện bảo mẫu kể chuyện cổ tích cho hắn nghe đã nổi trận lôi đình , ngay lập tức sa thải bảo mẫu ấy .

Vì còn nhỏ nên hắn không biết có chuyện gì xảy ra , chỉ kinh hoàng nghĩ không biết mình đã gây nên chuyện gì khiến ông nội nổi giận , mà khi bảo mẫu Lâm ra đi đã quay lại nhìn hắn một cái , ánh nhìn đầy khắc sâu vào lòng Quan Long Kí .

Ánh mắt rưng rưng nước mắt , không muốn xa rời , khi còn bé hắn không hiểu hết ý nghĩa ánh mắt ấy , nhưng lớn lên rồi hắn đã hiểu , ánh mắt ngày ấy có nghĩa là “thương cảm” .

Thương cảm ? Đúng vậy , là thương cảm .

Bảo mẫu là thương hắn không thể có một tuổi thơ bình thường như những đứa trẻ khác , thương hắn còn nhỏ đã phải chịu sự giáo dục khắc nghiệt , thương hắn không có mẹ bên cạnh quan tâm chăm sóc , thương hắn rồi sẽ cô đơn tịch mịch .

Cũng đến khi hắn lớn hơn ,hắn cũng biết được : Không phải đứa trẻ nào cũng ở nhà tự học , từ các môn học cơ bản đến thiên văn địa lý , đến kinh doanh buôn bán , các loại ngôn ngữ trên thế giớitừ những kiến thức cơ bản sau là các loại học vị (hana : mấy cái bằng cấp ý)

Ánh mắt mọi người nhìn hắn có cung kính , có xu nịnh , có sợ hãi , cũng có người sùng bái hắn , cũng có người như bảo mẫu của hắn , “thương cảm” hắn .

Cho đến khi hắn gặp được Thủy Kính , ánh mắt của nàng trong suốt như pha lê ,vô cùng ấm áp , có chút gì đó tò mò và cũng không giấu được một chút tình nghịch cùng tình cảm .

Quan trọng là ánh mắt nàng luôn hạnh phúc và tràn ngập niềm vui .

Vì thế, hắn hoàn toàn muốn chiếm hữu nàng

Hắn nhìn thấy người con gái đang nằm trong ngực mình thật yên bình , ánh mắt vẫn linh động thông minh , so với quá khứ cũng không khác nhau là mấy .

Thủy Kính khẽ nhướn mày nhìn hắn, di di ngón tay nói : “Làm việc kiếm tiền , kiếm càng nhiều tiền sau lại càng nhiều chuyện cần làm , càng kiếm được nhiều hơn lại càng nhiều việc hơn.....A Kí ,Người khi nào mới có thể hoàn toàn nghỉ ngơi a ?”

Nàng không khách khí kết luận : “ A Kí , Người thật khổ a .”

Khổ a , kiếm nhiều tiền như vậy , nuôi nhiều người như vậy làm cái gì chứ ?

Lúc này, nàng công chúa tham ăn, ham ngủ bụng bỗng phát ra mấy tiếng kêu ...cô lỗ cô lỗ .

Quan Long Kí thoải mái cười thành tiếng , ẩn bộ đàm dạn dò : “Mang bữa đêm lên đi .”

Hắn dựa cằm lên mái tóc đen huyền của nàng , tự nhiên hít vào hương thơm ngọt ngào của nàng .

Hắn thật cẩn thận ôm lấy nàng ,ôm lấy bảo bối của hắn .

Hắn cô độc đã lâu rồi ...

Nếu có thể , hắn đồng ý đổi tất cả tiền tài danh vọng đang có đổi lấy tình yêu cùng sự ấm áp , làm cho tòa “băng thành” trong lòng hắn biến thành hoa viên ấm áp rực rỡ .

Này..... Hắn hắn là không phải tìm đâu xa ?

Nhóm người của tổng hội nghe đồn “Đồ vật này nọ” đang chăm sóc “sổ điều” như mẹ chăm con , chuyện này có vẻ là thật . (hana: mấy cái trong ngoặc kép ta thật không biết là gì , tra anh google mà cũng không thấy có nên ta để nguyên á , ai biết chỉ ta ta sửa nhé .)

Mất đi trí nhớ khiến Thủy Kính tựa như “sổ điều” còn Quan Long Kí thì chính là “Đồ vật này nọ”

Bởi vì nguyên nhân này khiến cho Thủy Kính bám dính lấy Quan Long Kí , Quan Long Kí bắt buộc dĩ phải mang theo người hầu đi làm .

Vì thế đám cấp dưới của hắn ở công ty đã được chứng kiến một “Kì quan”

“Bằng sơn ngàn năm” vốn nổi tiếng không bao giờ bộc lộ “hỉ, nộ, ái, ố”, “thất tình lục dục” không coi ra gì, thế mà cứ nhiên bị một tiểu nha đầu ôn nhu như nước đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Thật là đáng sợ!

Nàng..... ở trước mặt mọi người luôn quần quýt, ôm dính lấy ông chủ, không để ý đến ánh mắt người khác, nhưng lạ là ông chủ của họ vốn uy nghiêm lạnh lùng lại không hề có bất cứ thái độ mất kiên nhẫn hay không đồng tình với hành động đó của nàng.

Chẳng những như thế, ngay khi đang họp đến đoạn quan trọng, nàng cứ nhiên chẳng quan tâm xen ngang vào nhắc nhở ông chủ: “Đã đến giờ ăn trưa, mọi người hẳn cũng đói bụng, cũng nên đi ăn trưa nha.”

Càng đáng sợ hơn là nàng đem văn phòng tổng tài trở thành phòng nghe nhạc, xem tạp chí, phòng ngắm cảnh, kiêm luôn phòng ăn, sân sau uống trà chiều....đủ loại “Đại nghịch bất đạo”, không chút kính trọng, làm cho những cán bộ cấp cao của công ty thật sự kinh sợ, đúng là “giết người không đền mạng” đây mà.

Kia..... Kia thật sự là con người giống chiếc máy tính đã lập trình, hai mươi bốn giờ không ngừng nghỉ, ông chủ cuồng công việc của họ sao ???

Mọi người có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được, “Lãnh diện, lãnh tâm” lời nói nghiêm nghị và có uy quyền như tổng thống lại có thể mang bạn gái đến văn phòng chơi chữ. (hana: cái kia ý chỉ anh ấy không chỉ mặt lạnh lùng mà trái tim cũng làm bằng băng a)

Mọi người ai cũng tò mò không biết vị Đại tiểu thư kia là thần thánh phương nào mà có thể khiến cho tổng tài của họ khi bên nàng trở nên ngoan ngoãn, quả thực ngoan ngoãn như một đứa nhỏ, nhưng dù những người này có tò mò đến đâu, dù họ có là những kẻ gốc gác nhưng cũng không ai dám to gan hỏi thăm.

“A kìa..... Uống trà.” Nụ cười mê người của Thủy Kính, trên tay bưng một ly trà mang theo mùi hương hoa cỏ, cũng không quên sắp xếp ấy vị cán bộ cấp cao kia mỗi người một phần.

Cái gọi “kỳ quan” liên tục xuất hiện trong ba ngày sẽ không còn ai cảm thấy ngạc nhiên nữa, trải qua thêm một cái cuối tuần liền đã tự nhiên biến thành thói quen.

“Uống có ngon không?” Tiểu công chúa vẽ mặt chờ mong hỏi.

“Trà rất ngon!” Mọi người sôi nổi phát biểu làm cho nàng cười càng vui vẻ hơn.

Sau đó những người tinh ý trộm nhìn đến vị tổng tài kia, lại một lần nữa thấy được khóe môi ngài khẽ nhếch, ánh mắt mang theo ý ôn nhu.

A! Nam nhân đang say đắm trong tình yêu nha!

Uống trà xong, giọng nói thanh thanh kéo mọi người về với nội dung của cuộc họp: “Vấn đề tiếp theo chúng ta cần thảo luận là...”

Việc hội nghị bị cắt ngang không hề làm các bị chủ quản cảm thấy không hài lòng, vị chủ quản lúc trước lại tiếp tục công việc, không chỉ vì đã nhận lương của công ty mà phần đầu, mà còn bởi Thủy Kính tiểu thư đã làm mềm lòng vị tổng tài khó tính, khiến cho không khí trong cuộc họp cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Hơn nữa, vị trà hoa thanh đạm cũng giúp mọi người thư giãn nhiều hơn so với việc uống cà phê vừa đắng vừa mấy ngủ.

Những cũng bởi bị gián đoạn để uống trà nên thời gian lại kéo dài thêm một chút.

Gió xuân tựa hồ như đang thổi qua ba mươi ba tầng lầu của tập đoàn Quan thị, cũng như đang thổi qua trái tim của vị tổng tài trẻ tuổi.

“Người không thương ta....” Nữ diễn viên thần tượng xinh đẹp ai oán nói: “Người chỉ yêu bản thân mình thôi, người ngoài thù hận và muốn báo thù cũng không có tình cảm nào khác”

Thủy Kính tước tước tước, ănn..... Anh đào ăn ngon thật nha! (hana: tước tước có lẽ là âm thanh nhai của nàng ấy)

Nam diễn viên biện bạch : “Không , không phải như vậy ,anh yêu em , anh thật sự rất yêu em....” Ngữ khí của nam diễn viên càng ngày càng nhấn mạnh .

Nữ diễn viên cúi đầu .

“Hãy tin anh , nhẫn nại chờ anh thêm một thời gian nữa , anh nhất định sẽ không phụ em”Nam diễn viên làm bộ dạng thề thốt cam đoan .

Nam diễn viên an ủi vỗ về nữ diễn viên , sau đó chậm rãi ôm lấy nàng đi về phía giường “Vận động thân thể” .(hana : cái này ta không giải thích chắc mọi người cũng hiểu á, ai không hiểu PM hana , hana giải thích riêng nhé...hắc hắc..*cười dè xòm*)

Lấy chuyện oxxx để an ủi nữ nhân , loại ý tưởng này cũng chỉ có loại biên kịch đầu heo mới nghĩ ra , vấn đề là : nếu dùng chiêu này an ủi nàng thì còn lâu mới hiệu quả a .

Thủy Kính nhìn màn hình LCD tinh thể lỏng không chớp mắt , đem hình ảnh thần tượng ghi vào trong trí nhớ.

Yêu ?

“Tiểu Mân,Nam nhân kia kỳ lạ quá !” Nàng nói : “ Rõ ràng nói yêu nàng , lại cùng người khác đính hôn , nữ nhân kia cũng rất kỳ quái , vẫn khóc không ngừng.”

“ Ai nha! Phim truyền hình bây giờ cái nào cũng nói như thế .” Trương Ngọc Mân cũng như nàng , với chuyện tình cảm không có mấy kinh nghiệm.

“Nga....” Yên lặng trong chốc lát, Thủy Kính lại nói : “Tiểu Mân, hắn đang muốn tiếp tục hôn ở đâu thế ?”

“Àn!”

“ Tiểu Mân, hắn đem bàn tay cho vào bên trong áo nàng kia.....” Thủy Kính không hiểu rõ chăm chú nhìn : “Thật là kỳ lạ”

“Ách!” Trương Ngọc Mân có chút xấu hổ nói : “Cái kia.....chỉ là bọn họ đang làm chuyện “tình yêu” thôi à .” (hana :chuyện gì á*ngây thơ*)

“Kiasao hắn lại phá lễ đính hôn của nữ nhân kia?” Thủy Kính khó hiểu trong lòng nhưng bất bình hỏi .

“ Di?” Trương Ngọc Mân suy nghĩ rồi nói : “Hình như là vì hắn muốn báo thù a .”

“Ách !”

Im lặng không đến vài giây nàng lại có phát hiện mới : “Vì sao bọn họ đang cầm tay nhau lại đã thấy nằm gối đầu rồi ?”

“...Chính là tượng trưng thôi ..”

“Tượng trưng cái gì ?”

“Phim thần tượng không thể diễn rõ ra các cảnh trên giường , chính vì thế người ta chuyển đến một cảnh mới thôi a .” Trương Ngọc Mân đáp.

“Kia...vì cái gì bọn họ vẫn gọi hết tên của nhau ?”

“....” Trương Ngọc Mân đầu óc quay cuồng , cảm giác thấy trên trán có mấy hàng gân nổi lên .

“Tiểu Mân ?”

“Ta, ta ...cũng không biết vì sao .” Nàng nói cho qua chuyện để trốn tránh vấn đề , đem vấn đề chuyển qua cho ông chủ : “Người muốn biết thì đi hỏi ông chủ ấy , ông chủ nhất định sẽ biết .”

Buổi tối 7 giờ , Biệt thự Quan Thị .

Quan Long Kí cùng Thủy Kính ngồi ở hai đầu của bàn ăn , chính giữa có cắm một bình hoa , còn trang trí thêm cả nến

“A Kí , Người yêu ta có đúng không ?” Một giọng nói nhỏ vang lên .

Đột nhiên nàng hỏi vấn đề này khiến Quan Long Kí hơi giật mình .

Hắn đối với những câu hỏi của nàng một chút cũng không ngạc nhiên , hắn đã sớm quen với kiểu nàng đột nhiên hỏi một vấn đề không đầu không đuôi, mãi miết suy nghĩ gì đó rồi đến lúc nào đó sẽ thuận miệng hỏi ra .

Thản nhiên nhìn người hầu đang chia đồ ăn ra đĩa , hắn đối đãi : “Hôm nay có món tôm Phụng Lê em thích , còn có cả “Cấp lệ nùng thang” nữa , em mau ăn đi , ăn xong còn có đồ điểm tâm ngọt cho em nữa .” (hana : cái món kia ta lại không biết là gì , haizzz...ca này toàn coi TK là trẻ con á)

“Được !” quả nhiên mắt Thủy Kính sáng rực lên , ngoan ngoãn ăn cơm.

Vì ăn quá nhiều đồ ăn có nhiều đường khi nằm viện nên sau một thời gian thể trọng của Tiểu Kính đã tăng lên mấy cân , tuy dáng người cũng không khác trước lắm , vẫn tươi sáng rạng rỡ như viên minh châu , nhưng vì nàng tham ăn nên Quan Long Kí đã phải mời chuyên gia dinh dưỡng , thiết kế một chế độ ăn uống hợp lý , thay đổi một số loại thức ăn cùng với sự hỗ trợ của hộ lý , cuối cùng cũng khiến Tiểu Kính không tiếp tục gia tăng bề ngang nữa .

Nàng vẫn khờ dại ăn chơi bên hắn , tất cả đều được bao quanh bởi sự xa hoa , cực phẩm , quần áo và cách ăn mặc của nàng cũng có người giúp nàng chọn lựa , trang điểm luôn xinh tươi mỹ miều , nàng tựa như nàng công chúa chưa từng biết đến nỗi khổ của nhân gian .

Chỉ có Quan Long Kí biết , nếu không phải đã phát sinh chuyện ngoài ý muốn kia thì Tiểu Kính là người không chỉ thông minh hơn người mà còn là người có cá tính vô cùng độc lập ...

Đêm khuya yên tĩnh , vấn đề đã bị bỏ qua khi ăn tối một lần nữa được nàng khơi ra .

“A Kí , người không yêu thương ta ?”

Vừa bước ra từ phòng tắm , sau khi tẩy rửa đi bụi bặm của một ngày , da thịt còn vương chút nước ẩm ướt , Thủy Kính vẽ mặt chờ mong hỏi .

Tắm áo ngủ hàng hiệu cao cấp không thể giúp nàng che đi những đường cong quyến rũ , nữ tính , kiều mị , diễm lệ và vô cùng kích thích trên người nàng .(hana: ta không thêm từ đâu nhé , tác giả này sao miêu tả nàng đẹp quá vậy)

Quan Long Kí “cấm dục” đã một thời gian ,lúc này trước cảnh xuân này hắn không tránh khỏi miệng lưỡi khô khốc . (hana: ta có phải giải thích từ này không?)

Vấn nghĩ hắn vốn là người lạnh lùng , không có tình cảm với bất kỳ ai , cả đời sẽ phải cô độc ôm đống tài sản khổng lồ kia , không ngờ ông trời còn cho hắn gặp được nàng .

Hắn vì nàng mà điên cuồng , vì nàng mà không từ thủ đoạn ...

Từ sau lần phát sinh chuyện ngoài ý muốn kia hắn luôn xem nàng như “trân bảo” , thật cẩn thận chăm sóc lo lắng cho nàng , sợ nàng sẽ bị nguy hiểm .

“Cấm dục” , đối với người có ý chí kiên cường như hắn cũng không phải chuyện khó khăn gì , nhưng nàng lại dùng vẻ xinh đẹp kiều mị kia thủ thủ hỏi hắn “Người có yêu ta không ?” khiến cho hắn không đảm bảo liệu “lý tính” có biến thành “thú tính” hay không ? (hana: biến đi hana ủng hộ á)

Là họa thì không thể tránh !!!

“A Kí , người thật không yêu thương ta ?” Nàng lặp lại câu hỏi một lần nữa , trong giọng nói đã mang theo chút ủy khuất .

“Yêu !” Hắn không nhìn được ôm lấy tấm thân “nhuyễn ngọc ôn hương” của nàng , cầm dựa lên tóc nàng , hít lấy hương thơm của cơ thể nàng .

Ôm lấy nàng .

“Ta đương nhiên yêu em rồi !”

“Được !” Thủy Kính liền vui vẻ nói : “Vậy người nhất định phải kết hôn với ta !”

Kết hôn ??? Kết hôn !!!

Quan Long Kí kinh ngạc đến mức mở trừng hai mắt .

“Em vừa nói cái gì ???”

Nàng..... Nàng có biết nàng đang nói cái gì không ???

“Người phải kết hôn với ta nha !” Nàng phân tích theo lẽ “Tự nhiên” của nàng : “ Nếu người yêu ta , thì nên cưới ta , như vậy chúng ta có thể cả đời ở bên nhau không xa rời !”

Hắn cảm thấy được lúc này trái tim hắn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực .

Trời ạ ! Hắn có thể sao ? Có thể nhận lấy ân điển đột ngột rơi xuống hắn thế này sao ? Có khi nào hạnh phúc đột nhiên từ trên trời rơi xuống thế này không ???

Điều ngạc nhiên này khiến hắn mừng như điên nhưng cũng làm hắn lo sợ run rẩy : “Thủy Kính , em là nguyện ý gả cho ta sao ? Thật sự là nguyện ý cùng ta kết hôn ??”

“Ân !” nàng gật đầu khẳng định , “Ta nguyện ý a ! Người chắc chắn không vì báo thù mà đi phá tan lễ đính hôn của người ta , cũng không cùng nữ nhân khác âu yếm ôm nhau , con ta có thể giúp người sinh nha”

Vừa nói xong , nàng chu lên đôi môi màu phấn hồng , nhắm mắt lại như muốn đợi chờ hắn hôn nàng .

Hắn ôm lấy nàng, kinh hỉ không thôi , bàn tay khẽ run nhè nhẹ (hana : kinh hỉ hình như là vừa mừng vừa lo)

“A Kí , nếu người còn ôm chặt quá , ta sẽ đau lắm .” nàng bị hắn xiết chặt trong ngực , tiếng nói nhỏ nhỏ khẽ vang lên kháng nghị .

“Ta xin lỗi”

Hắn cúi xuống hôn lên phiếm môi ngọt ngào của nàng .

“ A kí.....”

Đang trong cơn say tình , nàng nhẹ nhàng kêu tên hắn .

“Ân ??”

“Nhấn cầu hôn phải dùng ba tháng tiền lương của người mua nha !” Nàng nói.

Đây là điều mà thần tượng phim truyền hình Nhật Bản có nói nha .

“Không vấn đề .”

Hắn cũng có biết tiền lương một năm của hắn là mấy triệu đâu , mai nhất định phải hỏi bộ phận quản lý mới được .

Bị cảm xúc mạnh mẽ kích động khiến hắn nhanh chóng cúi xuống hôn lên môi nàng , mạnh mẽ đoạt hết hơi thở ngọt ngào của nàng .

Tất cả định lực của hắn lúc này đã theo gió bay lên chín tầng mây .

“A kí, còn có.....”

Dây áo ngủ đã trượt xuống để lộ ra một phần ngực trắng như tuyết , làn da mềm mại ướt át , lớp áo ngủ trong suốt không thể che dấu được hai bông hoa nhỏ đang vì sự động chạm mà nở rộ , cảnh xuân vì thế càng khiến hắn kích thích .

Làm cho hắn phát cuồng mà.

“Người không thểkhông thể cùng nữ nhân khác thân thân mật mật nha .”

Quan Long Kí phát ra tiếng rên rỉ , sau đó là một tràng tiếng cười .

Nhân không mị, đêm chưa ương. (hana: cái này giải thích phức tạp , ai muốn biết PM hana nhé *chóp mắt*)

Cho dù đang là nửa đêm , Quan Long Kí vẫn cho gọi trợ lý cùng một số thủ hạ đến đặc biệt phân phó một số chuyện quan trọng .

Và chỉ sau mấy cuộc điện thoại , biệt thự Quan gia chỉ mấy ngày sau đây đã tấp nập không khí kết hôn của chủ nhân .

Hoa hồng, bách hợp và nhiều loại hoa khác được bài trí khắp nơi trong quan gia , mang đi sự cô độc vốn có của căn biệt thự này .

Thủy kính không có người thân , cho nên chủ trì hôn lễ đã được giao cho công ty tổ chức sự kiện .

Người làm chứng trong hôn lễ là một người đức cao vọng trọng trong gia tộc , cũng bởi người mẹ kiêm Quan đại tiểu thư đang cùng bạn trai mới đi du lịch vòng quanh thế giới , không rảnh về làm chứng , con phát thiệp hồng đến cũng chỉ phái người đưa đến quà mừng là một bộ nhẫn được đặc chế đính một viên hồng ngọc vô cùng lớn , cũng chưa từng nhìn qua người con dâu mới này .

Có điều , phiền toái chính là việc nàng muốn có chiếc nhẫn đính hôn được mua bằng số tiền “ba tháng lương” của hần theo như tiêu chuẩn của nữ thần tượng phim truyền hình kia . có điều rắc rối chính là không thể tìm đâu ra một viên kim cương có giá hơn bốn trăm vạn để đính vào nhẫn , nếu đội công ty kim cương chế tác ra thì ít nhất phải mất thêm một tháng , hần đành phải lấy một chiếc khác nằm trong top 5 chiếc nhẫn giá trị nhất thế giới để thay thế .

Thủy Kính trên người mặc bộ lễ phục cưới màu trắng , đây là bộ lễ phục do Quan thị mời nhà thiết kế lễ phục cưới nổi tiếng nhất thế giới từ paris về thiết kế , cùng với đội ngũ nghệ nhân lâu năm , đính từng hạt chân châu lên váy , tạo nên một bộ lễ phục cưới bay bổng nhẹ nhàng nhưng sang trọng quyến rũ , một màu trắng tinh khiết không tỳ vết .

Cô dâu mặc lễ phục cưới không khác gì tiên nữ giáng trần , thanh thoát mà kiêu sa , khiến cho đám mỹ nhân tham dự ghen tỵ còn nam nhân tham gia thì nhìn nàng thất thần không chớp mắt .

Các nghi thức của hôn lễ được đơn giản hóa hết mức có thể , có điều không vì đơn giản mà mất đi sự xa hoa của chủ nhân . Trước đó một hôm , toàn bộ nhân lực đã được điều đi trang trí cho biệt thự vốn cô độc buồn thảm trước đây biến thành biệt thự muôn sắc hoa , bánh cưới bảy tầng cũng được thiết kế cầu kỳ , đồ ăn trong tiệc cũng do khách sạn năm sao phụ trách , nhân viên phục vụ cũng được tuyển chọn vô cùng cẩn thậntất cả đều là theo sự chỉ đạo của Quan Long Kí đưa ra cho cấp dưới thực hiện . (hana: đoạn này ta làm lung củng quá)

Cấp dưới của hần cho dù có phải hi sinh giấc ngủ nhưng vì được phục vụ cho ngày trọng đại nhất của chủ nhân khiến ai cũng cảm thấy hưng phấn và kiêu ngạo . (hana: ta không hiểu sao phải kiêu ngạo á)

“Chúc cô dâu chú rể trăm năm hạnh phúc !”

“Sớm sinh quý tử nha !”

Những lời chúc tụng liên tục được vang lên chúc mừng hạnh phúc của hần và nàng .

Mùa đông lạnh lẽo trong lòng hần cuối cùng cũng biến mất , mùa xuân ấp áp sẽ mãi mãi không rời xa hần ?

Một mảng nắng ấm vẫn không che lấp được có những ánh mắt ghen tị cùng đố kỵ với hạnh phúc của đôi “tân nhân” của một số người nào đó .

A! Thật sự là có chuyện “chim sẻ biến thành phượng hoàng” như trong chuyện cổ tích nha

4. Chương 4

Bách hóa thật biết cách kiếm tiền

Đang chăm chú chọn quà cho cha , Đồng Nghi Lâm quả thật không dám tin vào mắt mình .

Kia chẳng phải Phương Thủy Kính mất tích một năm trước hay sao , sao đột nhiên xuất hiện trước mắt nàng , đi qua nàng nhưng lại như không thấy nàng là sao .

“Tiểu Mân , người cảm thấy cái này tặng cho A Kí có được không ? Liệu hẳn có thích không ?” Thủy Kính cực kỳ hưng phấn hỏi .

“ÂnCũng không tệ lắm !” Trương Ngọc Mân xem xét một chút rồi nói .

Bạch kim được thiết kế tinh xảo , một cái là trái bóng golf, một cái là gậy đánh golf , nhìn cũng thật sống động , đương nhiên , giá cả cũng không hề tầm thường , chắc cũng phải bằng tiền lương cả tháng của cả một gia tộc cũng nên .

“Có điềuCho dù người tặng ông xã người một ngọn cỏ , hẳn cũng sẽ thật cao hứng nhận lấy .” Trương Ngọc Mân bổ sung , cười tủm tỉm .

Ông xã ? Chẳng lẽ nói..... Thủy Kính đã kết hôn?

“A...a !” Thủy Kính ánh mắt hạnh phúc , ngây ngô cười .

Bản tính dữ như Sư tử của Đồng Nghi Lâm bộc phát , lửa giận bùng bùng bốc lên , hai mắt nheo lại , ánh mắt mang theo tia lửa nhanh chóng đứng chắn trước mặt Thủy Kính .

“Di ?” Thủy Kính không biết có chuyện gì ngẩng đầu lên nhìn nàng .

Lửa giận bùng bùng khiến Đồng Nghi Lâm lớn tiếng chất vấn : “Người đã kết hôn ?”

Thủy Kính chần chờ một lát rồi gạt đầu .

“ Người..... Vì cái gì ?” Đồng Nghi Lâm vô cùng kích động hét lên : “Vì cái gì người lại làm như vậy ? Người mất tích hơn một năm , rồi không nói một tiếng dừng dừng đi kết hôn ? Chúng ta có còn là bạn thân nữa hay không ? Người làm sao có thể đối xử với Cánh Bằng như thế ?”

Cánh Bằng ? Có điều gì đó khó hiểu khiến Thủy Kính hơi kinh ngạc , nụ cười trên môi nhạt dần , bất an nhú mảy .

Sự trầm mặc của nàng khiến Đồng Nghi Lâm càng thêm tức giận , ánh mắt hung tợn nhìn thẳng vào nàng .

Trang phục nàng mặc trên người toàn bộ đều là hàng cao cấp , túi xách hàng hiệu , trang sức cũng là hàng cao cấp được thiết kế riêng , chỉ nhìn thôi cũng đủ lóa mắt , đồng hồ nạm kim cương....nàng dám đem đầu nàng ra bảo đảm chiếc đồng hồ này so với chiếc đồng hồ hàng hiệu cao cấp của nàng còn quý giá hơn mấy lần....trên người Thủy Kính trước mắt nàng bây giờ thật toàn là hàng thượng phẩm .

Đồng nghi lâm cười lạnh ra tiếng , khổ sở nói : “Đừng nói với ta người không biết ta nha . Chọn cách mất đi trí nhớ , quên đi Cánh Bằng là ai ? vẫn nên nói là người hiện tại từ chim sẻ bay lên cành cao làm chim phượng hoàng , khinh thường loại “thường dân” như chúng ta đi , không còn muốn quen biết chúng ta đi .”

“Hắc...!” Đôi mắt to đẹp của Thủy Kính mở lớn , ngữ khí mang theo sự hưng phấn nói : “Người làm sao biết ta bị mất trí nhớ ? Người biết ta hay sao?”

Lần này đổi lại đến lượt Đồng Nghi Lâm ngăn người .

“Người....người vì cái gì mà phải diễn trò như thế ? Phương Thủy Kính?”

“Đa ! Người còn biết cả tên của ta nha ?” Thủy Kính càng lúc càng cao hứng nắm lấy tay nàng : “Người thật sự là bạn của ta sao ?”

“Phu nhân !” Trương Ngọc Mân chặn lại lời nói đang hưng phấn của nàng : “Cho dù người này biết tên của người nhưng cũng không thể chứng minh nàng ta là bạn của người nha !”

Bộ dạng hung hăng như sắp giết người đến nơi thế kia , thật chỉ có thể nghĩ người này trước vốn là “tình địch” của phu nhân nha . Tiểu Mân nghĩ thầm .

“Người thật sự mất trí nhớ ? Không thể nào ?” Đồng Nghi Lâm mở trừng trừng hai mắt , lời nói của nàng sao lại có thể linh đến thế chứ . Nàng có nên đi làm thầy bói không nhỉ ?

“Ân ! Đúng rồi !” Thủy Kính cười ngọt ngào nói : “A Kí nói....”

“Phu nhân .” Trương Ngọc Mân giật mình , vội ngăn nàng lại : “Quan tiên sinh nói không thể nói chuyện với người lạ nha , ai biết được nữ nhân kia là ai , trong lòng tính toán gì chứ .”

Quan tiên sinh? A Kí?

Cái tên rất quen thuộc nhưng khi nghe thấy họ của hần Đồng Nghi Lâm đang suy tư bỗng đột nhiên nhớ tới : “Người nói là Quan Long Kí ???”

Cái âm thanh kia có thể ví như tiếng thét của một con quái vật cũng không khác mấy .

“Đúng a ! Người cũng biết cả ông xã của ta ư ??” Một thân Thủy Kính xinh đẹp , cao quý như công chúa hưng phấn nói : “Người nhất định là bạn của ta nha , thật có lỗi a , ta thật sự đã quên hết những chuyện trước đây , người có thể nói cho ta biết , tên người là gì không ?”

Trời ạ.....!!!!

Đồng Nghi Lâm trừng lớn hai mắt, nàng thật không dám tin , trước mắt nàng là một nữ nhân đơn thuần khờ dại , đây thật sự là người luôn độc lập tự chủ , ngoài nhu trong cương – Phương Thủy Kính hay sao ?

Cá tính vì mất đi trí nhớ thay đổi không nói , nhưng cách ăn mặc hiện nay của Thủy Kính so với trước đây đúng là một trời một vực , một thân toàn hàng hiệu cao cấp cực phẩm , nhan sắc tuy đậm đậm nhả nhặn nhưng lại toát lên vẻ cao quý , thật hoàn mỹ , nàng bây giờ thật xinh đẹp , tạo cho người khác khi nhìn vào cảm thấy nàng thật cao quý , tao nhã . (hana: nàng này đẹp thế này ta không biết nên lấy hình nào để cho vào ebook đây á)

“Ông xã ?” Đồng Nghi Lâm đôi mắt lúc này như muốn rút ra ngoài , trừng trừng nhìn vẻ mặt vô lo của Thủy Kính , nghi hoặc cùng phần nộ khiến giọng của nàng trở nên sắc nhọn như lưỡi dao “ Người là đã giả cho Quan Long Kí ?????”

Sao lại có thể xảy ra chuyện như thế này chứ ?????

.....

Trung tâm cảnh giác của Trương Ngọc Mân bắt đầu hoạt động khiến nàng phát ra tím hiệu cảnh giới với Đồng Nghi Lâm .

Ba nữ nhân đứng im lặng tạo nên một trạng thái vô cùng kỳ lạ .

Trước là Trương Ngọc Mân kiên trì muốn đưa phu nhân rời khỏi đây , cái gì mà hôn phu , bác , dìnói cứ như truyện cười ! Nữ nhân điên kia không phải muốn mang phu nhân cá tính đơn thuần lương thiện ra lừa gạt sao , nếu giờ không đi không phải sẽ như đưa hổ vào nhà hay sao ? Có trời mới biết nàng ta có ý đồ gì nha !

Vì thế, Trương Ngọc Mân một lòng phản đối còn Đồng Nghi Lâm lại nhất quyết muốn theo hai người về nhà .

Lái xe của Quan gia đã đang đợi sẵn , ngồi vào trong xe Đồng Nghi Lâm không còn ngần ngại nữa đành gọi điện tới Giang thị cho Giang Cánh Bằng .

“Uy !” Một giọng nói ôn nhu trầm thấp của nam nhân vang lên

Đồng Nghi Lâm hít một hơi dài , khó khăn mở miệng nói : “Cánh Bằng.....Là ta....”

“Nghi Lâm ? Có chuyện gì sao ?” Hần hỏi.

“Ta.... Ta đã gặp Thủy Kính .” Nàng mang hết dũng khí trong lòng nói.

“Thủy Kính ? Có thật không ?” Giọng của Cánh Bằng vì vui mừng quá mức và ngạc nhiên đột nhiên cao vút : “Thủy Kính không sao ! Cảm ơn trời ! Nàng giờ thế nào , có tốt không ? Các người giờ hiện đang ở đâu , ta lập tức đi đến đó ?” Một tràng dài các câu hỏi như pháo bắn ra từ miệng hần .

“ Cánh bằng ! Người nghe ta nói ,người nhất định phải bình tĩnh, Thủy Kính nàng..... Nàng đã gặp phải chuyện “ngoài ý muốn”....” Đồng Nghi Lâm dè dặt nói .

“ A? Nàng bị làm sao ? Có bị thương không ?” Hần sốt xằng hỏi .

“Không phảiNàng hiện nhìn vẫn tốt lắm , không có bị thương ,ít nhất bên ngoài không nhìn ra vết thương nào .” Nàng đáp .

“Bên ngoài không nhìn ra ? Nghi Lâm , người rốt cục là muốn nói gì ?” Giang Cánh Bằng nóng vội hỏi .

“Nàng không nhận ra ta ! Cũng đã quên hết những chuyện trong quá khứ .” Đồng Nghi Lâm cuối cùng cũng nói ra hết : “Nàng nói vì gặp tai nạn ngoài ý muốn mà mất trí nhớ , nàng còn nói.....”

“Nói gì ???”

“Nàng đã gả cho Quan Long Kí .”

Hana: ta định cắt đoạn này cho nó hồi hộp....cư mà lại thôi á.....

.....

Mọi chuyện xảy đến quá nhanh khiến người đơn thuần như Thủy Kính không thể lý giải được hết .

Trực giác nói với nàng rằng : Đồng Nghi Lâm chắc chắn là bạn của nàng , có điều Tiểu Mân lại nói cái gì mà Đồng Nghi Lâm này nhìn không tốt , còn vội vàng gọi điện thông báo cho “Đại ông chủ” biết hết mọi chuyện nữa .

Quan Long Kí buông điện thoại , sắc mặt hần bỗng nhiên tái nhợt .

Chuyện hần lo lắng sợ hãi cuối cùng cũng xảy đến .

Thông báo cho lái xe chuẩn bị xe , hần dẹp bỏ hết lịch trình của hôm nay , vội vàng quay về biệt thự , nghênh đón vận mệnh của hần .

Vấn đề nan giải khiến hần điên đầu chính là Đồng Nghi Lâm kia tuyệt nhiên không bao giờ “hạ thủ lưu tình” đối với hần .

“Họ Quan kia ! Người rốt cuộc là cái loại gì hả ? Người lừa mọi người , đem Thủy Kính dấu đi , không những thế còn lén lút lút lút bí mật kết hôn ! Người làm như thế liệu có thể đối diện với Cánh Bằng hay sao ? Người không có lương tâm à ?”

Thủy kính ngồi trên sofa tao nhã uống trà hoa quả , tò mò nhìn Đồng Nghi Lâm đang phát điên , không hiểu nàng vì cái gì mà nổi điên như thế : “Ách.... Người có muốn uống một chén trà không ?”

“ Uống trà? !” Đồng Nghi Lâm thiếu chút là phát điên hét lên : “Lúc này là lúc nào mà còn uống trà , người là người ngu ngốc à ??”

Ồ..... Bị mắng là ngu ngốc khiến Thủy Kính kinh ngạc , nàng hình như thấy cảm giác này thật quen thuộc nha....

“Người cầm nhầm !” Quan Long Kí muốn bảo vệ vợ nên quát to .

“Người hung dữ cái gì chứ ?” Đồng Nghi Lâm tức giận giương nanh vuốt : “Đừng nghĩ là người cứ hét lên như thế ta sẽ sợ người nhé .”

“Vợ bạn không thể động ! Huống chi Thủy Kính đường đường là hôn thê của anh người , vốn chẳng phải nên được coi như chị dâu của người hay sao , người cứ như thế lừa gạt mọi người , ngay cả ông trời cũng sẽ không tha thứ cho người .” Đồng Nghi Lâm hung hăng nói .

Thủy Kính phản ứng chậm chạp nên không thể “tiêu hóa” hết ý nghĩa của những lời của Đồng Nghi Lâm nói .

Cánh Bằng ? anh trai ? Vị hôn thê ?

Ngô ! Đầu của nàng rất đau nha ! Thủy Kính ôm đầu nhúu mày .

“Thủy Kính , Em làm sao thế ?” Quan Long Kí lo lắng hỏi .

“Đầu của ta....đau quá....đau lắm a...!” Nàng nghẹn ngào : “Giống như có chuyện gì đó , nhưng ta hoàn toàn không thể nhớ ra...”

“Vậy thì đừng nghĩ , không muốn nghĩ thì đừng nghĩ...” Quan Long Kí đau lòng nói : “Ta nói Tiểu Mân lấy thuốc cho em uống nhé ?”

Có lẽ là bởi xảy ra chuyện ngoài ý muốn kia , Sau tai nạn Thủy Kính rất hay bị đau đầu , chỉ cần thời tiết thay đổi hoặc có áp lực lập tức sẽ phát tác .

“Thuốc ? Người cho Thủy Kính uống cái gì ?” Đồng Nghi Lâm nghi ngờ hỏi .

“Là thuốc đặc trị đau đầu .” Trương Ngọc Mân khinh thường nói : “Không lẽ người nghĩ là thuốc mê...?”

“Người..”

Không đợi Đồng Nghi Lâm phát điên , chuông cửa đã làm gián đoạn lời nàng .

Đi vào phòng khách là hai người trung niên , có vẻ là vợ chồng , bên cạnh còn một nam nhân trẻ tuổi , không hẹn mà đồng thời kinh ngạc hô lên :

“Thủy Kính”

“Tiểu Kính”

Một cảm giác quen thuộc khiến nàng khẽ chớp mắt .

Hắn sắp mất nàng....

Sự sợ hãi đang len lỏi trong trái tim Quan Long Kí , ngực hắn phập phồng , hai tay không tự giác nắm chặt hai bả vai Thủy Kính .

Đầu Thủy Kính lại đau thêm một chút cộng thêm bả vai bị hắn nắm chắc đến đau nhói khiến hơi thở của nàng có phần khó khăn .

Nam nhân tuấn tú chính là Giang Cánh Bằng nhanh chóng đi thẳng đến trước nàng , đưa tay ra , giọng nói ôn nhu trầm thấp gọi tên nàng có chút run rẩy : “Thủy Kính...”

Thủy Kính do dự tránh được sẹ động chạm của hắn .

Đôi mắt xinh đẹp trong suốt mở lớn đầy nghi hoặc hỏi hắn : “Người cũng là bạn của ta sao ?”

Sự sợ hãi khiến nàng trốn sâu vào trong lòng Quan Long Kí , giống như con mèo nhỏ đang làm nũng chủ nhân , muốn được chủ nhân ôm ấp vuốt ve , lại giống như tuyên bố chủ quyền , như muốn nói : Đây là chủ nhân của ta , ta là mèo của chủ nhân

Hành động thân mật của nàng đối với Quan Long Kí khiến người hắn cứng đờ , sắc mặt trắng bệch .

Nàng đã quên hắn!

Vị hôn thê đã kết hôn nhưng chú rể không phải hắn....! không những thế lại còn làem của hắn .

Hơn một năm qua hắn luôn tự dày vò cả linh hồn lẫn thể xác hắn , khi nhận được tin vị hôn phu của hắn bình an hắn vui mừng không sao diễn tả hết , nhưng chỉ một phút sau hắn lại chứng kiến nàng đang trong vòng tay em hắn , lại còn chủ động ôm hắn , điều này đã khiến bao đả kích , ức chế trong hắn như quả bom đến giờ phát nổ , bùng bùng nổ tung .

“Quan Long Kí !” Hắn rống lên như tiếng một con dã thú đang điên cuồng muốn xẻ thịt con mồi .

Một bước xông lên , hắn giáng cho người em kém hắn một tuổi một đấm . (hana : á ca này vũ phu á...)

Quan Long Kí cũng không động thủ hay né tránh ,rất nhanh nhận lấy một đấm từ anh của hắn , gương mặt chịu một lực khá mạnh khiến hốc mắt có chút nước dâng lên .

Một trận hỗn loạn , có người phát ra kêu sợ hãi.

Bị lửa giận che lấp lý trí , Giang Cánh Bằng rít lên : “Người là tên đáng chết ! Khốn kiếp ! Người nên đi chết đi...”

Từng nắm đấm hạ xuống nhưng Quan Long Kí vẫn dể mặc bị đánh , không hề động thủ đánh lại hay né tránh .

“ Cánh bằng.....” Vợ chồng Giang thị kinh ngạc hét lên .

“Dùng tay !” Tiếng nói vang lên là của Thủy Kính : “Không được đánh chồng của ta !”

Nàng chạy vội đến muốn ngăn cản nắm đấm của Giang Cánh Bằng .

Cảm giác quen thuộc lúc đầu giờ đây đã vì tức giận mà không còn một chút nào , Thủy Kính vẻ mặt giận dữ nhìn thẳng “người dã man” kia .

“Người thế nào mà tự nhiên lao đến đánh chồng ta ?” Hai tay nàng ôm chặt Quan Long Kí , ý muốn bảo vệ hắn : “Vì cái gì mà người lại vô cớ đánh người như thế ?”

Giang Cánh Bằng nắm chặt tay , rút tay về , hắn như con gà chọi chưa đấu đã thua....

Vì cái gì mà vô cớ đánh người

“ A a, a a..... A a!” Bị đả kích quá lớn khiến hắn như phát điên , sự tức giận bây giờ chỉ có thể thể hiện bằng tiếng cười bi thương của hắn .

Hỏi trên đời còn đạo lý hay không ?

Đầu ong ong , não loạn loạn của Thủy Kính sau khi nghe mọi người nói một hồi mới phát hiện thì ra mình đã mất đi kí ức của gần nửa đời người .

Nàng đúng là trẻ mồ côi , cũng là thanh mai trúc mã và là vị hôn thê của Giang Cánh Bằng , mà Quan Long Kí lại còn là em của Giang Cánh Bằng .

Di ? Vì sao là anh em mà lại không cùng họ nha ?

Việc này nếu nói ra hắn sẽ rất dài .

Hai , ba mươi năm trước , Giang Cảnh Hoàng cùng Quan đại tiểu thư yêu nhau , có điều Quan Vạn Quý nhất quyết bắt hắn sau khi kết hôn xong sẽ ở rể Quan gia , ở lại trong biệt thự hào hoa của Quan gia .

Có lẽ là tuổi trẻ và sĩ diện cao khiến Giang Cảnh Hoàng không thể chịu được cảnh người ta xỉ xầm : cái gì mà dù người ngoài có phần đầu năm mươi năm cũng không bằng hắn , hắn nhờ phúc là “con rể Quan gia” mà lên được vị trí ấy .

Mà vị Quan đại tiểu thư xinh đẹp kia luôn kiêu ngạo nên cũng không thể hiểu được tâm tình của chồng .

Kết hôn được một năm , giữa hai người đã xảy ra cãi vã

Đứa con cả Giang Cánh Bằng sinh ra cũng không cải thiện được tình hình , sau một tháng ở cử Quan đại tiểu thư đã nóng lòng khôi phục lại voc dáng , trở về với giới xã giao thượng lưu , Giang Cảnh Hoàng không thể nhìn được cảnh vợ mình sống phong lưu phóng túng , hơn nữa nàng hoàn toàn không để ý giáo dục con cái , chỉ ời bảo mẫu chăm sóc , trong mắt cha mẹ Giang Cảnh Hoàng, vốn là những người bảo thủ thật không thể chấp nhận được nàng như thế .

Lúc ấy lại có những lời đồn không hay về những mối quan hệ của Quan đại tiểu thư và những “con ong” vây quanh nàng , Giang Cảnh Hoàng do tức giận đã muốn rời khỏi Quan gia , sau nhiều lần cãi vã tranh chấp kịch liệt , đôi vợ chồng mới chung sống hai năm đã vội vã li hôn .

Quan Vạn Quý không hiểu sao lại dễ dàng buông tha cho đứa cháu ngoại quý báu , đem đứa cháu mới chưa đầy một tuổi Giang Cánh Bằng cho Giang gia nuôi dưỡng .

Giang gia sau mới biết nguyên nhân ...thì ra Quan Đại tiểu thư đã có thai .

Sau khi li hôn bảy tháng , Quan Nhân Nhân sinh hạ một bé trai , theo họ mẹ đặt tên là Quan Long Kí .

Về phần cha của đứa nhỏ là ai ? Quan đại tiểu thư nhất định không nói .

Giang Cảnh Hoàng không phải không nghi ngờ Quan Long Kí chính là con trai hắn ,máu thịt của hắn . Có điều vị “cha vợ lắm của nhiều tiền ,thế lực hùng mạnh” nhất định không cho hắn nhận con .

Thậm chí , Quan Vạn Quý còn sắp xếp cho con gái hắn qua Mỹ sinh sống khiến Quan Long Kí khi mới sinh ra đã mang quốc tịch Mỹ .

Quan Vạn Quý cuối cùng cũng hoàn thành tâm nguyện , Quan gia danh chính ngôn thuận có người thừa kế , hơn nữa đứa cháu ngoại này là mang họ Quan , ai cũng không thể chối cãi .

Ba năm sau, vì áp lực từ các bị trưởng bối khiến Giang Cảnh Hoàng bị ép kết hôn cùng Lữ Bội Linh ... đôi vợ chồng được Đồng Nghi Lâm gọi đến chính là Giang Cảnh Hoàng và Lữ Bội Linh .

Tuy nói là mẹ kế nhưng Lữ Bội Linh thật sự đã xem Giang Cảnh Bằng như là con do mình sinh ra mà chăm sóc , giáo dục .

Mà mẹ của Thủy Kính và Lữ Bội Linh vốn là hai chị em tốt , nàng cũng đã chứng kiến Thủy Kính lớn lên , mười hai ,mười ba năm trước đây , cha mẹ Thủy Kính vì tai nạn giao thông mà qua đời , quá đau buồn trước cái chết của chị em tốt Lữ Bội Linh đã dành tất cả tình cảm cho Thủy Kính , chỉ mong nàng lớn lên mạnh khỏe , dạy cho nàng thành một người vợ tốt .

Cùng sống trong một thành phố , hai gia đình lại thân thiết khiến Thủy Kính và Giang Cảnh Bằng đã sớm được định hôn ước cùng nhau . Ai nghĩ trong khi chuẩn bị lễ đính hôn , đột nhiên lại xuất hiện một Trình Giảo Kim tên Quan Long Kí . (hana : ta biết trình giảo kim là anh hùng trong tiểu thuyết kiếm hiệp về các anh hùng lương sơn bạc nhưng ta hoàn toàn không hiểu sao Kí ca của ta lại được ví như thế...bó tay)

“ Thủy kính.....” Lữ Bội Linh thương cảm nói : “ Người ...không còn nhớ chúng ta sao ?”

“ Ân.” Thủy Kính có chút hổ thẹn cúi đầu , hai tay vẫn bám chặt lấy Quan Long Kí không buông .

“ Ta không tin..... Ta không tin!” Giang Cảnh Bằng mặt xám như tro tàn lẩm bẩm nói.

.....

Thì ra là như thế !!!

Trương Ngọc Mân giật mình hiểu ra , không nghĩ Thủy Kính lại có một đoạn quá khứ li kỳ như thế .

Nha ! Khó trách !

Có một số việc nàng đã cảm thấy kỳ lạ , giống như khi Thủy Kính mới xuất viện trở về Quan gia , tất cả từ quần áo , nội y đều đã được thay mới hoàn toàn , đến cả đồ trang điểm , mỹ phẩm , nữ trang , túi xách các loại cũng đều là chưa mở ra khỏi hộp . (hana: đại gia....chân em cũng dài nừ đại gia....)

Ngay cả phòng ngủ tuy hào nhoáng nhưng tất cả cũng đều là đồ mới tinh , ngay cả một dấu vết của đồ cũ đều không có .

Thì ra là thế này a !!!

Nhìn đại ông chủ của nàng bình thường bộ dạng lạnh lùng nghiêm túc , thế mà cũng “điểm điểm ăn ba bát công” , “chiếm” vị hôn thê của anh trai ! (hana : ta không biết điểm ăn ba bát công là gì á)

Một trận loạn , một trận im lìm .

Sau khi đã hiểu hết mọi chuyện , mọi người giờ cũng chẳng ai còn đủ sức để nghĩ thêm gì , không ai có thể nói thêm gì .

Ai! Loại tình yêu tay ba này làm sao giải quyết đây ?

.....

“Ta nhất định phải ở cùng A Kí .” Thủy Kính tuyên bố .

Quan trọng là chẳng ai coi trọng ý kiến của nàng

Ở phòng khách mọi người lúc này thay phiên nhau trách mắng nguyên rủa , nã pháo oang oang “đánh chết” Quan Long Kí, nhưng lại không đành lòng trách cứ gì Thủy Kính .

Không ai để ý đến nàng khiến nàng lại tiếp tục quay lại với buổi trà chiều của mình . (hana : ôi tỷ cứ như là chuyện của người nào ấy nhỉ...)

“Tiểu Mân , Sao không thấy có bánh ngọt nha ?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

Không có bánh ngọt , như thế đâu có thể coi là đang uống “trà chiều” đâu?

“Ách....vậy có cần mang lên cho khách nữa không ?” Trương Ngọc Mân nói .

“Được a !!!” Thủy Kính đáp.

Bản năng mách bảo nàng phải nhân cơ hội nhà đang “loạn” phải ăn thêm mấy cái cho thỏa thích nha .

Một chiếc xe đẩy nhỏ tiến vào mang theo mùi hương ngọt ngào của các loại bánh ngọt cao cấp , bên dưới của xe được dùng để xếp những chiếc đĩa sứ .

“A ! Tiểu Mân , ta muốn ăn bánh hoa quả , thêm cả bánh “nải du” và cả bánh chocolate nữa nha....” Thủy Kính nhỏ giọng nói .

Vợ chồng Giang Cảnh Hoàng cùng Lữ Bội Linh cũng được mời một ly trà , “Tâm phiền ý loạn” cố gắng nuốt xuống .

Đột nhiên

“ Thủy kính! Em..... em ăn bánh ngọt sao ?” Giang Cảnh Bằng kinh ngạc hỏi.

Đang hưởng thụ vị ngọt tuyệt vời của mấy loại bánh , Thủy Kính khẽ nhún vai , vẻ mặt vô tội hỏi : “Đúng rồi ! Người có muốn ăn không ?”

“Em...” biểu tình vô cùng phức tạp hiện lên trên mặt Giang Cảnh Bằng , hần thì thào nói nhỏ : “Em luôn luôn không ăn bánh ngọt , từ khi...”

“ A...” Bỗng nhiên nhớ tới khiến Lữ Bội Linh cũng phát ra tiếng hô nho nhỏ!

“ Thủy kính! Người ăn bánh ngọt sao ?”

Không khí căng lên như cung đã lên tên , một mảng trầm lặng , vợ chồng Giang thị cùng Giang Cảnh Bằng lâm vào một cảm xúc khó diễn tả .

“Thủy Kính.....” Lữ Bội Linh yêu thương nhìn nàng .

Ăn bánh ngọt có cái gì không đúng sao ? Thủy Kính vẻ mặt khó hiểu.

“ÁchDì à , người có phải cũng muốn ăn một miếng không ?” Nàng khẳng khái nói hỏi .

Đứa trẻ đáng thương này ! Lữ Bội Linh không kìm được cảm thấy chua xót .

Nàng tỉ mỉ quan sát Thủy Kính , hít sâu một hơi nói : “Xem ta người được chăm sóc rất tốt nha ...”

Mất đi trí nhớ hình như khiến Thủy Kính hạnh phúc hơn trước rất nhiều.

Sau một hồi trầm mặc Giang phụ phá vỡ sự trầm mặc nói : “Cách Bằng , chúng ta hôm nay cứ về trước đi !”

Muốn truy cứu chuyện này không thể trong một chốc một lát đã có thể nói xong , vấn đề quan trọng là đã thấy Thủy Kính được an toàn , những chuyện khác để sau hãy nói !

Nhìn mọi người rời đi , tinh thần vẫn đang bị buộc chặt của Quan Long Kí lúc này mới tạm thời thả lỏng , thở phào nhẹ nhõm .

Hắn gắt gao ôm lấy vợ , không nói một câu .

“A Kí ...!”

Thủy Kính vì mất đi ký ức nên có phần khờ dại , đơn thuần , thấy chín nói mười , có điều tuyệt đối không phải là ngu ngốc .

“Những điều bọn họ nói có phải thật không ?” Nàng hỏi.

Đối mặt với đôi mắt trong sáng xinh đẹp của nàng Quan Long Kí không thể nói dối .

Hắn khó khăn gật đầu , xấu hổ không dám nhìn thẳng nàng.

“Thực xin lỗi.....” Hấn ôm lấy nàng nói

Thực xin lỗi ?

Thủy Kính khẽ nghiêng đầu , không rõ .

“A Kí , vì cái gì mà lại nói xin lỗi ?” Nàng hỏi .

Đôi mắt xinh đẹp khẽ nhú lại , lại nhớ đến lời thoại của nữ diễn viên thần tượng trên phim.....

“Ta đã lừa em...”

“A Kí , người bên ngoài có nữ nhân khác sao ?” nàng nhìn mặt hỏi hấn , khẩu khí có phần bất mãn .

Khanh! (hana : hình như là tiếng đồ vật rơi)

Đang ở thu dọn cốc chén trên bàn , Trương Ngọc Mân nghe thấy thiếu chút nữa đã đánh vỡ chiếc cốc quý giá trong bộ đồ uống trà yêu thích của Thủy Kính .

“...” Quan Long Kí trừng mắt nhìn Trương Ngọc Mân đang cố nhịn cười , nhưng chỉ chớp mắt đã quay lại vẻ ôn nhu an ủi vợ yêu .

“Không có! Ta thề là không có!” Hấn lại trừng mắt nhìn Trương Ngọc Mân liếc mắt một cái , làm cho nàng nhanh chóng lui ra ngoài .

Vội vàng đem xe đẩy đẩy khỏi phòng khách , đi xa khỏi cửa Trương Ngọc Mân không nhịn nổi bật lên tiếng cười to .

Cuối tuần dạo gần đây luôn có một vở kịch kiểu “nổi sầu nhà giàu” , tất cả thật giống như muốn làm đại lão bản của nàng chân tay luông cuống , sắc mặt khó coi , chắc cũng phải đến mấy ngày a .

Kết thúc luôn là đại ông chủ sau vài ngày trầm mặc chịu không nổi đã phải nói ra ba chữ kia

A a a! Nhìn đến cảnh đại ông chủ bị ép đến đỏ mặt , đỏ cả cổ ,mất hết hình tượng đại ông chủ nói ra ba chữ “ta yêu em” thật buồn cười nha ! Ba chữ này thật cực kỳ thú vị .

Đối với ai cũng có thể “hô phong hoán vũ” nhưng cũng chỉ có thể dơ cao hai tay đầu hàng cô vợ yêu bé nhỏ mà thôi .

Trở lại phòng bếp , đem sự việc nói ọi người nghe , một đám người làm cười hi hi ha ha âm ỉ cả lên , to gan cá cược xem ông chủ lần này “trụ” được mấy ngày ...

“Có điềuÔng chủ rất thông minh , sẽ không bao giờ “biểu diễn” trước mặt chúng ta đâu !” Đầu bếp giọng nuối tiếc vì không thể xem kịch hay nói .

“Đúng a!!” Mọi người cùng phụ họa .

“Thật tiếc là không thể mang máy quay xuống dưới quay lại nha .”

Dù sao , chuyện nam chủ nhân thể hiện tình cảm yêu đương với nữ chủ nhân cũng vẫn là thú “tiêu khiển” vô cùng thú vị của đám người làm trong Quan gia nha .

5. Chương 5

Giang gia.

“Bác trai , bác gái , hai người định thế nào ạ ?” Đồng Nghi Lâm khó hiểu .

Không phải muốn đến mang Thủy Kính về hay sao ? Không phải đến nhà họ Quan kia đòi lại công bằng hay sao ?

Như thế nào lại “chưa đấu đã bại” cứ thế đi về sao ? Nàng không hiểu nổi .

“ Bánh ngọt.....” Giang Cánh Bằng thanh âm khàn khàn.

“ Bánh ngọt?” Đồng Nghi Lâm nghi hoặc.

Bánh ngọt thì quan hệ gì đến chuyện này a ??

người giúp nàng giải đáp thắc mắc chính là Lữ Bội Linh , hít thật sâu một hơi : “Nghĩ LâmNgười quen Thủy Kính bao năm rồi ??”

“Ách , vốn là bạn đại họcBây , tám năm gì đó .” Nàng đáp .

“ Kia..... Người có thấy nàng ăn bánh ngọt bao giờ chưa ??”

“ Di?” Đồng Nghi Lâm hồi tưởng một chút : “Không có đâu ! Thủy Kính cho đến bây giờ không hề ăn bánh ngọt , ngay cả sinh nhật ta , nàng cũng không có ăn bánh sinh nhật nha....Như thế nào lại thế ? Thủy Kính không phải rất ghét bánh ngọt sao ? Hay vẫn là trước sợ mập nên không dám ăn ? Vừa rồi nhìn nàng ăn hình như rất có hứng thú mà .”

Lữ Bội Linh là người biết rõ mọi chuyện , chớp chớp mắt ngăn không cho nước mắt rơi xuống , hít hít mũi : “Thủy Kính , đứa nhỏ ấy.... Không phải là ghét ăn bánh ngọt ...Mà là.....Khi nàng sinh nhật mười ba tuổi , cha mẹ nàng vì muốn mua cho nàng loại bánh kem nàng thích nhất , trên đường về mới xảy ra tai nạn....”

“A?” Đồng Nghi Lâm che miệng hô nhỏ.

“Thủy Kính vì luôn tự trách mình đã hại chết cha mẹ” Lữ Bội Linh nói : “Chúng ta đã khuyên bảo nàng nhiều năm cũng không khiến đứa nhỏ đáng thương kia dứt bỏ được cảm giác tội lỗi”

Giang Cánh Bằng tiếng nói khàn khàn tiếp lời : “Thủy Kính sau năm ấy chưa từng tổ chức sinh nhật , cũng không ăn một miếng bánh ngọt , mặc kệ là loại bánh “hoan hỷ nhất hoan đích tiền nãi du thảo môi” yêu thích của nàng cũng không làm nàng động lòng...”

Nàng chính là muốn tự trừng phạt bản thân .

“Sao , Sao có thể như thế được ?” Đồng Nghi Lâm mở to hai mắt : “KiaCái kia không thể trách nàng nha !”

Biết nàng nhiều năm như vậy , Đồng Nghi Lâm chưa bao giờ nghe qua chuyện này .

“Đứa nhỏ này bề ngoài mạnh mẽ nhưng thật ra lại rất yếu đuối , chúng ta sau bao năm khổ sở khuyên bảo nàng nàng mới có thể nở một nụ cười tạm cho là “vui vẻ” , có lẽ do sợ chúng ta quá lo lắng nên nàng mới có biểu hiện ấy , có điều bánh ngọt thì nàng vẫn tuyệt đối không động vào , đây giống như là một điều cấm kỵ đối với nàng .” Lữ Bội Linh bổ sung .

Mất đi kí ức khiến Thủy Kính quên đi bọn họ , nhưng cũng giúp nàng quên đi quá khứ đau buồn kia .

Này..... Nên nói là “hạnh phúc” hay “bất hạnh” đây ??

.....

“Ta nhất định phải ở cùng A Kí !” Thủy Kính lại một lần nữa lớn giọng khẳng định .

Lại một lần nữa Đồng Nghi Lâm chỉ có thể thở dài ngao ngán nhìn nàng.

Mất đi trí nhớ khiến Phương Thủy Kính không còn là Phương Thủy Kính .

Tựa như đi vào gia đình danh giá thì cũng sẽ được “nuôi” thành “quốc mẫu thiên hương” , bị lây khí thế cao quý , không còn có cuộc sống độc lập như trước .

Quên thì cũng đã quên , Thủy Kính giờ ăn bánh ngọt thật vui vẻ , nhìn nàng thật hạnh phúc đi .

Giang Cánh Bằng trong lòng như đang nhỏ máu .

Thủy Kính của hắn không phải kiểu cô gái thích những trò lãng mạn , Thủy Kính vốn là người luôn độc lập tự chủ , cá tính bình thản nhưng cương nghị , yêu thích văn học , đầu óc trời ban thông minh sáng lạn , giọng nói trầm tĩnh , ôn nhu như nước .

Không đếm được bao nhiêu đêm bọn hắn cùng đọc chung một cuốn sách , một bộ phim , rồi cùng thảo luận về nó suốt đêm , đồng lòng biết bao , cho dù có không cùng quan điểm mà cùng nhau tranh luận , nhưng cuối cùng vẫn là nhìn nhau cười vui vẻ .

Đối với hắn mà nói , Thủy Kính không chỉ là thanh mai trúc mã mà còn là tri kỷ của hắn trong nhiều lĩnh vực , ngoại trừ tình cảm nam nữ , Thủy Kính giống như một phần không thể thiếu trong hắn ,...dù sao sau khi cha mẹ mất đi cũng là hắn một tay dìu dắt nàng như một người em gái nhà . (hana : ca này không biết coi tỷ ấy là gì nữa , có lẽ như người ta nói “ hai người khi ở bên nhau quá lâu sẽ có cảm giác đối phương như không khí xung quanh , như một thói quen , nhưng thói quen ấy có phải tình yêu hay không...ta cũng không biết , tùy cảm nhận từng người thôi ...ta lại lan man rồi..)

Cảm giác thân thiết , yêu thương , ngưỡng mộ và cả luyện tiếc không nở buông ra.... Hai mươi năm qua , hắn đối với nàng “tình thâm nghĩa nặng” và cũng tin tưởng nàng đối với hắn cũng là “chung tình” .

Ai biết giữa đường vô duyên vô cớ gặp phải “đạo tặc” ngang nhiên phóng tay cướp người thế này đâu !

Không ! Thủy Kính không phải loại người này , nếu không phải tạo hoá trêu ngươi làm nàng mất đi trí nhớ , hắn tin rằng dù có dâng lên trước mặt nàng cả bảo tàng Salomon nàng cũng không hề động lòng .

Một ý nghĩ xoẹt qua trong đầu hắn khiến hắn dấy lên một tia hi vọng : “chỉ cần Thủy Kính khôi phục trí nhớ”

Hắn phải giúp Thủy Kính khôi phục lại trí nhớ . (hana : ca này cũng vì mình thôi chứ có phải vì Kính tỷ đâu...hiazzz tham lam là không tốt nha....muốn cắt quá mà mới có 5 trang...)

.....

Ngồi tại phòng khách hào hoa , trên bàn được trang trí bằng một lọ hoa hoa bách hợp , hương thơm ngào ngạt lan toả trong không khí .

Rõ ràng là cùng một dòng máu mà lại vì một người con gái mà tranh giành đấu đá nhau .

Mà “thủ phạm” gây nên “nghiệp chướng” này lại ngồi ung dung trên ghế , hỏi gì đáp nấy nếu không thì cũng không có động thái gì .

Và Người giúp nàng giải thích mọi chuyện không ai khác chính là “bạn tốt” Đồng Nghi Lâm .

“Đây là bác trai , bác gái , đây là hình ảnh hạnh phúc của gia đình người nhàNha ! Đây là hình chụp cha mẹ người và hai bác Giang lúc hai nhà đi dã ngoại nướng thịt đã chụp lại ...” Đồng Nghi Lâm nhìn ngày tháng được ghi lại “ Dân quốc xx năm , là sinh nhật chín tuổi của người , cũng đã ố vàng cả rồi ...”

Nhìn hình ảnh một cô bé với nụ cười hạnh phúc sáng lạn so với Thủy Kính kiên trì không ăn bánh ngọt mà nàng biết , Đồng Nghi Lâm không khỏi cảm thấy mát mát trong lòng .

Quen biết đã bấy , tám năm trời nhưng nàng quả thật chưa nhìn thấy nụ cười nào của Thủy Kính lại vui vẻ và tràn đầy hạnh phúc như thế , đương nhiên , khi Thủy Kính vui vẻ cũng sẽ cười , có điều nụ cười ấy chỉ khẽ nhếch lên , giống như muốn nói nàng không muốn làm người bạn tốt buồn lòng thôi , cho đến bây giờ khi nhìn một Thủy Kính vô lo vô nghĩ , thoải mái nở một nụ cười tươi nàng mới biết được nụ cười tươi thật sự của Thủy Kính là như thế nào , lúc trước nàng mềm mại nở nụ cười chính là không muốn người ta biết trong lòng nàng thương tâm chứa bao nhiêu .

Nhưng làm sao có thể trách nàng đây ?

Một bên này hai nữ nhân chỉ chỉ nói nói , bên kia cũng có hai anh em đang gằng co gay gắt .

Thứ Giang Cách Bằng muốn là “quá khứ” , thứ Quan Long Kí muốn chính là “tương lai” (hana : hana ủng hộ tương lai nha)

Cho nên cho dù người nhà Giang gia cùng Đồng Nghi Lâm có mặt dày suốt ngày đến làm phiền , Quan Long Kí vẫn là kiên nhẫn mang ý nghĩ muốn dấu nàng đi đặt trong đầu , một bước cũng không rời .

Tại “địa bàn” của mình Quan Long Kí không hề e ngại thể hiện hành vi “ sủng thê” của mình đối với nàng khiến cho những người chứng kiến “ trợn mắt há mồm” .

“Có cầu sẽ có ứng” , “ngôn theo kẻ theo” khiến lòng người bắt đầu lung lay .

Không cần ai nói hai nam nhân kia cũng biết được .. dù có phải thay đổi tất cả từ đầu cũng phải nắm cho được Thủy Kính trong tay . (hana : ta không ủng hộ ai lúc này nha...tranh nhau là không hay....buông tay cũng là một cách yêu thương .)

Nữ thần may mắn sẽ chọn bên nào , điều này không ai nắm rõ được....

Cảm giác ám áp quen thuộc chính là cảm giác của Thủy Kính về hai vợ chồng Giang Thị , giống như nó là một loại khát khao tình cảm gia đình .

Về phần Đồng Nghi Lâm thì lúc nào cũng hung hăng phát hỏa không à? Cá tính nàng hào phóng , chỉ cần mở miệng là có thể bắn như súng liên thanh làm Thủy Kính cảm thấy được nàng là người rất nhiệt tình , Cho nên dù nàng có mắng Thủy Kính là ngu ngốc , Thủy Kính vẫn quyết tâm khoan dung độ lượng tha thứ cho nàng – ai bảo nàng là bạn tốt của nàng a .

Về phần Giang Cánh Bằng.....

Thủy Kính len lén nhìn trộm hắn một cái , quyết định là mình thích người này , nhưng ngoài thích ra hình như còn có chút gì thấy có lỗi nha .

Hắn nói : Nàng quên hắn.

Hắn nói : Nàng đáp ứng gả cho hắn , chính là A Kí đã “đạo tặc giữa đường cướp tân nương.”

Hắn nói: Hy vọng có thể khôi phục được trí nhớ cho nàng , nhưng cũng sẽ tôn trọng sự lựa chọn của nàng .

Quay đầu , Thủy Kính nhìn sắc mặt chồng mình một chút cũng không đổi , không chút biểu cảm , như vẫn đang bị vây chặt trong trạng thái mộng mị , ánh mắt thâm trầm nhìn nàng , tuy nàng không hiểu nhưng người khác có thể nhìn ra hắn có bao nhiêu sợ hãi cùng khát vọng .

Nàng loáng thoáng hiểu được một số chuyện , ôn nhu , khoan dung tự nhiên sinh ra trong nàng .

A Kí thật đáng thương

Hắn cô độc đã lâu lâu lắm rồi , trong mắt người khác , A Kí thật sự là một người vô cùng đáng sợ , ở công ty , hắn là đại ông chủ nắm giữ quyền hành to lớn nhất , nhưng trong gia đình , đến giờ hắn vẫn chưa từng cảm nhận được tình cảm gia đình ấm áp . (hana : Khổ thân Kí ca.... lập FC Kí ca đề...)

Có điều giờ không quan trọng , hiện tại đã có nàng yêu hắn , ở bên hắn , rồi còn con của nàng và hắn cũng sẽ yêu hắn , mà hắn cũng yêu nàng , hắn và nàng nhất định sẽ tạo nên một gia đình hạnh phúc mỹ mãn .

Chính là.....

Nhìn nhìn bạn tốt Đồng Nghi Lâm, lại nhìn Giang Cánh Bằng, trực giác của nữ nhân làm cho nàng tạm thời không nói tra đáp án ...

Thủy Kính thần thần bí bí mỉm cười , nếu có thể có một kết thúc hoàn hảo thì thật tốt biết bao !

“Àn...”

Một cảm giác ghê tởn tràn dần lên nơi cổ họng .

Không xong ! Thủy Kính hô hấp hình như không ổn .

“Thủy Kính ? Em sao thế ?” Quan Long Kí lập tức phát hiện Thủy Kính có điểm không bình thường .

“Không có chuyện gì ! Ta chỉ là ...” Nhất định là do bữa sáng nàng ăn hai phần bánh ngọt đây mà , nhất định không được để A Kí phát hiện ra , bằng không người làm sẽ bị A Kí mắng cho to đầu nha .

“Ách...” Vừa nói xong , lại một lần nữa cảm giác ghê tởm kia lại như muốn tràn ra khỏi cổ họng , Thủy Kính vội che miệng , cố gắng đè nén cảm giác ghê tởm đang sục sôi trong người nàng .

“Thủy Kính ?” Quan Long Kí nheo mắt .

“Thôi , được rồi , là ta không ngoan ăn hắn hai phần bánh ngọt , ông xã đừng mắng Tiểu Mân và mọi người nhé ! Ách...”

Đồng Nghi Lâm vẫn mờ mịt không rõ .

“Tiểu Mân !” Quan Long Kí thanh âm đã có chút tức giận và khấn trương , kinh hãi , chờ mong , cảm xúc quá mãnh liệt khiến hắn chút nữa không làm chủ được mình .

“Mau chuẩn bị xe đến bệnh viện...” Hắn nắm chặt tay run nhẹ : “Không , Không ... vẫn là mời bác sĩ đến nhà khám vẫn tốt hơn .”

Cuối cùng mọi người cũng hiểu được đã có chuyện gì , giật mình kinh ngạc .

Đồng Nghi Lâm là người hiểu ra vấn đề muộn nhất , bật phát nói : “Thủy Kính ! Không phải là người có thai chứ ?” (hana : có thai nha...em bé nha...giờ ai thắng nàoKí ca...Win...Hắc hắc...*vỗ tay*)

.....

“Đừng như thế !” Đồng Nghi Lâm nói : “Uống rượu bây giờ cũng đâu có thể giải quyết được gì đâu .”

“Mặc kệ ta” Giang Cánh Bằng khuôn mặt nhăn nhó , vai trùng xuống .

Đồng Nghi Lâm chỉ biết ai oán nhìn Giang Cánh Bằng mượn rượu giải sầu .

Nàng là bạn học thân nhất của Thủy Kính nàng biết rõ hơn một năm qua Giang Cánh Bằng đã chịu bao đau đớn tra tấn khổ sở .

Trước khi Thủy Kính mất tích , Giang gia đang vô cùng hạnh phúc chuẩn bị cho lễ đính hôn của hai người , Thủy Kính đang đảm nhiệm chức vụ biên tập viên tạp chí văn học quyết định làm một chuyện du lịch giả biệt cuộc đời độc thân , kết quả một đi không trở lại .

Lúc này nhớ lại , nàng có từng nhắn tin về nói văn bình an nhưng vẫn làm người ta sốt ruột . (hiện tại nghĩ ra có lẽ do họ Quan tiểu nhân kia làm chuyện tốt)

Giang Cánh Bằng cơ hồ như muốn lật tung cả Đài Loan lên , mời cả thám tử , đã tiêu tốn không biết bao nhiêu công sức , thời gian và tiền bạc...

Tất cả đều như muối bỏ biển , không một dấu vết (hana : câu của tác giả là “thạch trầm đại hải” ý là đá bỏ biển nhưng ta dùng muối bỏ biển cho dễ hiểu a)

Báo cảnh sát ?

Báo là báo , cảnh sát sau khi làm xong hồ sơ người mất tích cũng chỉ để thế , không có phương pháp hỗ trợ .

Dù sao một người hai mươi mấy tuổi , nàng có chân , lại không phải tội phạm gì báo cảnh sát nên bắt đầu từ đâu đây ??

Có người còn an ủi Giang Cánh Bằng , hắn nói “ Vợ sắp cưới của người có lẽ bị hội chứng tiền hôn nhân ... cho nên ...Ách ...đi du lịch đây đó một chút ...rồi bình tâm sẽ trở về thôi .”

Giang Cánh Bằng chỉ còn thiếu nước “bắc thang lên hỏi ông trời thôi.”

Trải qua bao dầy vò , bao đêm mất ngủ , nay người thì đã về , chỉ là đã uống phải “nước vong tình” quên hết , quên hết

Quên hết tất cả , cũng quên bản thân là ai , nhưng lại đồng ý gả cho em hắn

Hắn vốn đang ôm một tia hi vọng mong manh , mong Thủy Kính có thể khôi phục trí nhớ trở lại bên hắn ...chỉ là

“A... A...!” Hắn cười thể lương , một mồi uống một hơi hết ly Whiskey.

Hắn thật khổ sở !!!

Nếu nói Thủy Kính sau khi mất đi kí ức là sự đả kích đầu tiên , thì chuyện nàng mang thai thật sự là đả kích thứ hai quá lớn với hắn , làm Giang Cánh Bằng không thể gượng dậy nổi .

“Không cần cười như thế !” Đồng Nghi Lâm đoạt lấy ly rượu của hắn : “Nam tử hán đại trượng phu , đề đốc khởi phóng đắc hạ ! Thủy Kính giờ đã là người có gia đình , Người yêu nàng thì hãy lấy việc nàng sống hạnh phúc mà chúc phúc cho nàng .”

Đạo lý này hắn hiểu , chỉ là trái tim hắn rất đau , rượu càng ngấm hắn càng thấy đau (hana : nâng chén tiêu sầu sầu càng sầu thêm...khổ..)

“Người ... người hãy nghĩ thoáng ta một chút .” Đồng Nghi Lâm đứng lên : “Ai nha ! Người cũng biết ta ăn nói khó nghe , tuyệt đối không bao giờ an ủi người khác , bằng không ... Chúng ta đi dần tên Quan Long Kí kia một trận cho hắn biết mặt đi ! Điều tại hắn tiểu nhân , hắn tự chuốc họa .”

Giang Cánh Bằng cười khở , bỏ lại ly rượu không , rõ ràng gọi thêm rượu .

Hắn nghĩ muốn uống rượu , nghĩ muốn quên hết mọi chuyện ..

Tâm tình buồn bực làm cho tửu lượng của hắn như khá hơn , không bao lâu hắn đã hạ gục một đồng chai trên bàn .

“Ai...Người làm thế này có thoải mái hơn đâu ?” Đồng Nghi Lâm thở dài .

Giang Cánh Bằng sau một hồi nhìn nàng ngây ngô cười (hana : anh này bị ngơ rùi các tình iu ạ)

Nhờ người phục vụ giúp đỡ Đồng Nghi Lâm mới đưa được hắn vào ngồi trong xe , mang hắn về nhà nàng , cũng không quên gọi điện thông báo cho vợ chồng Giang thị báo hắn không sao .

“Ân ...Không có việc gì , Bác gái cứ yên tâm , ta sẽ chăm sóc hắn .”

“Sẽ không sao ! Hai người cũng nghỉ ngơi sớm , ngủ ngon .”

Giang Cánh Bằng hề say thì chỉ có lặn ra ngủ , không có mượn rượu làm càn khiến cho Đồng Nghi Lâm thở phào nhẹ nhõm .

Một đêm bình thường trôi qua , không có chuyện gì phát sinh .

Chỉ là ...Đồng Nghi Lâm lặn qua lặn lại không ngủ được , nàng vì hắn lo lắng , vì hắn mà phiền não ...(hana : cái gì ta...hắc hắc *cười ta*)

Ánh trăng sáng bạc bạc xuyên qua cửa kính chiếu vào trong căn phòng u ám , tạo nên một khung cảnh càng thêm u ám ...

Trong phòng tràn ngập mùi rượu , hơi thở ai đó vừa quen thuộc vừa xa lạ , mông lung như có gì đó cũng nổi lên , muốn làm loạn ...

6. Chương 6

“Ta có tiểu bảo bối, A Kí, người yên tâm đi.” Thủy Kính cười cười nói.

Tất cả mọi người bị lời nói của nàng chọc cho cười, Trương Ngọc Mân giúp nàng sửa lại “Phu nhân, là “vui vẻ”, không phải là “yên tâm” nha.”

Thủy Kính cũng chẳng quan tâm, chỉ cười hì hì nhìn chồng.

Quan Long Kí.

Thủy Kính nói hắn yên tâm là có ý của nàng, nàng có thai đại thể có thể làm cho Giang Cánh Bằng thôi lui không còn tơ tưởng thêm nữa.

Đột nhiên xuất hiện một tiểu bảo bối hỗ trợ hắn hắn có lợi thế, chỉ cần nàng kiên trì, không ai có thể chia rẽ gia đình nhỏ của hắn.(hana: nói tiểu Kính bị ngơ ta bắt đầu không tin nữa rùi, khôn như ma ấy)

Thủy Kính lựa chọn hắn, hắn kích động chỉ biết ôm lấy nàng, trầm thấp nói bên tai nàng hai tiếng “cảm ơn.”

“Người còn quên nói “Ta yêu em” ...” Thủy Kính nhắc nhở chồng yêu.

“Ta yêu em.” Hấn cúi xuống hôn nàng “Ta yêu em.”

Đúng vậy! Hấn cuối cùng đã có thể an tâm, vui vẻ thông báo tình yêu này của hấn cho toàn thế giới biết.

“Ta yêu Phương Thủy Kính, Vợ yêu của ta là Phương Thủy Kính.”

Vợ của ta!

Trong bụng nàng là bảo bối của nàng và hấn, khiến Quan Long Kí không cần phải lo lắng, Thủy Kính vĩnh viễn sẽ là vợ hấn, sẽ không ai có thể chia rẽ bọn họ.

.....

Có đứa nhỏ như có núi sau lưng, Thủy Kính lá gan hình như cũng lớn hơn thì phải.

Nàng biết, không còn ai có cơ hội khuyên nàng nên hồi phục trí nhớ và ly hôn Quan Long Kí.

Dần dần nàng cũng Giang phu Giang phụ tình cảm thân thiết, nghiêm nhiên trở thành con gái Giang gia.

Nàng thật muốn giúp Giang gia tìm lại đứa con không dám nhận, cũng muốn làm gì đó cho cựu hôn phu và cũng là bạn tốt nhiều năm của nàng.

“Giang ba ba, A Kí có phải con của người không?” Nàng hỏi.

“Ân!” Giang phụ do dự một chút rồi nói.

“A Kí, Giang ba ba là ba ba của người đúng không?” Nàng lại quay đầu hỏi chồng.

“.....” Quan Long Kí không nói.

“Đúng hay không?” Nàng kiên quyết không cho hấn đường lui.

Quan Long Kí đã từng lén lấy được tóc của Giang Cảnh Hoàng đi làm xét nghiệm AND và biết hai người chính là cha con, Quan Long Kí chậm rãi nói “Đúng!”

“Vậy sao còn không gọi một câu ba ba?” Thủy Kính nghi ngờ nhìn hấn.

Không khí trong phút chốc ngưng kết.

Giang Cảnh Hoàng lên tiếng đánh tan sự trầm mặc “Ta thật có lỗi... Long Kí không chịu thừa nhận ta là cha cũng là do ta có lỗi, thật xin lỗi, ta đã không hoàn thành trách nhiệm một người cha với con, con không muốn nhận ta...ta có thể hiểu được.”

Thật lâu sau.

“Ta từng nghĩ người không cần ta.” Quan Long Kí nói “Sau lại hiểu được, nhưng cũng không có cách nào nói rõ.”

“Con không hận ta sao?” Giang Cảnh Hoàng không dám tin.

“Không.” Quan Long Kí nhẹ lắc đầu.

Nên trách ai được? Trách ông nội chuyên quyền độc đoán? Hay trách một người mẹ không có trách nhiệm với con? Hay chính là nên trách số phận trên người mà thôi?

Hấn chính là không biết đối mặt thế nào với chuyện nhận lại “tình thân” này.

“Thật tốt quá đi, A Kí, mau gọi ba ba đi.” Thủy Kính vui vẻ nói “Về sau chúng ta đều là người một nhà a.”

“Ba...” Từ ngữ lần đầu phát ra từ miệng hấn không chút khó khăn.

Nhìn thấy cha vui mừng mà cao hứng, lại nhìn thấy vợ yêu miệng cười tươi như hoa, Quan Long Kí chỉ cảm thấy băng giá trong tim hấn lúc này đã tan hết, tim hấn đã thật sự không còn là tảng băng lạnh giá nữa.

“Được rồi!” Thủy Kính vỗ tay cười nói.

“Kế tiếp chỉ việc đem Nghi Lâm gả cho anh cả, như thế là song hỉ lâm môn.”

.....

“Phương Thủy Kính, ta phải khâu miệng người lại!” Đồng Nghi Lâm cầm phần bắt bình xông thẳng vào Quan gia.

“Người rốt cuộc đã bắt quái gì với cô chú hả? Làm cho họ cứ nhìn thấy ta là cười ma mãnh, nói chuyện thì kỳ quái nữa.”

“Nghi Lâm mới đến à? Ăn cơm không?” Thủy Kính nhiệt tình đón tiếp “Vừa hay hôm nay có món người thích nha.”

“Ăn cái đầu người ấy.” Đồng Nghi Lâm như hung thần ác sát hỏi: “Người cuối cùng đã nói ma nói quỷ gì? Ta với Cánh Bằng nhiều lần chỉ đi xem một bộ phim, đi mua vài quyển sách, cũng chẳng có gì lạ cả.”

“Cái gì mà kỳ lạ?” Thủy Kính tò mò hỏi.

“Người.... Người trả lại trong sạch cho ta!” Đồng Nghi Lâm tức chết “ Là người đem những lời này nọ kia khác nói cho cô chú nghe còn gì.”

“Nga..”

“Nga nga cái đầu người ấy! Người làm thế là có ý gì?”

“Ta không có nói sai a.” Thủy Kính vô tội nói “Ta nói anh hai cá tính ôn hoà, người sôi nổi, so sánh qua lại, một tĩnh một động, hai người quả thật bù trừ cho nhau quá tốt a.”

Trương Ngọc Mân đứng bên cạnh không nén được bật lên tiếng cười.

“Người còn nói!” Đồng Nghi Lâm nổi điên làm bộ muốn giết nàng.

“A.... ta cảnh cáo người! Ta hiện tại đang là sản phụ nha, không thể chịu ngược đãi, vạn nhất động thai, toàn bộ trách nhiệm người phải chịu đấy nha.” Thủy Kính khẩn cấp nói.

“Oa...#x%.....” Đồng Nghi Lâm hận bộ mặt dương dương tự đắc kia mà không làm gì được.

Không biết có phải kiếp trước nàng không đi cúng phật sao? Sao kiếp này nàng khổ thế này??

“Kỳ quái, Anh hai có gì không tốt? Về nhân phẩm, bằng cấp, liên lương cũng không có gì thiếu sót! Ngọc quý không nên để cho người ngoài a, cũng vì người là bạn tốt của ta nên ta mới vun vén cho người a! Bằng không bên ngoài kia nữ nhân nhiều như thế, tha hồ mà lựa chọn a.” Thủy Kính phân trần.

“Cái gì chứ! Ý người là ta còn phải cúi đầu cảm tạ cái miệng rộng của người hay sao?” Đồng Nghi Lâm mắt trắng dã “ Nếu người tốt như thế sao người còn không cần?”

“Ta đã có A Kí rồi!”

“Cho nên ta liền thích hợp làm hàng thay thế, giúp người báo đáp người ta?” Đồng Nghi Lâm nhàn nhạt nói.

“Ân? Người cảm thấy người thích hợp làm người thay thế sao? Ta lại không thấy như vậy nha!” Thủy Kính thẳng thắn nói “Còn nữa, Cánh Bằng không phải “người ta” mà là anh trai tốt, người không thích hấn sao?”

“...” Bị hỏi một cách chân thực thế khiến Đồng Nghi Lâm không phản bác được gì.

“Làm gì mà chăm chăm nhìn ta?”

“Thủy Kính...” Đồng Nghi Lâm lấy ngữ khí nghi ngờ hỏi “Có đôi khi ta thật hoài nghi, người là giả ngọc hay ngọc thật nữa?”

Rõ ràng là tình cảm phức tạp thế mà nàng ba xạo nói một hồi liền trở nên đơn giản.

Nếu mọi người ai cũng có thể đối mặt với chuyện tình cảm đơn thuần như thế thì chắc sẽ không có ai suy sụp đau khổ đi?

Tiếng chuông cửa vang lên, Thủy Kính như chú chim vui vẻ hoạt bát nhảy lên.

“A Kí, người đã về!”

“Ân, ta đã về, hôm nay em có ngoan không?”

“Ta rất ngoan, không có chạy loạn nha. Nghi Lâm mới mắng ta là ngốc nữa.” Nhìn thấy ông xã về nàng lập tức mách lẻo.

“Người nói nàng có xấu không chứ?”

“Àn... thật sự rất xấu, kia... chúng ta không cần mời nàng ở lại ăn cơm là được.” Quan Long Kí đưa ra ý kiến.

“A..a!” Có ông xã ở bên như có chỗ dựa vững chắc Thủy Kính cười sáng lạn “A Kí, người có mệt không?”

“ Không mệt!”

“Vậy người muốn tắm trước hay ăn cơm trước?”

“Cái gì trước cũng có thể!” Hắn cúi đầu thì thần gì đó vào tai Thủy Kính khiến nàng cười tít mắt.

Ghê tởm nhìn đôi vợ chồng quần quýt như đôi chim riu ra riu rít một bên, Đồng Nghi Lâm nhin không được ném ột ánh mắt xem thường.

Ai! Cái gọi tình thương mến thương chính là cuộc đối thoại của một người điên và một kẻ ngốc. (hana: NL đang nói TK là kẻ ngốc còn Kí ca là kẻ điên đấy, vợ chồng điên ngốc, hợp quá còn gì..hắc)

Có điều, nhìn đôi vợ chồng ngốc này ân ái ngọt ngào khiến nàng cũng có chút muốn thành kẻ điên.

Mang trong mình đứa con của Quan Long Kí khiến hắn tâm tình ổn định, có điều người mang thai Thủy Kính cũng là một cái đại phiền toái. Thủy Kính tình tình hiếu kỳ, lại hoạt bát quá mức khiến Quan Long Kí đau đầu không thôi.

Vì quan tâm vợ yêu, hắn đã đặc biệt điều một người đến làm trợ lý cho nàng.

Bị ép đi làm trợ lý khiến Lâm Tử Vi bất an tiến vào thang máy, muốn thật nhanh nhìn thấy tổng tài phu nhân.

Mặc trên người bộ đồ thanh tao trang nhã, trên đường đi có thể nhận thấy có bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ, từ nhỏ đến lớn mấy loại danh hiệu kiểu hoa khôi, hoa hậu giăng đường vẫn luôn thuộc về nàng, nàng chính mình cũng biết bản thân có bao nhiêu xinh đẹp, cũng thực sự cố gắng tu dưỡng sao cho trí tuệ tương xứng với ngoại hình mỹ lệ, nàng chính là mỹ nhân của thời đại, có cả trí tuệ và nhan sắc.

Bị điều đến làm trợ lý phu nhân tổng tài, nàng một phần vui nhưng cũng có phần phiền muộn, vui chính là được tiến bước lên tầng cao, có cơ hội thăng tiến, phiền muộn vì sợ tài hoa bị chà đạp, đường đường là thực sĩ kinh tế nhưng giờ lại có thể bị một bà mẹ tùy ý sai sử phân phó.

Tổng tài phu nhân là người như thế nào? Lâm Tử Vi thầm đoán trong lòng.

Đi qua tầng hầm rậm rạp cao quý, trên tường toàn các tác phẩm nổi tiếng của các danh họa, nàng kiên nhẫn chờ đợi thông báo về vị trí trợ lý đặc biệt.

Nàng đánh giá hoàn cảnh quanh mình, văn phòng trợ lý đặc biệt mọi người bận rộn đến đi.

Sau khi nhận thông báo, Lâm Tử Vi tràn đầy tự tin tin sau khi đẩy cửa văn phòng tổng tài liền biến mất quá nửa.

Nàng cho tới bây giờ chưa từng thấy mỹ nhân nào đẹp như vậy.

Tiếng cười trong veo như tiếng chuông bạc theo miệng như cánh hoa của mỹ nữ phát ra: “A Kí, dê xồm quá!”

Trên sofa một mỹ nhân xinh đẹp không thể miêu tả hết, mới gần hết lạnh nhưng mỹ nữ đã sớm thay trang phục mang màu sắc rực rỡ như mùa xuân, chỉ cần nhìn qua một cái cũng biết thứ đang mặc trên người nàng chính là mẫu mới nhất đến từ bộ sưu tập của nhà thiết kế nổi tiếng nước Pháp mới công bố hôm qua, mỹ nữ mặc lên so với người mẫu cao gầy toàn xương càng khiến người xem kinh diễm. (hana: Kí ca cũng là đại gia, ôi, ta cũng muốn một lần được đi mua sắm mà chỉ cần nghĩ làm sao mà có thể dùng hết đồng đô mới mua...oa oa)

Giống một đóa mẫu đơn hoa lệ nở rộ.

Mà nam nhân đang quỳ trước mặt nàng, nâng chân nàng lên nhẹ nhàng xoa bóp..... không thể tin nổi chính là tổng tài đại nhân uy vũ anh minh thần thánh sao?

Một đôi giày nữ để trên ghế, đôi chân như bạch ngọc của mỹ nữ đang được bao trong lòng bàn tay của nam nhân.

Bắt gặp hình ảnh này khiến Lâm Tử Vi có chút xấu hổ.

“A, A Kí,có người đến, là một mỹ nhân xinh đẹp nha.” Mỹ nữ đến cả giọng nói cũng yêu kiều đến thế.

Lâm Tử Vi có chút khó chịu, trước mặt phu nhân tổng tài ăn mặc như hoa như bướm, trang phục của nàng chỉ như con vịt xấu xí mà thôi.

Cho dù dung mạo có thể gọi là miễn cưỡng so sánh, nhưng phu nhân tổng tài trên người toàn là hàng cao cấp, trang sức quý giá xa hoa khiến nàng không thể sáng bằng, tự cảm thấy xấu hổ.

“Chân còn mỗi không?” Tổng tài coi người mới bước vào như vô hình, chỉ tập trung tất cả trên người vợ yêu.

“Không sao.” Thủy Kính rút chân lại, rúc vào bên cạnh chồng.

Người mù cũng thấy phu nhân tổng tài có được bao nhiêu sủng ái.

Lâm Tử Vi đối với Quan Long Kí luôn uy nghiêm lạnh lùng có phần sợ hãi, trong lòng đã sớm đổ mồ hôi. (hana: bên trong lòng có mồ hôi sao, chẹp, giờ hana mới biết a)

Mà người có thể quyết định vận mệnh nàng lúc này chính là phu nhân tổng tài.

“Người tên là gì a?” Thủy Kính tươi cười xinh đẹp như đóa cúc hỏi.

“Thưa phu nhân, tên ta là Lâm Tử Vi, Lâm trong chữ lâm nghĩa là rừng, Tử trong màu tím, Vi trong từ sắc vi a.” (hana: cái này là ta chém nhé, chẳng biết có đúng không nữa, ha ha, có sai đúng quãng dếp ta như)

“Tên thật hay quá, ta gọi là Thủy Kính, kia....Tử Vi, chúng ta cùng nhau là bạn tốt nha?” Nàng vui vẻ nói.

Lâm Tử Vi cứ như thế trở thành trợ lý đặc biệt của phu nhân tổng tài.

.....

Lâm Tử Vi bị công việc của chính mình dọa cho hoảng sợ.

Những tướng phu nhân cần thư kí chỉ như cần “bình hoa”, ai ngờ cũng gian nan vất vả vô cùng.(hana: bình hoa ở đây chỉ mấy cô chân dài chuyên để trang trí nhé.)

Tổng tài phu nhân trong tay có đến ba hội từ thiện, một cái là dành cho những người bệnh tật không có tiền điều trị, một cái dành cho những người phụ nữ bị ngược đãi, cái thứ ba thì không có đối tượng nhất định. Mở ra vô số những hội chợ này nọ, mới có ba tháng phu nhân này đã quên ra hơn hai triệu đồng, và trong thời gian tới còn tiếp tục gia tăng.(hana:hana cũng nghèo sao không thấy được quên tiền a)

Lâm Tử Vi khiếp đảm, hai triệu chứ có phải hai trăm vann đâu!

Cho dù đi làm từ thiện cũng không cần dùng nhiều tiền đến thế nha!

Hai triệu! Một xí nghiệp nhỏ có làm mười năm cũng chưa chắc đã kiếm được hai triệu ấy!

“Phu nhân, ngài..... Không thấy như vậy rất khoa trương sao? Công tác từ thiện không nhất thiết phải phô trương như thế a!”

Nàng rất đau đầu!

“Đúng a! Người với A Kí nói chuyện giống hệt nhau!” Thủy Kính hề hề cười nói.

Sau một hồi cố gắng Lâm Tử Vi đã giao cho phu nhân một tờ đề nghị:

Một, một số hoạt động tài chính có thể để công ty đứng ra tổ chức, như vậy công ty còn có thể giảm được chút thuế.

Hai, vì an toàn của phu nhân, mấy cái việc cần ra mặt thăm nom cứ để phòng đối ngoại của công ty thu xếp, như thế còn có thể xây dựng hình tượng cho công ty.

Ba, tiền chi ra cần có hóa đơn để có thể hợp thức hóa.

“Nga.... Ta hiểu! Tử Vi à, người thật giống như ngự sử đại nhân đang đi tuần nha, phát hiện nơi cần hỗ trợ là sai người đến ngay.” Thủy Kính liền thoáng liên tưởng.

“Tử Vi, người thật thông minh a.” Thủy Kính khích lệ nàng.

“Sao ạ.”

Sau một hồi dao to búa lớn với phu nhân về sự nghiệp từ thiện, Lâm Tử Vi đã khiến người khác phải nhìn nàng bằng ánh mắt khác.

Nói nàng là tâm phúc của phu nhân, dưới một người trên vạn người, lại là một đại mỹ nhân xinh đẹp như đoá hoa. Đúng là một đại mỹ nhân tài sắc vẹn toàn đi.

.....

Sau khi Thủy Kính an toàn vượt qua thời kỳ đầu mang thai, mọi người ai cũng thở phào nhẹ nhõm.

Giang Cánh Bằng cũng chậm rãi điều chỉnh tâm tình, đem Thủy Kính trở thành cô em gái nhỏ bé để yêu thương, cùng với Nghi Lâm tiếp tục bảo trì trạng thái “Tình trong như đã, mặt ngoài còn e.”

Tất cả mọi người đều thật muốn bắc nhịp cầu giúp hai người mau chóng tiến lại bên nhau.

Chính là đến Thủy Kính gần đến ngày sinh, mọi chuyện chỉ có thể dùng “Binh hoang mã loạn, long trời lở đất” để hình dung.

Phù nước, tụ máu, viêm tiết niệu, đường trong máu cao, tắc tĩnh mạch.... Tất tần tật những bệnh lúc trước chỉ nhỏ như con kiến giờ biến thành con voi. Vị ba ba tương lai giờ đây như ngồi trên đồng lửa khiến nhân viên cấp dưới như ngồi trong chảo dầu.

Về phần bệnh viện Tú Xuyên, khoa phụ sản cũng thật khoa trương.

Chỉ vì kiểm tra cho phu nhân tổng tài đã không ít lần phải mở hội nghị y khoa để lấy ý kiến của các đồng nghiệp, giáo sư đầu ngành khoa sản. chuyện này đã thành chuyện cười trong giới giáo sư khoa sản.

Ba ba mẫu mực thần kinh từ hơi căng thẳng đến căng thẳng quá độ, phát triển dần theo từng ngày.

Cuối cùng vẫn là Lữ Bội Linh chịu không nổi xông đến ngăn cản.

“Long Kí, người phụ nữ nào mang thai cũng đều trải qua chuyện này, người không cần khẩn trương quá mức như thế, không cần tạo thêm áp lực ọi người có được không?”

“Đúng thế! Làm hại bác sĩ Hoàng mới thấy ta sắc mặt hồng tái nhợt, giống như nhìn thấy quỷ a.” Thủy Kính thừa cơ hội bỏ đá xuống giếng.

“Còn người nữa....” Lữ Bội Linh thở dài, quay đầu nhìn ma ma mẫu mực nói “Ăn cho lắm đồ ngọt vào để đến mức đường trong máu quá cao, đường trong máu cao quá đối với sản phụ là không tốt, chú ý vận động nhiều một chút! Bằng không khi sinh có chuyện gì là lỗi của người, người phải tự chịu trách nhiệm.”

Thủy Kính lè lưỡi, có chút ngượng ngùng “Dì à, người ta đã biết.”

“Chỉ là.. Thủy Kính lần đầu sinh con, ta lo...” Ba ba mẫu mực vô cùng lo lắng. (hana: sao ta thấy mấy ca nhà ta ca nào cũng bị vợ mang bầu hành thế nhỉ. Chẹp)

“Việc gì cũng có lần đầu tiên, người lo lắng cũng không ích gì, chỉ là tự tạo áp lực cho bản thân thôi, thuận theo tự nhiên không phải tốt sao?” Lữ Bội Linh ôn tồn khuyên nhủ.

Đồng Nghi Lâm ngồi một bên an nhiên uống trà, khẩu khí có phần khinh thường nói “Yêu cho lắm vào rồi giờ khổ như thế, đừng học gặt ta sinh con cho nha.”

“Oa... Nghi Lâm, người khi nào thì sinh, nhìn không thấy bụng nha.” Thủy Kính hai mắt mở to, vẻ mặt tinh quái.

“Người... bụng cái đầu người ấy! Dám trêu chọc ta.” Đồng Nghi Lâm tức giận hét lên.

Nàng làm bộ sợ hãi, lùi dần vào trong người chồng yêu sớm đã ôm lấy nàng.

“Cứu mạng a! Chồng yêu à, có người muốn đánh ta!”

Biết rõ Đồng Nghi Lâm là đang đùa nhưng người yêu vợ như Quan Long Kí vẫn giống con gà mái bảo vệ con, nhanh chóng ôm lấy vợ yêu.

Tiếng cười lan khắp phòng khách, chỉ thấy đôi vợ chồng ngu ngốc ôm nhau cũng khiến người ta hạnh phúc.

Làm mẹ sẽ mạnh mẽ.

Những lời này có thể áp dụng lên người người mẹ mẫu mực.

Thật nhanh mùa hè đã đến, một chuyên gia bơi lội đã được mời đến biệt thự. Nghe nói quá trình bơi lội sẽ khiến khi sinh dễ dàng hơn. Thủy Kính gốc ghét vẫn cố gắng phối hợp với lời dặn của bác sĩ, chú ý dinh dưỡng, cũng cố gắng nhịn ăn bánh ngọt cùng uống trà, làm cho bản thân bụng dạ tốt lên nhiều.

Nguyên nhân là....

“A kí đi làm đã muốn mệt chết đi, ta nếu không có chiều cố tốt chính mình, sẽ làm hấn lo lắng.”

“Thủy Kính.....” Quan Long Kí cảm động không thôi “Ta chỉ cần em bình an.”

“Không cần lo lắng, ta sẽ vì ngươi sinh rất nhiều rất nhiều con, chúng ta sẽ có một gia đình ấm áp và vô cùng náo nhiệt... mọi người yêu thương nhau, vĩnh viễn không rời xa.” Thủy Kính nói.

“Ân! Vĩnh viễn...” Quan Long Kí ghen ngào.

“Ta yêu ngươi!” Tươi cười sán lạn như hoa mùa xuân, Thủy Kính nói “Ta cả đời sẽ yêu ngươi!”

“Cám ơn em?!” Hấn nói.

Nghe cuộc đối thoại tình yêu này khiến người khác cảm thấy ấm lòng không thôi.

Gần đến ngày dự kiến sẽ sinh.

Quan gia cao thấp cũng nhau tiến vào trạng thái dầu sôi lửa bỏng.

Trương Ngọc Mân thậm chí còn đi học một lớp bảo mẫu cấp tốc, chuẩn bị thật tốt để nghênh tiếp tiểu vương tử sắp sinh ra, cũng coi như là vì Thủy Kính làm chút chuyện tốt.

Sau chín tháng, tiến vào phòng sinh Thủy Kính sau nhiều giờ đau đớn thuận lợi sinh ra một cô bé khỏe mạnh.

Trong khi sinh, người mẹ mẫu mực luôn cố khống chế để không hét lên những tiếng hét chói tai, bởi ba ba mẫu mực đã khấn trương đến mức muốn được thay nàng sinh con đến nơi, nàng sợ hấn nếu nghe tiếng la hét của nàng không biết hấn sẽ làm nên chuyện gì.

Mẹ con an toàn sinh ra khiến Quan Long Kí hai mắt phiếm hồng.

Hấn thanh âm khàn khàn nói: “Thủy Kính, cảm ơn em...”

Thủy Kính mệt mỏi nhìn hấn mỉm cười, ngữ khí kiêu ngạo “Bác sĩ và y tá đều khen ta dũng cảm nha... người phải hôn khích lệ ta một chút đi.”

Ba ba mẫu mực ngoan ngoãn tuân theo.

Một cái lại một cái, nụ hôn dừng trên má, trên trán, xuống chóp mũi, theo từng cái hôn chính là nước mắt cảm động của người lần đầu làm ba ba.

Trong khoảnh khắc này hấn chính là người hạnh phúc nhất thế giới.

Một mối suốt một đêm cuối cùng mọi chuyện cũng yên ổn, mọi người lần lượt rời đi, Giang Cánh Bằng phụ trách đưa Đồng Nghi Lâm về nhà.

“Ai.....” dùng hết dũng khí Đồng Nghi Lâm mới bật thốt lên “Chúng ta có phải hay không cũng nên kết giao?”

Lời vừa nói ra, không đợi hẳn trả lời Đồng Nghi Lâm nhanh chóng đi thẳng lên cầu thang.

Chỉ nghe thấy phía sau truyền đến một câu chậm chậm nhưng rõ ràng hỏi lại “Chúng ta không phải đang kết giao hay sao?”

.....

Sau nhiều ngày vắt óc suy nghĩ hai người ba ba, ma ma mẫu mực đã nghĩ ra tên cho con gái yêu, tên gọi là Quan Chi Hỷ, nữ danh là Gia Gia.

Sau khi tiểu công chúa ra đời khiến tâm tình Quan Long Kí càng thêm mềm mại, cải cách nhiều chính sách cho chị em khi sinh đẻ và nuôi con nhỏ, ngay cả nam nhân viên cũng được hưởng phúc lợi từ việc chăm vợ.

Chẳng bao lâu Quan thị nổi tiếng là nơi có đãi ngộ với nhân viên nhất trong các công ty. Hình tượng công ty cũng tăng lên không ít.

“Thật sự là cảm tạ phu nhân tổng tài!”

Thần bí, xinh đẹp, cơ trí chính là truyền kỳ lưu truyền về phu nhân tổng tài của những nhân viên cấp dưới.....

Trong truyền thuyết, phu nhân tổng tài đẹp như tiên có phép có thể khiến chồng răm rắp nghe theo.

Về phần sự thật thế nào chỉ có người trong cuộc mới có thể hiểu.

.....

Quan Long Kí đang đứng ở đỉnh của hạnh phúc.

Vợ đẹp con xinh khiến hắn luôn cảm thấy trong lòng hạnh phúc, dần dần trở thành một nam nhân yêu thích ở nhà.

Giờ đây thế giới của hắn không còn mùa đông giá lạnh mà đã tràn đầy sự ấm áp của mùa xuân.

Đêm thanh tĩnh.

Quan Long Kí quyến luyến nhìn con gái yêu.

Mi thanh mát tú giống hệt với đôi mắt của mẹ, ngoan ngoãn ngủ say.

Đôi tay nho nhỏ, cái đầu nho nhỏ làm cho hắn không khỏi ca ngợi sự kỳ diệu của sinh mệnh, còn có chút kính sợ.

“Trẻ con đều đáng yêu như vậy sao?” Hắn thấp giọng nói “Chính là ba ba cho rằng tiểu công chúa chính là xinh đẹp nhất thế giới.”

Mới vừa tắm với hương hoa chanh Thủy Kính có chút ghen tỵ, chu đôi môi hồng nhào lên lưng chồng yêu, hai tay nắm chặt bắp vai, nũng nịu:

“Vậy ta là gì?” Nàng kháng nghị nói “Ta không phải tiểu công chúa sao?”

“Ân.... Không nên la lớn!” Quan Long Kí ra vẻ trầm ngâm.

Thủy Kính ghé mặt đến.

“Có tiểu công chúa em liền thăng chức thành hoàng hậu, đúng hay không?” hắn nựng nựng vợ yêu.

“A!” Thủy Kính cười cười “Đúng a! Kia A Kí chính là quốc vương nha.”

Mà nhà hắn nhìn cũng giống tòa lâu đài nha.

Hơi ấm từ lồng ngực Quan Long Kí truyền đến khắp người nàng.

“Ta yêu em!”

Những năm gần đây, cho đến bây giờ Quan Long Kí mới cảm nhận được đâu là tình cảm gia đình, với người vợ yêu khờ dại lãng mạn bên cạnh hắn đã có dũng khí mở miệng nói yêu.

Mà dũng khí của hắn cũng được hồi đáp xứng đáng.

“Ta cũng yêu người!” Thủy Kính khảng khái hào phóng đưa đến một cái hôn.

Hắn âu yếm ôm vợ yêu, trong lòng tràn đầy cảm kích.

Thì ra nói câu “Ta yêu em” lại đơn giản như thế.

Thì ra yêu và được yêu lại là chuyện hạnh phúc như thế.

Bên ngoài không mưa cũng không gió, trái tim của vị Quốc vương trong tòa thành đang tràn đầy hạnh phúc.

.....

Văn phòng, giữa trưa.

Quan Long Kí đang vội vã xử lý công việc.

Tầng ba mươi chín là độ cao thích hợp để có thể quan sát bốn phía, cũng có thể nhìn thấy khung cảnh tuyệt đẹp.

Hắn quyết tâm xử lý thật nhanh những công việc quan trọng, hắn thật muốn mang vợ yêu của hắn đi du lịch Nhật Bản một chuyến.

Chi Hủy cũng đã một tuổi, hai người bọn họ cuối cùng đã có thể thả lỏng và rảnh rang, có thể có được khoảng không riêng.

Quan Long Kí mỉm cười.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, Thủy Kính nói hôm nay cùng Nghi Lâm đi dạo phố, không biết có qua văn phòng rủ hắn đi ăn không nữa?

Mắt hắn bỗng nháy nháy, Quan Long Kí bỗng trong lòng có một tia bất an.

Đột nhiên có tiếng điện thoại, là tiếng chuông riêng của vợ yêu của hắn.

“Uy? Thủy kính?” Hắn tiếp điện thoại.

Điện thoại bên kia truyền đến không phải giọng nhí nhảnh của Thủy Kính, mà là giọng Đồng Nghi Lâm...

“Ai... Là ta đây!” Đồng Nghi Lâm ở bên kia ngập ngừng “Cái kia.... Thủy Kính, nàng không cẩn thận bị ngã, bị thương khá nặng, nhưng giờ không có gì đáng ngại, thật đấy! Người không cần lo lắng quá.”

“Người nói cái gì?!” Quan Long Kí hét lớn ra tiếng.

Đồng Nghi Lâm ở đầu kia điện thoại có điểm sợ hãi, nếu cho hắn biết nguyên nhân khiến Thủy Kính ngã chắc hắn giết tất cả mất.

“Thủy Kính không có việc gì..... Thật sự, ta thề, chỉ là bị thương chút thôi, chúng ta đang ở bệnh viện lấy thuốc, địa chỉ là....” Đồng Nghi Lâm ba hoa một hồi nói cho hắn biết địa chỉ “Người không cần khẩn trương, Thủy Kính thật sự không có chuyện gì.....”

Điện thoại kia đầu truyền đến âm thanh đô đô đô khiến Nghi Lâm thở dài, tắt điện thoại cất đi cẩn thận, đáy lòng âm thầm cầu nguyện : hi vọng Thủy Kính đang hôn mê kia nhanh chóng tỉnh lại.

“Làm ơn, làm ơn, bỏ tất ơ..... ta không muốn bị Quan Long Kí kia ăn thịt luôn đâu....” Nàng thì thào tự nói “Đúng rồi, phải gọi điện kêu Cảnh Bằng đến làm bảo kê mới được...”

7. Chương 7

Nàng đang trong một chuyến phiêu lưu đích thực.

Bốn phía một màu đen bao phủ, không một tia sáng, áp lực quá lớn khiến nàng không thể động đậy.

Cảm giác mệt mỏi khiến nàng hoảng hốt và không suy nghĩ được gì.

Đột nhiên không biết từ đâu một sinh vật quần lầy nàng, xiết chặt khiến nàng không thể thở nổi.

Một mảnh đen tối, nàng không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì.

Con quái vật kéo nàng xuống nước, nhấn chìm nàng dưới đáy biển sâu.

Muốn mở miệng kêu cứu nhưng tiếng nói không thể phát ra.

Không!

“Thủy Kính! Thủy Kính! Người tỉnh lại rồi sao?” Giọng nói quen thuộc lên tiếng gọi “Người không cần dọa ta a.”

Đồng Nghi Lâm thiếu chút nữa là bật khóc khi nhìn thấy bộ dạng đau đớn khổ sở, đôi ta run tun của Thủy Kính.

Phương Thủy Kính thoát khỏi cơn ác mộng.

Hơi hé mở hai mắt liền nhìn thấy ngay người bạn thân đang vô cùng lo lắng bên cạnh.

“Nghi, Nghi Lâm.....” Tiếng nói của nàng có phần khàn khàn, trong lòng thở nhẹ một hơi.

“Cảm ơn trời đất! Người đã tỉnh lại!” Đồng Nghi Lâm mỉm cười “Thiếu chút nữa người dọa chết ta! Người vừa rồi làm sao mà có vẻ đau đớn thế.”

“Ta vừa rồi... chỉ là nằm mơ một cơn ác mộng...” Giọng Thủy Kính đứt quãng “Dưới biển sâu.... Ta bị một con mãng xà cuốn lấy... không thể kêu cứu.....”

Thật đáng sợ, nàng khẽ rùng mình.

“Chỉ là mơ thôi, người hiện cảm thấy thế nào?” Đồng Nghi Lâm vội hỏi “Có cảm thấy không thoải mái không? Có thấy buồn nôn không?”

“Ta.. ta làm sao vậy?” Thủy Kính chớp mắt, nhìn kim truyền trên tay, nhìn quanh một lượt mới biết thì ra mình đang ở bệnh viện “Chuyện gì xảy ra, sao ta lại ở trong bệnh viện?”

“Người a, thật là liêu lĩnh” Đồng Nghi Lâm mở to mắt “Người vì cứu một đứa bé mà lao ra đường, người nghĩ người là Thành Long võ công cao cường chắc, cũng may ô tô không đâm trúng người, người chỉ là ngã ra và bị đập đầu xuống đất, bị mấy vết thương ngoài da thôi.. hừ, đủ để người đau đớn mấy ngày.”

Nhẹ nhàng thở ra nhưng cũng không quên tính sổ.

Ta cứu một đứa bé ư!

“A?” Thủy Kính trợn mắt “Thật thế sao? Ta không có chút ấn tượng!”

“Người...” Đồng Nghi Lâm vừa giận vừa buồn cười “Có buồn nôn không? Bác sĩ nói có thể nào người bị chấn động...”

Thủy Kính chú ý tới bạn thân hình như ngoại hình có chút thay đổi, hơn nữa còn có trang điểm. Nhìn qua thấy rất được.

“Nghi Lâm, người thay đổi phong cách a, nhìn thật đẹp nha.” Nàng nói.

“Đâu có!” Đồng Nghi Lâm nhìn lại mình “Đã mấy tháng rồi mà, có chút thay đổi thôi....là do nhà tạo mẫu của người làm còn gì.”

Thủy Kính khó hiểu, cái gì mà nhà tạo mẫu? Còn chưa kịp nói Đồng Nghi Lâm đã tiếp tục nói “Đúng rồi! Chồng người hiện sắp đến đây, ta sợ hấn lo lắng nên trong điện thoại chỉ nói người sơ ý bị ngã, không có

gì nghiêm trọng, chỉ là bị thương ngoài da thôi, lát nữa người liệu liệu mà nói, đừng có mà lòi ta chết theo nhé, ta không muốn bị lão chồng người giết đâu.”

Thủy Kính cười lớn thành tiếng, vị hôn phu Giang Cánh Bằng của nàng là người ôn nhã thích đọc sách, sao có thể là người bạo lực như thế chứ.

“Người thật khoa trương quá! Cánh Bằng không phải đang đi học sao? Cũng không có gì nghiêm trọng, người gọi cho hắn làm gì?”

Đồng Nghi Lâm vẫn chưa phát hiện bạn thân nói chuyện có điểm bất thường, vẫn thao thao bất tuyệt “Ta là thuận tiên nên báo thôi, đợi giao người cho chồng người rồi chúng ta còn có cơ hội đòi bữa cơm chứ.”

Chúng ta? Nghi hoặc hiện lên trong mắt Thủy Kính.

Tiếng bước chân dồn dập đánh gãy suy nghĩ của nàng.

Thanh âm của Giang Cánh Bằng ôn nhu như nước, an ủi Quan Long Kí “Người đừng hoảng, Thủy Kính có cát nhân thiên tướng, không việc gì, phòng mười sáu, ở trong này...”

Cửa mở, xuất hiện bên giường là hai anh em Quan Long Kí, Giang Cánh Bằng.

Quan Long Kí vẻ mặt lo âu.

“Thủy kính, em không sao chứ?” Cánh tay ấm áp ôm lấy nàng vẫn nhớ cẩn thận để không động vào vết thương của nàng.

Thấy thân vợ yêu trên giường bệnh đầy vết thương Quan Long Kí đau lòng nói “Chúng ta về bệnh viện nhà mình, làm kiểm tra tổng thể...”

Người này.... Khuôn mặt này....!

Thủy Kính toàn thân cứng đờ, mặt cắt không còn giọt máu.

Nàng hét lên “Không cần ôm ta, người tránh ra!”

Con mãng xà trong mộng thật sự đã đến đây tìm nàng.

Cánh tay này, thân thể này, giọng nói này khiến nàng dựng hết gai ốc trên người.

Hắn tất cả đều giống con quái vật trong mơ, bám riết quấn lấy nàng làm nàng sợ hãi.

“Đừng ôm ta.” Thủy Kính chịu đả kích khiến tay chân khuỵa loạn.

“Ba!” Âm thanh cái tát dừng lại trên má Quan Long Kí, đỏ ửng một bên má.

Không khí trong phòng bỗng nhiên đông cứng.

“Thủy Kính?” Mọi người há hốc mồm kinh ngạc.

Nàng thật sự đang giận, rất giận, giận đến cực điểm nam nhân trước mặt “Người cút! Ta vĩnh viễn không muốn nhìn thấy người!”

Cảm xúc kích động đã che hết lý trí của nàng.

“Thủy Kính! Người làm sao vậy?” Đồng Nghi Lâm khó hiểu hỏi.

Người hiểu ra mọi chuyện đầu tiên là Quan Long Kí.

Chuyện hắn sợ hãi nhất cuối cùng cũng xảy ra.

Hắn bỗng nhiên hiểu được, người vợ ngọt ngào yêu kiều của hắn đã biến mất không một dấu vết.

Ánh mắt phần nộ cùng địch ý này là ánh mắt Thủy Kính dành cho hắn trước khi nàng phát sinh chuyện mất trí nhớ. Hắn chính là người nàng hận đến tận xương tủy.

Thế giới hạnh phúc của hắn trong chớp mắt sụp đổ hoàn toàn, hoàn toàn bị hủy diệt.

Sợ hãi cùng tuyệt vọng làm cho Quan Long Kí mất đi bình tĩnh, một mảng tối đen trước mắt hắn, mồ hôi chảy ròng ròng, toàn thân hắn run lên.

Thủy Kính đã khôi phục trí nhớ.

Tâm tình hoảng loạn khiến Quan Long Kí không nói nên lời, mắt thấy có điều không đúng, Đồng Nghi Lâm cùng Giang Cánh Bằng lập tức giúp Thủy Kính xuất viện.

Một đoàn người trở lại Giang gia, mời ra hai vị lớn tuổi trong nhà khuyên bảo.

“Thủy Kính, bình tĩnh một chút.”

Mất bao tâm sức mọi người mới có thể giải thích toàn bộ mọi chuyện cho Thủy Kính.

.....

“Ta không tin... ta không tin! Đây không phải sự thật!” Thủy Kính vẻ mặt sợ hãi “Các người lừa ta...Cánh Bằng, Người mau nói đây không phải sự thật! Đúng không?”

Đây là ác mộng, hỗn loạn, tai nạn, điên cuồng..... Đúng là một tổ hợp điên loạn.

Nàng trong khi trí nhớ không có đã làm ra những chuyện gì đây, như thế nào lại có thể gây nên chuyện thị phi này?

Nàng như thế nào lại nguyện ý gả cho tên mặt người dạ thú Quan Long Kí này đây? (hana: mệt quá mà vẫn phải nói một câu... *hét lên* Mụ kia không được nói Kí ca của ta như thế....)

“Chuyện này không thể là sự thật, Thủy Kính luôn là người bình tĩnh và có lý trí giờ lâm vào trạng thái hỗn loạn “Ta không thể gả cho tên này... này... không thể?”

“Thủy... Thủy Kính, Người bình tĩnh một chút.” Giang Cánh Bằng có điểm khó xử, hắn chưa bao giờ thấy được bộ dạng không giữ được bình tĩnh của Thủy Kính như thế này.

Nhìn sang người em trai đang vô cùng khiếp sợ và tuyệt vọng, mặt trắng bệch không còn giọt máu, hắn đau đầu hít sâu một hơi.

Sao chuyện này lại xảy ra chứ?

“Chuyện này không thể là sự thật!” Thủy Kính tuyệt vọng hò hét.

Nàng rõ ràng tháng sáu sẽ về làm vợ Giang Cánh Bằng nha!

“Thủy Kính....” Lữ Bội Linh buồn bực nhìn nàng.

“Di à, ta...” Thủy Kính nước mắt lưng tròng, quật cường nén lại, đem nước mắt nuốt vào trong.

Lịch trên tường, trên báo, bạn thân cùng bạn trai mặc đồ đôi, thể hiện tình cảm. Tất cả có thể đúng là sự thật.

Nhìn Quan Long Kí bất động, nàng mất trí nhớ hai năm bảy tháng, nhưng lại gả ột tên khốn.

“Người là tên khốn vô sỉ.” Nàng đành giọng mắng.

Thủy Kính oán hận trừng mắt nhìn hắn, tất cả ân ái ngọt ngào giờ hóa thành bọt biển, tan thành mây khói, không chút dấu vết trong đầu nàng.

Người luôn lạnh lùng vô tình như Quan Long Kí lúc này gương mặt thống khổ, nhưng nửa câu thanh minh biện bạch cũng không nói nên lời.

Mọi người mơ hồ đoán được chân tướng sự tình, chỉ có thể dùng ánh mắt đồng tình nhìn hắn hồn phi phách lạc.

“Tránh ra! Người tránh ra!”

“.....” Quan Long Kí muốn nói gì đó nhưng thanh âm không thể phát ra miệng.

Ngược với biểu hiện ảm đạm tuyệt vọng của hắn là vẻ giận dữ oán hận của Thủy Kính, sau đó chuyển thành biểu hiện lạnh lùng như băng.

Thủy kính khi mất đi trí nhớ luôn tươi sáng như ánh mặt trời, đến khi khôi phục trí nhớ bỗng biến thành siêu cấp bạo phong.

Người bạn thân thiết Trương Ngọc Mân mang đến cho nàng bánh ngọt khiến nàng kinh hãi, lại động chạm đến điều cấm kỵ của nàng khiến nàng không làm sao bình tĩnh nổi.

Trương Ngọc Mân đáng thương khóc ròng, vẫn là Đồng Nghi Lâm giúp nàng giải thích mọi chuyện.

“Người bình tĩnh một chút! Thủy Kính hiện tại thật sự rất cần người.”

“Àn, ta sẽ cố gắng!” Trương Ngọc Mân gật đầu.

Đầu bếp Quan gia và người làm trong nhà đều phát hiện, vị phu nhân hiền lành tươi sáng đã không thấy đâu, giờ chỉ thấy một vị phu nhân tính tình khó chịu, chỉ cần gọi nàng là “phu nhân” nàng ngay lập tức liền phát điên.

“Ta không phải phu nhân quý gì của các người.” Thủy Kính nghiêng răng gào thét.

“Là! Kia..... Phương tiểu thư.....” người hầu ngập ngừng nói “Cửa hàng hoa gọi điện nói tháng sau khi tặng hoa dùng bách hợp, hoa hồng, tulip hay lan vũ nữ a,?”

Hỏi ta làm gì? Thủy Kính cố gắng bình tĩnh “Cứ làm như bình thường, không cần hỏi ta.”

Ánh mắt xa lạ của nàng khiến mọi người buồn bã, mọi người chỉ hi vọng có phép màu nào khiến nàng khôi phục trạng thái “mất trí nhớ” thì thật là tốt. Khi ấy tính tình nàng tốt bụng, cũng không dùng ánh mắt lãnh đạm như thế đối với mọi người. Trên mặt ai bây giờ cũng tràn đầy vẻ thất vọng.

Nàng cảm thấy có lỗi khi phát hỏa với hạ nhân nhưng đối với kẻ được coi là chồng nàng, nàng nhất định phải cho hắn nhìn sắc mặt tốt nhất dành cho hắn. (hana: sao thấy tỷ ấy gian gian ấy).

Dù sao quan gia phòng cũng nhiều như thế, Quan Long Kí hẳn có thể ngủ ở phòng khách, phòng làm việc, thậm chí là phòng của con.

Nàng muốn li hôn, hắn không chịu, sự việc cứ thế giằng co.

“Ta thật không cần ở lại đây, ta thật không nghĩ gì đến hắn!” Thủy Kính cố tình nói “Nơi này không phải nhà ta!”

Nàng không cần chồng, cũng không nhận con gái mình, đối với nàng mà nói, Quan Chi Hủy chỉ là một cô bé xa lạ.

Nàng cự tuyệt không ôm con gái, cũng không hề quan tâm đến bé.

“Mama...mama...” Nhìn cô bé ngốc nghếch gọi mẹ khiến những người xung quanh ai cũng thương xót.

“Thủy Kính, người bế con một lát đi!” Đồng Nghi Lâm khuyên nhủ.

“Ta không cần!” trong đầu nàng mọi thứ vẫn đang hỗn loạn “Nó có bảo mẫu! kêu bảo mẫu bế đi!” (hana: ta không thích thủy kính thế này, ác quá, không biết Kí ca đã làm gì nữa.)

Nàng không nghĩ sẽ quan tâm đến cô bé này.

Cho dù cô bé có diện mạo xinh đẹp như thiên sứ cũng không khiến nàng động lòng.

Nàng hận, căm ghét bởi nàng nghĩ cô bé này không phải là kết tinh của tình yêu của nàng, ngược lại lại là thứ nhắc nhở nàng rằng nàng đúng là đã kết hôn với tên ác ma kia.

Nàng thật sự không muốn tin!

.....

Đây nhất định là báo ứng của hắn!

Ý cười đau đớn, người vợ thiên sứ của hắn đã biến mất không một dấu vết, Thủy Kính trước mặt hắn chỉ còn là một nữ nhân tràn đầy hận thù.

Trong một lần tham gia tiệc xã giao hắn đã nhìn thấy khí chất tao nhã của Thủy Kính, nàng phóng khoáng, vui vẻ, nói chuyện cũng vô cùng ấm áp làm hắn không thể dời mắt.

Hắn lặng người, vận dụng tất cả tình báo mới biết thì ra Thủy Kính sắp gả cho người anh trai mà hắn không thể nhận đã khiến hắn làm nên một chuyện vô cùng vô si....

Dùng nhà cửa, tiền bạc, quyền thế cũng không khiến Thủy Kính lay động, chỉ nhận được một câu cự tuyệt đầy phần nộ của nàng.

Hắn vĩnh viễn nhớ rõ sau khi sự khiếp sợ trên mặt nàng qua đi, chỉ còn lại sự chán ghét khinh bỉ....

“Biến thái!” nàng tức giận quay đi, thậm chí không muốn nghe hắn mở miệng giải thích.

Mới đầu, hắn giống như âm hồn tiếp cận Thủy Kính, nghĩ muốn chiếm lấy nàng, lại còn xâm phạm nàng, khiến cho sự việc trở nên nghiêm trọng.

Thân thể tiếp xúc với nàng khiến hắn không thể khống chế được dục vọng, hắn cưỡng hôn nàng, lấy sức nam nhân áp chế nàng, muốn xâm phạm nàng. Thủy Kính ra sức dây dưa, kinh hoàng chạy trốn, mới dẫn đến tình huống rơi xuống vực mất đi trí nhớ. (hana: hóa ra đây là nguyên nhân, thảo nào, giờ ta hơi ghét Kí ca, nhưng vẫn thương ca.)

Đây chính là tội ác do hắn tự mình gây nên.

Thủy Kính mất đi trí nhớ khiến cuộc sống của hắn mở ra một cánh cửa mới, mang đến mùa xuân ấm áp cho cuộc sống của hắn.

Xung quanh Quan Long Kí vẫn còn tiếng cười đùa của nàng.

.....

Thủy Kính cố nén nước mắt cự tuyệt mọi lời khuyên của mọi người.

Hai tròng mắt hắn trống rỗng nhìn chằm chằm vào nàng giống như một người lữ hành đã nhiều ngày lang thang trong sa mạc và không được uống nước.

Nước trong sa mạc giống như ảo ảnh, không thể giống như biển lớn. Hắn đau khổ thầm nghĩ,

Mùa xuân của hắn thật ngắn ngủi a!

Trời ơi, xin hãy cứu ta!

Quan Long Kí lấy hai tay chấp lại nguyện cầu.

Ta nguyện ý chịu bất cứ hình phạt nào. Xin hãy cho ta thêm một cơ hội!

Hãy làm cho kì tích xuất hiện.

.....

Sau khi gây sức ép hai ngày không có hiệu quả rồi cuộc cơn bão Thủy Kính đã có dấu hiệu hạ nhiệt, có điều....

“Ta muốn ly hôn, hôn nhân của ta không hạnh phúc.” Giọng nàng chắc như đinh đóng cột.

“A?”

“Cái gì?” Mọi người kinh hô ra tiếng.

Quan Long Kí vẫn trầm mặc tuyệt vọng ở đáy vực sâu bỗng lên tiếng.

“Ta sẽ không đồng ý.” Lời nói ra không hề có sự lên xuống của ngữ điệu khiến người nghe cảm thấy như đang đối diện với một tảng băng ngàn năm, không lạnh mà vẫn rét run.

Gương mặt hắn thật tiêu tụy, có vẻ lo lắng, tuyệt vọng đến tột cùng.

Bất kể ai cũng có thể nhận thấy nội tâm Quan Long Kí có bao thống khổ và tra tấn.

“Ta sẽ không đồng ý... trừ khi ta chết.” sau một số ngày mất ngủ, giọng của hắn u ám giống như được truyền đến từ một nơi xa xăm nào đó.

“Vậy người đi chết đi!” Thủy Kính điên lên.

Biểu hiện trên mặt hắn khiến người khác sợ hãi.

“Cái ta có chính là thời gian và tiền bạc, có thể đợi em cả đời.” lời nói nhẹ nhàng vang lên nhưng lại giống như lưỡi dao sắc bén.

Mọi người sợ hãi bỏ không bình thường của hắn mà khiếp sợ không thôi.

Sự khẩn khoản thâm tình đúng là của một người chồng tốt.

Tuyệt vọng hoàn toàn khiến Quan Long Kí điên cuồng.

“Ta không thể đếm hết được nhân chứng cùng vật chứng chứng minh em đã nguyện ý gả cho ta...” ngữ điệu lãnh khốc vô tình “thậm chí còn có luật sư cùng bác sĩ làm chứng... Em thử nghĩ xem quan tòa sẽ tin ai?”

Giọng nói của hắn khàn khàn, giống như phát ra nơi cổ họng, lọt vào tai Thủy Kính lại như tiếng mắng xà đang phì phì phun độc.

“Người rốt cuộc là có ý gì?” Thủy Kính không dám tin khi nghe những lời hắn nói, tức giận dưng dưng.

“Ý tứ chính là, em ngoài việc chứng minh thần trí mình bình thường thì còn mất thêm năm đến mười năm kiện tụng tòa án... bởi vì ta nhất định tuyệt đối không buông tay!” Giọng hắn lạnh như băng nhưng ánh mắt cuồng si lại như muốn phát hỏa.

Quan Long Kí không hề giấu diếm vẻ lạnh lùng mà thể hiện ngay trước mặt mọi người.

“Người, đồ điên, đồ biến thái! Người là đang đe dọa ta!”

Không ai muốn thì cũng đã thấy Quan Long Kí đã biến thành mà vương hắc ám.

Ánh mắt hắn chăm chú nhìn nàng, một khắc cũng không rời, giống như con măng xà đang cuốn chặt lấy con mồi không cho nó có cơ hội chạy thoát.

Đúng là một nam nhân đáng sợ... Đồng Nghi Lâm bỗng thấy lạnh run người.

Thủy Kính vừa sợ vừa giận, thanh âm run nhẹ “Người nghĩ có thể đe dọa được ta sao? Cho dù phải dùng năm năm, mười năm hay hai mươi năm ta cũng phải kiện người, người làm ta buồn nôn, một giây cũng không muốn nhìn thấy mặt người.”

“Long Kí, đừng như vậy! Thủy Kính, người cũng bình tĩnh một chút.” Như ở trong mộng mới tỉnh Lữ Bội Linh vội vàng khuyên nhủ. “Có chuyện gì từ từ nói nha!”

“Vô dụng thôi!” Quan Long Kí thanh âm như một tảng băng “Điều ta nói chính là sự thật.”

Sự tuyệt vọng xâm chiếm trái tim khiến hắn chỉ có thể làm vậy.

Nếu chỉ cần cầu khẩn, quỳ lạy hay khóc mà có thể đưa về cho hắn người vợ ám áp thì hắn cũng không cần làm đến thế. Hiện tại hắn chỉ có thể làm như vậy.

Hắn chỉ có thể dùng cách quyết không buông tay để giữ nàng lại.

“Người rốt cuộc muốn như thế nào? Đồ điên này!” Thủy Kính thống khổ hô to “Ta không yêu người, không muốn làm vợ người! Ta không nghĩ, không muốn làm mẹ, như vậy có gì không được? Vì sao lại là ta? Vì sao lại là ta?”

“Trừ phi...” Giọng nói thống khổ lạnh như băng của Quan Long Kí vang lên. “Cơ hội.”

Thủy Kính đang kích động nên nghe không rõ, truy vấn “Cái gì?”

“Ta nói, em cho ta một cơ hội, em cũng hãy cho ta một cơ hội.” Quan Long Kí nói “Một năm.”

“Hãy cho ta thời gian một năm.” Hấn chậm rãi nói “Nếu sau một năm, em vẫn dùng thái độ này với ta, như thế ta sẽ thả tự do cho em.... Vô điều kiện.”

“Ta không cần.” Thủy Kính kinh hô.

Một năm? Nàng ngay cả một giây cũng không muốn nhẫn nại.

“Vậy cứ để chúng ta dây dưa cả đời đi!” Tuyệt vọng, đau khổ, bị ai khiến hấn điên cuồng “Ta sẽ không buông tay, tuyệt đối không...”

Thủy kính nhin không rùng mình.

Hấn là đồ điên!

“Ta... như thế nào có thể xác định người không nói dối?” Thủy Kính nắm chặt tay.

Namnhân này độ khủng bố quá kinh khủng khiến nàng cảm thấy bản thân chỉ như một con thỏ nhỏ trước miệng mãnh xà, không thể động đậy vì trúng độc.

“Ta nguyện ký hợp đồng!” Quan Long Kí chậm rãi nói.

Vài ngày sau đó bản hợp đồng bắt đắ dĩ giữa Quan Long Kí và Thủy Kính cuối cùng cũng được kí kết dưới sự chứng kiến của nhiều người.

Điều kiện đưa ra gồm, hai bên hấn là phải gặp nhau một số lần, không được cùng người khác có quan hệ khác. Một năm sau nếu bên nữ vẫn không thể tiếp nhân bên nam thì bên nam không có quyền kháng nghị... tất cả các khoản phí khác vẫn được duy trì bình thường, sau khi li hôn cũng sẽ có phí li hôn, phí A phí B...

Cho dù là không rành pháp luật nhưng Thủy Kính có thể biết, ngoại trừ một năm bị trói buộc kia tất cả những điều khoản khác đều có lợi cho nàng.

Ngay cả luật sư cũng không nhin được khuyên nhủ “Phu nhân, thứ lỗi cho tôi nhiều lời, ta làm luật sư nhiều năm như thế cũng chưa bao giờ nhin thấy một cuộc li hôn nào mà bên nữ lại được nhiều lợi như người, người không thể không li hôn sao?”

Rõ ràng là một đôi yêu nhau a!

Lúc này Thủy Kính chỉ có thể chọn giải pháp im lặng.

Trong mắt những người ngoài nàng đã trở thành một người vợ nhân tâm hành hạ chồng.

Có nói đi nói lại cũng chỉ bị coi là ngụy biện, chính vì thế nàng chọn cách im lặng.

.....

“Người nói cái gì?”

Một thông tin khiến Thủy Kính còn điên tiết hơn việc mình đã “kết hôn” và sắp “li hôn.”

“Người.... Người vừa nói cái gì?” Nàng tròn mắt nhin người bạn tốt nhiều năm, hỏi lại một lần.

Đồng Nghi Lâm khó khăn nói.

“Ta... ta và Giang Cánh Bằng đang... đang yêu nhau...” Đồng Nghi Lâm lắp bắp.

Thủy Kính đứng hình hồi lâu, sau đó mới kinh hoàng buông chén trà trong tay xuống.

Không gian yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng thở, Đồng Nghi Lâm lạnh đến run người.

Nàng cảm thấy được bản thân sắp gặp họa.

Thật lâu sau thật lâu sau.

“Cho nên..... ta là phải nói câu chúc mừng, đúng không?” Giọng nói lạnh như băng của Thủy Kính trở nên nghiêm túc lạ thường “Cho nên ta tốt nhất nên để trái tim chết đi, cũng tên khốn kia duy trì “quan hệ hôn nhân” ngu ngốc kia?”

Nói đến từ “tên khốn” Thủy Kính gần như nghiến răng mới thốt ra được.

Hít một hơi, thêm một hơi, giải tỏa áp lực trong lòng ngực, Thủy Kính cười lạnh nói “Các người cũng đối với ta thật tốt đi.”

Một người luôn có thể đối đáp mạnh mẽ như Đồng Nghi Lâm phút chốc bị làm cho không thể mở miệng.

“Đây là báo ứng đi...” Nàng bắt đầu nói nhỏ.

“Đúng là báo ứng nha, là ta khiến cha mẹ phải chết, đây đúng là báo ứng mà!” Thủy Kính không khống chế nổi xúc động.

“Vừa tỉnh lại ta đã gả ột tên khốn, còn sinh ra một đứa con.” Thanh âm của nàng muôn phần đau đớn “Sau đó, người bạn thân nhiều năm của ta lại nói đang cũng vị hôn phu của ta yêu đương.”

Đây rốt cuộc là báo ứng a!

“Lúc trước khi ta mới tìm thấy người đang mất trí nhớ, cũng mắng người không ít, giờ người cũng mắng ta nhiều vào...” Đồng Nghi Lâm nói “Hôm nay người mắng... cũng coi như đã báo được thù hôm ấy đi.”

Đồng Nghi Lâm thở hồng hộc chạy đi.

Thủy Kính ngồi như tượng tại chỗ.

Có phải nàng đã sai rồi không?”

Người nên khóc không phải là nàng sao?

Vì cái gì mọi người ai cũng mắng mỏ nàng?

Mọi người ai cũng muốn nàng chấp nhận số phận là quý phu nhân , nhưng không một ai quan tâm nàng đang nghĩ gì.

“Thủy Kính...” sau lưng truyền đến tiếng gọi ôn nhu làm nàng muốn nổi điên.

“Người tránh ra.”

“Người và Nghi Lâm cãi nhau sao? Ta thấy nàng chạy đi, hốc mắt đỏ lắm!”

“Đều tại người không tốt!” Thủy Kính một bụng ủy khuất, bất chấp đang cùng hấn chiến tranh lạnh, bùng nổ tức giận “Người tránh ra! Ta không muốn nhìn thấy người!”

Hấn thở dài, “Ta biết... đều là sai lầm của ta!”

“Đúng! Đều là người sai!” Thủy Kính độc địa hét lên “Vì sao mọi người ai cũng nói giúp người? Vì sao ai ai cũng trách mắng ta, ngay cả ba ba và dì cũng đứng về phía người... ngay cả Đồng Nghi Lâm kia cũng cãi nhau...”

Nàng nhin không được ghen ngào, “Ta rốt cuộc làm sai cái gì?”

“Thủy Kính...” Hấn thật muốn ôm lấy nàng.

“Không cần gọi ta! Ta không quen người!” Lời nói ra khiến tay hấn đang ở giữa không trung buộc phải buông xuống.

Không quen.....

A! Trái tim hấn như có dao cứa vào, Quan Long Kí khẽ nhếch lên nụ cười chua xót.

Nàng ở đó khóc, hấn chỉ có thể đứng lặng một bên đợi chờ.t

Đợi cho nàng cảm xúc bình ổn, ngẩng đầu nhìn đồng hồ còn chưa đến bốn giờ, nhin không được oán trách “Người sớm như vậy đến làm gì? Không ở công ty sao?”

Sau khi kí hợp đồng nàng không ở cùng phòng với hấn nữa, hấn chuyển đến phòng làm việc, có điều trong hợp đồng có ghi, hai người một tháng phải dành ra hai ba cái cuối tuần cùng nhau ăn tối. Hôm nay chính là bữa tối đầu tiên.

“Ta có mấy thứ muốn cho em xem.” Hấn nói.

Hắn lấy trong túi ra một chiếc đĩa đưa cho nàng.

“Đây là cái gì?” Thủy Kính nhăn mũi hỏi.

“Một số người trong công ty là nhiếp ảnh gia, ta đem ảnh của em làm thành DVD, còn một số là chính em tự quay...” Hắn nói.

Nàng trừng mắt nhìn hắn.

“Có rảnh xem không?” Quan Long Kí nhẹ nhàng hỏi.

Xem? Không xem?

Thủy Kính lâm vào trạng thái tiến thoái lưỡng nan, nàng có dự cảm, nếu xem nhất định hối hận, nhưng không xem lại cảm thấy bức rứt trong lòng....

Bữa tối nàng ăn không vào, Quan Long Kí ngồi trước mặt cũng ăn không nhiều lắm, chỉ tham lam nhìn ngắm nàng.

Hắn nghĩ mới xa nàng bốn ngày mà hắn đã điên cuồng nhớ nàng.

Nhớ tiếng cười của nàng, nhớ sự ấm áp của nàng, nhớ nàng ngọt ngào nức nở... (hana: ta có phải đầu óc đen tối quá không mà lại nghĩ tiếng nức nở này không phải là khóc nức nở nhỉ...oa oa biến thái quá)

Vợ yêu gần trong gang tấc nhưng hắn không thể ôm, rõ ràng chỉ cần đưa tay liền có thể chạm vào nàng nhưng sao nàng giống như đang cách xa hắn ngàn dặm.

Cho đến sau khi ăn xong hoa quả, nàng lạnh lùng đánh thức giấc mơ của hắn “Ta nghĩ, người có thể về rồi.”

Quan Long Kí yên lặng đứng dậy, bỗng nhiên mở miệng “Thủy Kính, về chuyện anh trai và Nghi Lâm yêu nhau...”

Thủy Kính sắc mặt cứng đờ, càng trở nên khó coi hơn.

Quan Long Kí tạm dừng một chút, ngắn gọn nói: “Là em chủ động tác hợp hai người họ.”

“Người..... Người nói vậy.....” Thủy Kính không chút lo lắng phản bác.

Quan Long Kí không nói gì, chỉ lặng yên nhìn sâu vào nàng.

Nàng mông lung mơ hồ nghĩ đến có thể chuyện này đúng là sự thật, hồi lâu không nhận được hỏi “Vì sao?”

“Bởi vì, em hy vọng bọn họ hạnh phúc.....” Quan Long Kí thanh âm khàn khàn nói.

Hạnh phúc giống như chúng ta. Tận đáy lòng hắn thật muốn nói thêm lời này.

8. Chương 8

Thủy Kính rốt cục vẫn không nén nổi tò mò, mở ra tập DVD hắn đưa.

Trên màn hình kia chính là nàng, nhưng cũng không phải là nàng.

Ở buổi tiệc từ thiện, một thân toàn cực phẩm giống con bướm nhẹ nhàng bay múa, cùng Quan Long Kí tao nhã khiêu vũ.

Ở đoạn sau là hình ảnh cô cười rạng rỡ bên hắn đang ôn nhu, khung cảnh thật khiến mọi ánh mắt chăm chú nhìn vào.

Nữ nhân kia đúng là đang cười đến sáng chói, cách ăn mặc hoàn mỹ không tỳ vết, tao nhã, trang sức cũng là cực phẩm đá quý, toàn thân hoa lệ bức người.

Những tiếng ca ngợi liên tiếp vang lên.

Nàng cười vui vẻ ngọt ngào, không hoài nghi bộ mặt hạnh phúc kia là của nàng, càng nghĩ càng khiến Thủy Kính không nén nổi tức giận.

Không những thế chính là hình ảnh món ăn bao năm mình không chạm qua – bánh ngọt.

Xem xong DVD thứ nhất Thủy Kính không còn dũng khí coi cái thứ hai.

Cái nữ nhân kia.... Không nên cười hạnh phúc như thế.

Nàng che mặt, hai vai run rẩy, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Đáng chết! Đáng chết! Đáng giận! Đáng giận! Nàng trong lòng hò hét, tự trách bản thân cũng trách Quan Long Kí.

“Ba ba, mẹ mẹ...” nỗi đau lại lần nữa được khơi lên, tiếng khóc lần nữa lại bật lên từ miệng nàng.

Đêm nay, Thủy Kính mang nước mắt vào giấc ngủ.

Trong phòng ngủ lớn chỉ có tiếng khóc mông manh của nàng.

Khóc đến khi đi dần vào giấc mộng.

Mẹ nàng mặc một chiếc váy trắng thật trẻ trung, còn cha vẫn mặc bộ đồ tây màu xám, vẫn vẫn nhà ôn nhu.

Vẫn là cô bé con cao hứng chạy ra “Ba mẹ, hai người muốn đi làm sao?”

Nàng nhìn đến khi ba mẹ trả lời vấn đề của nàng, nhưng sao không nghe thấy tiếng.

“Ba, mẹ?” Thủy Kính khẩn cấp gọi “Ba mẹ nói gì? Con không nghe thấy a!”

Hình ảnh mẹ ôn nhu như muốn nói gì nhưng chỉ thấy đôi môi mấp máy không thành tiếng.

Nàng kinh hoàng nhìn thấy hình ảnh ba mẹ xa dần, diện mạo mơ hồ chậm rãi tan biến.

“Ba ba, mẹ mẹ? Ba mẹ đừng đi!” Nàng muốn đuổi theo nhưng hai chân như dán xuống sàn, không thể động đậy.

“Ô ô ô...” Nàng khóc và tỉnh dậy, nước mắt tràn ngập khiến nàng hô hấp không thuận, ho khan vài tiếng.

Sắc trời chưa rõ, nhẹ nhàng chiếu vào căn phòng.

Đột nhiên nàng nghe thấy tiếng thở dài, một tiếng thở dài mang theo yêu thương.

Thủy Kính không hề cảm thấy sợ hãi, mở to mắt “Ma ma, là người sao? Là người đến tìm con sao?”

Mẹ không trách con sao?

.....

Mặt trời lên, Thủy Kính dùng một chiếc kính cổ che đi dấu vết nước mắt của đêm qua.

Tuy ai cũng tò mò nhưng không một ai dám hỏi nàng một câu.

Sau khi ăn mấy miếng salads và sandwich, Thủy Kính lại la hét tuyên bố phải đi ra ngoài.

Nàng muốn đi thăm mộ ba mẹ.

Khung cảnh núi non thanh tĩnh lạ thường, không phải tiết thanh minh, cũng không phải ngày đại hội nên khung cảnh càng lạnh lùng thanh tĩnh.

Thấp hươg xong nàng nghẹn ngào “Ba mẹ, tha thứ cho con gái bất hiếu....”

Ngàn vạn lời nói trong lòng không thể nói ra, nước mắt Thủy Kính lại rơi.

Một bóng dáng cao lớn chiếu lên chân nàng, không ngẩng đầu cũng biết là ai.

“Cũng không biết ai lại làm chuyện ân cần như thế, ngay lập tức đã báo cáo nhanh như vậy?” Nàng lạnh lùng trào phúng.

Quan Long Kí yên lặng xuất hiện bên cạnh vợ, cũng cầm lấy hương, học nàng cúi lạy cha mẹ vợ chưa từng gặp mặt.

Về mặt hân thật thành kính, cung kính khiến Thủy Kính muốn nói lời trào phúng nhưng lại thôi.

Nghiêng đầu nhìn qua một bên, nàng lặng nhìn màu xanh của dòng sông, không hề mở miệng.

Những lời khấn nhẹ nhàng của Quan Long Kí mơ hồ đi vào tai nàng, nội dung không rõ ràng, chỉ cảm thấy thật trầm thấp thành kính.

Hắn lập lời thề với cha mẹ nàng: ba mẹ, ta thề sẽ chăm sóc Thủy Kính suốt đời, cũng xin hai người ở trên hiển linh, cho nàng hồi tâm chuyển ý, cũng là cho ta một cơ hội làm nàng hồi tâm chuyển ý.

Gió mát lay động, khỏi thuốc tản mát, Quan Long Kí bái tế xong đứng lặng sau lưng Thủy Kính chờ đợi.

Thủy Kính không để ý tới hắn cũng không nói chuyện, chỉ đắm chìm trong suy nghĩ đau thương, mặc kệ thời gian trôi qua.

Quan Long Kí cũng không nói chuyện, chỉ đứng lặng nhìn nàng, nhìn khung cảnh xung quanh.

Cho đến khi gió nổi lên, hắn mới mở miệng “Về nhà thôi!”

Về nhà thôi! Đơn giản ba chữ nhưng lại vô cùng ám áp.

Có lẽ là quá mệt mỏi khiến Thủy Kính không cùng hắn tranh cãi thêm – không cãi đó không phải nhà nàng. Nàng không nói gì cũng không phản kháng, để bàn tay nhỏ bé lạnh ngắt được đôi tay áp áp của hắn bao lấy.

Về nhà.....

.....

Ba ngày sau, Thủy Kính cũng hạ quyết tâm.

Lái xe đưa nàng đến chỗ Đồng Nghi lâm.

“Thật xin lỗi!” nàng đưa tay làm thành hình chữ thập, cúi đầu nheo mi giải thích “Ta sai rồi, tha thứ cho ta nhé!”

Đồng Nghi Lâm khẽ nhếch miệng, giật mình nhìn người bạn đang đứng trước cửa.

“Thật xin lỗi!” Thủy Kính hai tay tạo thành chữ thập, xin lỗi.

“...” Đồng Nghi Lâm muốn nói xong lại thôi, một lúc sau mới phun ra một câu “Người phải mời ta ăn.”

Thủy Kính mở lớn hai mắt “Thành giao.”

“Từ từ, còn muốn thêm một quán – không! Hai quán mới được.” Đồng Nghi Lâm thừa cơ trả giá, thuận tiện giả mặt quỷ.

Hai người bạn nhanh chóng cười với nhau, tất cả buồn bực theo gió bay đi.

“Được rồi, được rồi, đồ thổ phỉ!” Thủy Kính cười rạng rỡ.

“Khách khí quá! Cũng chỉ là mấy cốc cà phê chồn thôi mà.” Nàng cười nhạt trả lời “vào đi.”

“Cái gì mà cà phê chồn?” Thủy Kính tò mò hỏi.

Nhớ đến bạn tốt có thời gian mất trí nhớ nên không biết xã hội phát triển đến đâu, Đồng Nghi Lâm đành giúp cô giảng giải một chút về quán cà phê chồn.

“Chính là loại cà phê có hương thơm rất thơm.... Cà phê này được làm từ hạt cà phê do con chồn ăn hạt rồi tiêu hóa ra.” Nàng nói thêm “... một ly giá một ngàn đồng không thiếu đâu.”

“Cái gì? Không phải lẽ vật bình thường a?” Thủy Kính sợ hãi kêu lên “Nghi Lâm, người thật ghê tởm! tuy nhiên sớm biết người coi cà phê như mạng sống, không nghĩ người lại biến thái như vậy! không ngờ thứ mà chồn “đi” ra mà người cũng uống được? Có miễn phí ta cũng không cần.”

“Ta... kia chính là loại cà phê cực phẩm trong các loại cà phê a! có tiền cũng chưa chắc mua được, người đúng là không hiểu chuyện.”

Tình cảm nhiều năm phút chốc khôi phục như xưa, hai cô gái nhỏ lại chỉ chi tra tra tán gẫu vui vẻ.

Từ chuyện quốc gia đại sự vòng vèo sang chuyện nghệ sĩ... Thủy Kính nghe được đủ mọi chuyện li kì.

Màn hình TV xuất hiện đại minh tinh Hongkong, Thủy Kính không thể không cảm thán “Có người đúng là không già đi a.”

Thấy Thủy Kính cảm xúc ổn định, Đồng Nghi Lâm cũng vui vẻ theo.

Nghe nàng thản nhiên kể chuyện nằm mơ thấy ba mẹ, Đồng Nghi Lâm có chút ngạc nhiên.

“Cha mẹ đã không còn giận dỗi đứa nhỏ nhày.” Nàng nói.

“Àn..... ta đã làm họ lo lắng nhiều.....”

Có nhiều điều muốn nói nhưng không kịp nói, những nuối tiếc này sẽ đi theo nàng cả đời.

“Đúng thế, ta tìm rằng bác trai bác gái hẳn sẽ biết.” Đồng Nghi Lâm nói.

“Nghi Lâm, cảm ơn người!”

“Đồ ngốc!”

Cười cười vui vẻ, bạn bè tốt vẫn luôn bên nhau.

.....

“Chào phu nhân!”

“Phu nhân tốt lành!”

“Đã lâu không thấy, phu nhân, ngài có khỏe không?”

Sự vui mừng đón tiếp này khiến nụ cười Phương Thủy Kính có phần cứng ngắc.

Những người làm ở đây đã hơn một tháng không nhìn thấy vị chủ nhân xinh đẹp thuần khiết phu nhân tổng tài, cho nên càng thêm thân thiết.

Quan Long Kí lấy ánh mắt ý bảo nàng mới miễn cưỡng lộ ra mỉm cười “Chào mọi người, mọi người khỏe chứ.”

Nàng đi theo Quan Long Kí tiến vào văn phòng.

Khi chỉ còn lại hai người, một mảng im lặng.

“Cái gì cần kí, mau đưa đây đi!” Nàng nói.

Trên đường đến công ty Quan Long Kí giải thích qua, khi nàng mất kí ức đã lập nên một hội từ thiện, nàng là người điều hành! Thủy Kính vô cùng hoài nghi, căn cứ theo những gì được nghe, khi nàng mất trí nhớ biến thành một thiên sứ, tốt số lấy được chồng giàu.

Đúng là không tự lượng sức học người ta làm quý phu nhân lập hội từ thiện. Hừ!

Cho đến tận khi trợ lý Lâm thông báo một lượt nàng mới có thể hiểu được đôi chút.

Lâm Tử Vi tiến vào khiên Thủy Kính không khỏi trầm trồ “Đúng là một đóa tường vi tuyệt sắc.”

Lâm Tử Vi cung kính đưa đến báo cáo, mở miệng ngọc báo cáo tình hình hoạt động tháng trước.

Nàng trong lòng có chút buồn bực: phu nhân tổng tài luôn đơn thuần sao hôm nay không tùy tiện ký tên như mọi lần mà sẫm soi kỹ báo cáo của nàng như vậy?

Các khoản chi ra, học bổng, tu sửa phòng ốc, các loại đồ dùng, máy tính, công tác phí, phí đi lại....

Thủy Kính xem xét cẩn thận cũng nhìn ra một số vấn đề.

“Phí đi lại này....” Nàng trầm ngâm tạm dừng “Hình như có hơi nhiều? tháng trước tổng chi cho các hoạt động là ba trăm hai mươi bảy vạn bốn ngàn đồng, nguyên tiền phí đi lại đã lên đến bảy mươi tám vạn, chiếm một phần tư tổng chi ra, như vậy có phải do Vi trợ lý nhầm lẫn hay ở đây có vấn đề?”

Lâm Tử Vi hoảng sợ, “Phu nhân nói đúng, đây là sơ xuất của tôi, có điều bên trong khoản này còn bao thêm cả tiền cơm nữa, nhưng trong bảy mươi tám vạn này có đến hơn hai mươi vạn là phu nhân đích thân phê duyệt, bởi vì ngài thường đi vào lúc tối, đi đến đâu đều vung tay rất mạnh cho đám trợ lý và lái xe phải tăng ca....”

“Nga?” Thủy Kính có chút đăm chiêu, quay đầu ác liệt nhìn Quan Long Kí hỏi “Uy! Người trả cho bảo mẫu và thư ký của ta một tháng bao nhiêu tiền?”

Quan Long Kí quay đầu nhìn trợ lý của mình.

Nhận được ánh mắt dò hỏi của chủ nhân, nam trợ lý nhanh chóng lôi ra một cuốn sổ nhỏ báo cáo.

“Ngô..... nhiều như vậy sao, so với bên ngoài đúng là cao hơn nhiều nha, hai mươi vạn kia không tính toán nữa. từ nay về sau ta sẽ tận dụng mọi thời gian ban ngày để đi làm, sẽ không phải để mọi người phải tăng ca, còn nữa, cố định phát cho những người cần cứ tế bằng cách chuyển khoản, không nhất thiết phải đến tận nơi quá rườm rà, như vậy có thể tiết kiệm được nhiều phí đi lại.” Thủy Kính nói.

Không phải nàng lấy dạ tiểu đo lòng quân tử, mà làm như vậy chỉ vì muốn tiền đến được tay người nhận, nếu không sự nghiệp từ thiện cũng chỉ là công cụ đánh bóng tên tuổi và tiêu bớt tiền thôi.

“Vâng thưa phu nhân.” Lâm Tử Vi cung kính trả lời.

.....

Nửa tháng sau.

Mọi chuyện có điểm không đúng

Lâm Tử Vi thật buồn bực, phu nhân tổng tài lời nói đơn thuần dễ nghe, có điểm khờ khạo ngốc nghếch, như thế nào đột nhiên biến thành một người tinh anh lợi hại như thế?

Còn có, gọi nàng là phu nhân sắc mặt của nàng cũng không tốt, thậm chí hôm qua nàng liên lạc với nhà tạo mẫu của phu nhân cũng nghe được không ít tin....

“Lâm thư ký, phu nhân các người gần đây có phải có gì đó không vừa lòng không? Bản mặt luôn khó khăn, còn không muốn chúng ta gọi nàng là phu nhân, nàng nói nghe không quen, còn muốn chúng ta gọi nàng là Phương tiểu thư...” Người phụ trách sơn sửa móng tay nói.

Người phụ trách về toàn thân của phu nhân nói “Đúng nha! Ta giúp phu nhân mat xa bảo dưỡng da toàn thân cũng đã hơn một năm, nàng đột nhiên ngại ngùng không chịu cởi quần áo, ta còn sợ không biết mình đã làm sai gì nữa....”

Phu nhân tổng tài sao có thể duy trì nhan sắc kiều mị như thế, chính là nhờ hệ thống những chuyên viên chuyên chăm sóc sắc đẹp này nha.

“Đúng thế! Phu nhân còn nói cái gì mà “Con người sinh ra là bình đẳng.” Cái gì mà phân thành khu cao cấp và không cao cấp là không hợp lý..... đúng là có điểm kì quái nha.” Người phụ trách tóc của phu nhân nói.

Lâm Tử Vi càng nghe càng hồ đồ, không hiểu phu nhân tổng tài tôn quý bán thuốc gì trong hồ lô.

Nhưng mà, với trí tuệ như nàng cũng rất nhanh nắm bắt được tình hình.

Thì ra cặp đôi Kim Đồng Ngọc Nữ làm người ta bàn tán xôn xao hôn nhân đang có vấn đề.

Lâm Tử Vi rất nhanh có được đáp án.

Nàng chính là thư kí đặc biệt của phu nhân tổng tài, nên càng có nhiều cơ hội tiếp xúc cùng Thủy Kính, một lần mang hồ sơ đến cho Thủy Kính nàng đã có đáp án.

Thủy Kính cũng yêu cầu nàng khi hai người ở chung không cần gọi nàng là phu nhân “Người có thể trực tiếp gọi tên ta, lần trước là ở công ty, ta không muốn người bị chủ nhân trách phạt, nhưng ta không quen cách xưng hô này.” Thủy Kính nói.

“Vậy, vậy... ta gọi ngài là Phương tiểu thư, được chứ?” Lâm Tử Vi khách khí nói.

“Tùy người.” Thủy Kính thần nhiên nói.

Nhìn đến đám nữ trang toàn là hàng cực phẩm của thế giới ở trước mắt, Thủy Kính nhướn mày nói.

“Mấy cái này ta không thể nhận.” nàng nói “Bởi không cần thiết.”

Nhìn tổng quản lí bộ dạng ngây ngốc, Lâm Tử Vi nhanh chóng giải thích “Thật xin lỗi, là do ta không liên lạc trước, mấy món đồ này có lẽ không hợp mắt tổng tài? Có thể chọn lại kiểu khác không? Có lẽ phu nhân và tổng tài còn có ý kiến khác...”

Tổng quản lí cất bước rời đi, Lâm Tử Vi mở miệng hỏi “... Phương tiểu thư, xin hỏi có phải ngài và tổng tài có... có hiểu lầm gì không?”

Nghe nàng gọi mình là Phương tiểu thư, Thủy Kính sắc mặt có đôi chút hòa hoãn.

Nghĩ cũng không có gì phải dấu diếm, nàng lạnh lùng nói “Không có hiểu lầm gì, chỉ là chúng ta đang li thân, chỉ cần đợi mười một tháng... không, chính xác là mười tháng hai mươi một ngày, ta có thể là người tự do.”

Lâm Tử Vi há hốc mồm kinh ngạc không dám tin “Sao có thể như thế a?”

“Chính là, hai người rõ ràng yêu nhau như vậy... hơn nữa nhân viên trong công ty mới ăn bánh sinh nhật tròn một tuổi con gái hai người...” nàng còn đang thăm hăm mộ hai người, sao giờ lại thành như thế này?

Yêu nhau? Thủy Kính thần sắc cứng đờ.

Nàng thật sự thực tức giận khi người khác nói nàng cái này cái kia, nói cuộc sống hạnh phúc này nọ, nàng trong lòng bực bội nói “Trí nhớ của ta không có hần, không có cái gì gọi là yêu. Ta là lúc trước mất trí nhớ mới gả cho hần, sau đó may mắn phục hồi trí nhớ, không thể chấp nhận cuộc hôn nhân này, Quan tiên sinh liền đáp ứng ta một năm sau sẽ li hôn, cho nên trang sức quý như thế ta không thể nhận.”

Nàng ngăn gọn tường thuật hoàn cảnh hiện tại của mình.

“Còn nữa, người đừng gọi ta là phu nhân nữa, nghe thấy là toàn thân nổi da gà.”

“Vào đi.” Ngữ điệu lạnh lùng khiến Lâm Tử Vi có chút cảm thấy bị uy hiếp.

“Chuyện gì?” Quan Long Kí không ngẩng đầu lên hỏi.

“Là ... là về phu nhân ạ..” nàng lấp bắp trả lời.

Đang vui đầu trong đồng văn kiện Quan Long Kí đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn nàng “Thủy Kính làm sao?”

“Là thế này.” Lâm Tử Vi hít sâu “Hôm trước ta giúp phu nhân chọn trang sức, phu nhân nói không chịu, tổng quản chuyên cung cấp trang sức nghĩ nàng có gì đó không hài lòng... ta nghĩ hần là nên nhờ đến tổng tài ngài định đoạt...”

Quan Long Kí nhắm mắt lại, buồn rầu nhăn nhó trán, hít một hơi thật sâu.

Hần mở hai mắt, “Ta biết, người kêu toàn bộ trang sức chuyển về văn phòng, sau đó bảo hần trực tiếp đến phòng tài vụ chuyển khoản.”

“Còn có chuyện gì sao?” hần hỏi.

Lâm Tử Vi lấy hết dũng khí nói “Còn có chuyện này, ta thật không biết có nên nói hay không...”

“Nói!” Quan Long Kí ra lệnh.

“Chính là... phu nhân hình như hiểu lầm ngài...” nàng nuốt nước miếng, hơi sợ hãi nói “Ngài chẳng lẽ không có cách nào giải thích sao?”

Biểu tình không tin hiện lên trên mặt hần “Thủy Kính... cả chuyện này cũng nói với người?”

Nàng vội vàng giải thích, “Không! Không phải! phu nhân chỉ là nói chơi chơi, chỉ là ta quan tâm... có đôi khi nữ nhân cùng nữ nhân có thể nảy sinh một số chuyện tám nhăm, ta chỉ là hi vọng có thể giúp đỡ, nếu có hiểu lầm, nhanh chóng giải quyết không phải rất tốt sao?”

Quan Long Kí vẻ mặt khó lường nhìn chằm chằm nàng, sau một hồi mới phun ra một câu “Cảm ơn người.”

“Sao a!” đang lạnh toát mồ hôi Lâm Tử Vi thở phào nhẹ nhõm “Đây là chuyện ta nên làm, ta cũng hi vọng hai người sớm giải quyết hiểu lầm, một lần nữa bên nhau hạnh phúc.”

Chỉ mấy câu ngắn gọn đã khiến Quan Long Kí có cái nhìn khác về nữ trợ lý Lâm Tử Vi.

Bình an rời khỏi văn phòng tổng tài, Lâm Tử Vi trên mặt mang theo một chút đỏ hồng.... (hana: ta nghĩ thấy có mùi gì lạ lạ nha...chep)

.....

“Phương tiểu thư, Chi Hủy thật là đáng yêu, nàng cười lộ ra hai lúm đồng tiền, giống mẹ như đúc, đều là đại mỹ nhân...” Lâm Tử Vi giả mặt quỷ với Chi Hủy nói “Đúng không nào, tiểu công chúa?”

Thủy Kính âm thầm cười, “Tử Vi, đến uống trà đi, lần sau đến đừng mua gì nữa, không phải ngại đâu.”

Sau lần mơ thấy ba mẹ đến thăm nàng, nét mặt lo lắng, Thủy Kính liền ngộ ra: trẻ nhỏ là vô tội, nàng không nên đem phần nộ của mình đối với Quan Long Kí dồn lên người con.

Cho nên, nàng cũng không còn chán ghét con gái thân mật, tình mẫu tử là bản năng, dang tay ôm lấy con gái mới một tuổi hai tháng, ngửi mùi hương quen thuộc khiến Thủy Kính mềm lòng.

Nữ nhân mềm mại này cũng là máu thịt của nàng, bản năng làm mẹ tiềm ẩn trong mỗi người phụ nữ hoàn toàn bộc phát.

Hơn nữa con gái luôn luôn mở miệng gọi ma ma khiến trái tim Thủy Kính nhanh chóng tan chảy.

Đồng Nghi Lâm ngồi bên cạnh ghế cột Lâm Tử Vi “Người thích trẻ con như vậy sao không sớm lập gia đình và tự mình sinh một đứa mà chơi đi.”

“Dù có sinh cũng không có khả năng đáng yêu như Chi Hủy nha.” Lâm Tử Vi hôn lên má tiểu công chúa, sau đó cười cười “Hơn nữa ta giờ cũng không có đối tượng kết hôn.”

Được người ta khen con gái mình khiến người mẹ như Thủy Kính kiêu ngạo vui sướng.

“Hắn là người tầm mắt cao quá, không ai đuổi tới được.”

Lâm Tử Vi là người duy nhất không nói mấy lời hay cho Quan Long Kí khiến Thủy Kính có cảm tình khá tốt với nàng.

Còn lần sửa lại tủ đồ khổng lồ của nàng Lâm Tử Vi cũng giúp không ít.

Nhìn đến Lâm Tử Vi ánh mắt sáng lên, Thủy Kính nhanh chóng khăng khái đưa tiễn một đồng ba lô cùng túi xách channel vàLV.

“Phương tiểu thư, có thể sao?” Lâm Tử Vi do dự không dám nhận.

“Mấy cái này ta không dùng bỏ cũng phí đi, ta cho rằng có người hợp với nó dùng vẫn tốt hơn.” Thủy Kính nói.

“Cảm ơn người, ta đây liền cung kính không bằng tuân lệnh.”

Lâm Tử Vi đáy lòng cảm kích không thôi.

“Thật ra.. muốn tìm đối tượng kết hôn cũng không phải là chuyện dễ dàng.” Lâm Tử Vi nói “Giống như chuyện sinh con, tuy khi sinh thì đau muốn chết, nhưng đến khi nhìn con lớn lên ngày ngày xinh đẹp thật chỉ muốn cả đời ôm trong lòng.” (hana: đoạn này hana đọc 10p mà không hiểu nó viết gì luôn nên hana chém tạm một đoạn vậy. thông cảm nhé.)

“Di! Thật sâu sắc nha!” Đồng Nghi Lâm nói.

“Đúng thế! Hôn nhất tốt hay xấu giống như uống nước, nóng lạnh chỉ có thể tự mình cảm nhận, người ngoài không thể cảm nhận hết được...”

Nghe những điều Lâm Tử Vi nói khiến Thủy Kính có chút đăm chiêu.

.....

Văn phòng tổng tài.

Lâm Tử Vi đáng người tao nhã xinh đẹp đang báo cáo tình hình hòa hợp của Thủy Kính và con gái.

Lâm Tử Vi đã biết làm cách nào có thể lấy lòng Quan Long Kí, có thể chậm rãi nói tiểu công chúa làm gì, Thủy Kính nói gì, mỗi một chuyện có nhắc đến hai từ Thủy Kính đều được cho là chuyện tối quan trọng của Quan Long Kí. (hana: mùi có vẻ rõ hơn, mọi người đoán xem)

Chỉ cần là chuyện xoay quanh vợ và con thì biểu tình của Quan Long Kí nhu hòa đi rất nhiều, ánh mắt ôn nhu, khóe miệng cũng hơi gợi lên ý cười.

Mây kiếm mắt sáng, đôi môi bác khiến vẻ mặt Quan Long Kí lạnh như băng, ánh mắt lại luôn tỏa ra hàn khí, kỳ thật nếu hần cười nhiều một chút thật không nhìn ra biểu tình lãnh khốc của hần.

Thì ra bộ dạng tổng tài cũng có lúc như thế, Lâm Tử Vi ngẩn ngơ nhìn hần thâm nghĩ.

Phục hồi tinh thần, Lâm Tử Vi đối với ánh mắt lợi hại của ông chủ vẫn có phần sợ hãi.

“Không còn gì người có thể đi ra.” Quan Long Kí thản nhiên nói.

“Vâng, tổng tài.” Lâm Tử Vi trước khi đi khỏi cổ lấy dừng khí nói “Tổng tài sắc mặt không tốt lắm, ngài nên chú ý sức khỏe.”

Nói xong, nàng cúi đầu vội vã đi ra, không dám ngẩng đầu nhìn Quan Long Kí.

9. Chương 9

Thủy Kính cảm nhận rất sâu sắc việc hưởng thụ vật chất có uy lực làm cho con người lười biếng uể oải thế nào.

Vị giác của nàng đã bị nguyên liệu nấu ăn cao cấp cùng tay nghề nấu nướng của đầu bếp cấp dưỡng được tuyển chọn, khiến cho đồ ăn ở các nhà hàng nhỏ bên ngoài đối với nàng thường biến thành bã nguyên liệu bỏ thêm quá nhiều gia vị và bột ngọt nên chỉ có thể gượng gạo cho vào bụng.

Mà đi dạo chợ đêm để mua áo sơmi trắng cùng quần bò, loại trước kia nàng đã từng mặc thì hôm nay làm sao mà mặc không nổi. Rõ ràng là quần bò rất vừa vặn, tại sao lại khiến nàng có cảm giác không thoải? Mà đơn giản nhất là áo sơmi trắng rút cuộc cũng không vừa, chẳng thể hiện vóc người.

Thủy Kính thở dài một hơi, còn đáy lòng chỉ cảm thấy phiền toái!

Cô bé Chi Hủy đáng yêu như vậy, sau một năm ở riêng nếu như thế ly hôn chẳng lẽ hần thật sự không tiếc quyền nuôi dưỡng con gái mà nhường cho nàng sao?

Mặc dù Quan Long Kí nhận lời cấp cho nàng chi phí nuôi nấng đủ để nàng sống đến mười đời cũng dùng không hết, nhưng nàng cũng không tin tưởng hần thật sự sẽ dễ dàng đáp ứng li hôn như vậy.

Sau khi cùng Đồng Nghi Lâm bắt tay thân thiện thì nàng ấy mới nói cho bạn tốt Thủy Kính nguyên nhân tại sao lại bị mất đi trí nhớ.

“Là hần! Dùng căn hộ, kim cương, châu báu đưa cho ta nhưng ta cự tuyệt sự mua chộc này. Hần lại muốn bắt nhả với ta, chính là vì ta chạy trốn nên mới có thể rơi xuống biển! Sau chuyện này thì ta liền không có ấn tượng nào nữa.”

Nhớ lại chuyện cũ hần từng muốn nàng mà Thủy Kính vẫn thấy hận không tiêu.

“Người còn nói ta nên tha thứ cho hần sao?”

“Ách!” Đồng Nghi Lâm gãi đầu gãi tai, vấn đề này rất khó trả lời đó! “Nghe qua thì Quan Long Kí thật là đáng chết! Có điều là tình trạng hôn nhân của hai người cũng lại rất tốt đẹp.”

Thấy Thủy Kính trợn mắt nhìn mình thì Đồng Nghi Lâm tự động nuốt lại lời vừa định nói ra.

Nhưng mà dùng tiền bạc lợi ích dụ dỗ không được lại vẫn muốn có được nữ nhân mình thích thì thật không biết Quan Long Kí rốt cuộc là người điên hay sao! Đồng Nghi Lâm nghĩ vậy.

Có lẽ cả hai người đều thế!

Ở riêng đến tháng thứ ba.

Thủy kính đã từ từ quen việc cùng Quan Long Kí ăn chung bữa tối trong không khí lặng ngắt như tờ.

Hắn cũng chẳng ăn mấy chỉ chăm chú nhìn nàng với thời gian tương đối nhiều hơn trước đây làm Thủy Kính không vui, liền trở lại thói quen trợn mắt nhìn hắn. Nàng bây giờ cũng quen không lưu tâm nữa, chỉ là trong lòng lại rất buồn bực: “Cái loại người nham hiểm như hắn thì dựa vào cái gì mà làm mọi người trầm miệng một lời đều khen ngợi hắn là ông chồng tốt cơ chứ? Ngay cả các bậc cha chú Giang gia cũng giúp đỡ mở miệng cầu tình cho hắn?”

Người giúp nàng giải đáp nghi vấn chính là Trương Ngọc Mân

“Rất đơn giản! Bởi vì tiên sinh cực kì yêu người, chỉ cần người nỗ lực một cái thì cho dù người mở miệng muốn hái trái trên trời xuống là tiên sinh cũng giúp người hái xuống”

Thấy vẻ mặt Thủy Kính không vui thì Trương Ngọc Mân vội vàng nói sang chuyện khác

“Ta cảm giác được tiên sinh gần đây hình như có gầy đi một ít, vẻ mặt cũng rất mệt mỏi. Không hiểu có phải là bận rộn công việc quá hay không?”

Đích xác Quan Long Kí bị trục xuất khỏi nhà liền khôi phục chế độ làm việc và nghỉ ngơi điên cuồng trước khi lập gia đình. Mặc dù ăn uống đã có chuyên gia chuẩn bị nhưng mà hắn thiếu ăn, thiếu ngủ, cà phê uống dữ dội nên hầu như không có bao nhiêu thời gian nghỉ ngơi.

“Vậy sao? Ta xem hắn cũng hoàn hảo nha!” Thủy Kính miệng nói một đằng bụng nghĩ một nẻo.

Khi soạn lại hộp châu báu rực rỡ muôn màu thì nàng phát hiện một cái đĩa bí mật cất kĩ. Từ lòng hiếu kỳ nàng bèn mở ra xem nội dung lại thấy điều nàng không ngờ tới.

Vai nam chính duy nhất đúng là Quan Long Kí đủ kiểu khác nhau vào những thời điểm khác nhau: mặc áo ngủ, mới tắm xong, hay mặc đồ âu phẩy phiêu, dáng vẻ trầm tư cầm tách cà phê muốn uống. Còn rất nhiều trường hợp các đoạn ngắn đơn lẻ linh tinh đều là Quan Long Kí mà người quay lại đúng là Thủy Kính!

Mấy vị quay phim nghiệp dư vụng về cũng có thể dễ dàng ghi lại những hình ảnh rõ ràng.

“A Kí, nhìn đây này.” Nàng nghe được âm thanh ngọt ngào của mình đang chỉ huy.

Camera cũng lưu lại được âm thanh của nàng.

“Cười đi nào!”

Đó là nam nhân mà nàng hận thấu xương đang nhìn vào ống kính! Đối diện ống kính hiện ra nàng với nụ cười thâm tình, gương mặt lạnh lùng lại trở thành vẻ hào hứng dường như hai người.

“A Kí, xin chào tướng soái yêu!” Giọng nói trong trẻo hoạt bát của nàng giờ đập vào tai vừa xa lạ lại quen thuộc.

“Nói ‘Em yêu ta đi!’”Hắn vô cùng ngang ngược ra lệnh.

“Ta yêu người.” Đôi mắt thâm tình tràn đầy vui vẻ.

Thủy Kính không thể tin được nhưng sự thật bày ra trước mắt.

Mất trí nhớ đã khiến nàng từ một con mãnh thú được dạy dỗ trở thành thú cưng hiền lành gọi thì đến, xuyt thì chạy đi nhưng lại yêu lên yêu xuống thực đáng ghét đến chết đi được!

“Không tính không tính!”

“Nữ nhân ngu ngốc kia tuyệt đối không phải là mình!”

Sự thật được phát hiện trong lúc vô tình đã làm kinh hãi tâm tình đang rối loạn của Thủy Kính.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường đã sáu giờ, tối nay là tối phiên về nhà ăn bữa tối mà sao Quan Long Kí còn chưa về! Trong lòng khó chịu nên Thủy Kính hừ lạnh một tiếng.

Trước đây không phải là cứ khoảng năm giờ đã về nhà thật sớm sao? Đương nhiên rồi! Nàng không phải là quan tâm tới hần mà chỉ cảm giác được hiếm có một đại nam nhân không có những buổi giao tiếp xã giao mà đúng giờ liền vội vã chạy về nhà thì không phải rất kỳ quái sao? Huống chi hần còn là kẻ có tiền có thế, bên cạnh Đại lão bản mà có mỹ nữ tri kỷ cũng là chuyện bình thường thôi!

Nói đi còn nói lại, nếu như Quan Long Kí có hồng nhan tri kỷ thì có lẽ chuyện ly hôn sẽ tương đối dứt khoát hơn một chút, đó cũng không hẳn không phải một chuyện tốt.

Đang trong lúc phỏng đoán thì Quan Long Kí ngồi xe đã trở về.

Ngoài tài xế ra thì trên xe còn có hai vị khách không mời mà đến.

Một người là trợ lý hành chính đặc biệt của Quan Long Kí mà Thủy Kính chỉ nhớ hần họ Đường, người khác chính là thư ký riêng của nàng – Lâm Tử Vi.

“Phương tiểu thư” Người vội vàng chào hỏi chính là Lâm Tử Vi “Hôm nay trong người Tổng tài không thoải mái, thầy thuốc chẩn đoán bệnh là cảm mạo thông thường”

“Không có gì” Quan Long Kí nhàn nhạt nói: “Xin lỗi, ta về trễ!”

“Ăn cơm đi!” Thủy Kính không để ý đến hần chỉ quay đầu căn dặn Trương Ngọc Mân “Nói nhà bếp chuẩn bị thêm hai suất cho bữa tối. Đường trợ lý cùng Lâm thư ký đặc biệt ở lại ăn bữa cơm rau dưa đi!”

“Cảm ơn phu nhân.” Đường trợ lý nói.

Thủy Kính nhếch miệng nhưng không nói gì đối với việc Lâm Tử Vi gọi nàng là “Phương tiểu thư”. Thân là người tâm phúc của Quan Long Kí, nhưng Đường trợ lý không thể không biết nàng cùng Quan Long Kí đang thực sự ở riêng, vậy mà lại vẫn còn gọi nàng là phu nhân.

Nếu như nói Lâm Tử Vi là Hoàng Hậu của nhân viên, như vậy Đường trợ lý chính là Quốc vương của nhân viên. Hai người đều là vì kỳ chủ của mình.

Trong bữa tối, Đường trợ lý cùng Quan Long Kí gần như trầm mặc ít nói.

Có chủ tất có người giúp việc a!

Ngược hần lại, Lâm Tử Vi so ra dễ hòa nhập hơn đã nói cho Thủy Kính chuyện xảy ra với Quan Long Kí nhưng không đến mức phải truyền nước biển.

“Người sốt lên đến bốn mươi độ?” Thủy Kính nhướng mày hỏi: “Vậy người quay về làm cái gì?”

Nhận thấy được giọng điệu của mình không tốt nên nàng nói với âm điệu bình thường “Ý của ta là người nên nghỉ ngơi thật tốt, không nên chạy đi chạy lại như vậy. Dù sao muốn gặp con cái thì sau này còn có nhiều thời gian.”

Quan Long Kí ngẩng đầu nhìn, ánh mắt có vẻ rã rời.

Thủy Kính cứng họng. Sắc mặt hần thật sự rất không tốt, quanh mắt nhàn nhạt có viền thâm, vẻ mặt mệt mỏi gầy gò không ít.

Trong một lúc cả bốn người ăn bữa cơm yên lặng không một tiếng động.

“Cà phê ngon thật.” Lâm Tử Vi nói: “Có phải Đường trợ lý muốn đưa Tổng tài quay về nghỉ ngơi?”

“Ta nghĩ hần là nên để Tổng tài sớm nghỉ ngơi, đi lại nhiều như vậy cũng không tốt” Đường trợ lý nói một cách nho nhã lịch sự: “Nhưng mà vẫn còn phải xem ý kiến của phu nhân”

“Ý của người là muốn ta để hấn ở lại?” Thủy Kính nhướn mày vừa bực mình vừa buồn cười.

Quả nhiên loại chó cắn người sẽ không sửa, Đường trợ lí một lòng vì chủ cũng không phải nhân vật đơn giản.

“Yên tâm đi! Ta không phải không có lương tâm như vậy. Dù sao nơi này vẫn là sản nghiệp của Quan gia, phải vậy không?” Thủy Kính nói châm chọc “Ta nào dám để khách át chủ mà ngăn cản chủ nhân? Hấn muốn ở thì cứ ở lại một buổi đi!”

“Vâng! Đây là đơn thuốc của bác sĩ.” Đường trợ lí được voi đòi tiên nói tiếp: “VẬY làm phiền phu nhân chiếu cố Tổng tài.”

Thủy Kính không lui bước cao giọng nói: “Tiểu Mân, những thuốc này giao cho người.” Nàng quay đầu lại “Khổ cực cho các người, ta nhờ tài xế đưa các người trở về!”

“Những thuốc này ...” Đường trợ lí chưa từ bỏ ý định.

“Tiểu Mân có tư cách ý tá cùng giấy phép bảo mẫu, người có thể yên tâm.” Thủy Kính lạnh lùng nói: “Cô ấy chăm sóc rõ ràng là hợp lí”

Thủy Kính nghỉ ngơi từ rất sớm mà ngủ cũng không tốt, chỉ ngủ một giấc ngắn được đến hơn nửa đêm.

Quan Long Kí chỉ cách một bức tường, người chồng trên danh nghĩa của nàng đúng là nguyên nhân khiến cho nàng không ngủ được.

Thủy Kính đứng dậy uống một chén nước trước khi đi thăm con gái đang ngủ say sưa rồi mới có chút không cam lòng thông thả đi đến phòng khách.

Trương Ngọc Mân còn buồn ngủ nói với nàng “Tiên sinh vừa mới lại sốt cao, đã cho uống thuốc hạ sốt.”

“Ừ” Thủy Kính do dự một hồi “Tiểu Mân, người khổ cực rồi. Đi ngủ đi! Ta sẽ trông hấn.”

“Thật sao! Thế thì thật tốt quá, ta đi ngủ đây!” Trương Ngọc Mân lập tức rời đi giống như rất sợ nàng đổi ý.

Thủy Kính không biết nên khóc hay cười.

“Thật là kỳ quái, người phát tiền lương cao hơn so với người khác sao?” Nàng nhẹ giọng hỏi: “Mỗi người đều nói hộ cho người. Tiểu Mân tựa hồ cũng ước gì ta tới chiếu cố người để gương vỡ lại lành”

Quan Long Kí trong cơn hôn mê tựa hồ nghe thấy âm thanh của nàng nên mở mắt ra. Đôi mắt rã rời nhìn thẳng về phía nàng đứng.

Cơ mà tiếng của hấn rất nhỏ nên nàng chỉ nghe thấy những câu vô nghĩa không giống như tiếng Anh, mà như là tiếng Pháp. Sau đó lại là một tràng tiếng Anh rất nhanh và rời rạc “The hope the fear the jealous care”

“Cái gì?” Thủy Kính cả giận nói: “Nói tiếng Trung”

“Em hủy diệt ta” Giọng hấn không chút mạch lạc, thì thào nho nhỏ “Hy vọng, ưu phiền, đổ kỵ, lạnh lùng sẽ tan đi cùng với trái tim bằng sắt thép của em”

Lại một chuỗi những câu đơn độc rời rạc từ trong miệng hấn tuôn ra gây cho Thủy Kính ấn tượng. Đó là bài phép tắc xã giao mà nàng từng ghét nhất, hồi còn đi học thì môn văn học Anh quốc đã khiến nàng chịu đau khổ không ít.

“Bệnh nhân nên có dáng dấp bệnh nhân!” Thủy Kính khê quát “Người ngủ đi!”

Thật sự là đủ rồi!

Nàng đưa tay xem độ nóng trên trán hấn.

Vẫn còn hơi nóng.

“Tim em làm bằng sắt thép sao?” Hấn hỏi.

Bàn tay nóng bỏng bắt được tay nàng lạnh như băng đã liều lĩnh áp vào cằm lởm chởm râu, nhẹ nhàng cọ lên làn da tay non mịn của nàng rồi đưa ngón tay búp măng mơn trớn gương mặt thon gầy của hắn.

Hơi thở ấm áp phả qua mặt nàng khi hắn buồn rầu thở dài một hơi.

“Làm thế nào mới có thể giành lại được trái tim em?” Quan Long Kí hỏi: “Nếu như cầu khẩn có thể được thì ta sẽ quỳ xuống cầu xin em một ngàn lần, một vạn lần”

Nhưng giọng điệu như thế đột nhiên trở nên nghiêm túc, ý thức hỗn loạn của hắn giống như đứa bé chịu ủy khuất lớn tiếng lên án “Em đã nói là em yêu ta!”

Hắn đến giờ luôn ít nói làm sao lại trở nên nói nhiều như vậy?

“Người ám đầu rồi!” Thủy Kính xấu hổ muốn rút tay về nhưng hắn lại nắm chặt không tha.

Là khi ôm thì nói ra lời thực lòng sao?

Hắn dứt khoát hôn bàn tay nàng, từ đầu ngón tay truyền đến một dòng điện ấm áp.

“Thủy Kính Thủy Kính” Hắn thì thào khẽ gọi tên của nàng, giọng khàn khàn mà bi thương, ngọt ngào lại cay đắng “Em đã nói sẽ yêu ta cả đời, những câu hứa hẹn đều là lời nói suông sao? Là trăng trong “Thủy”, hoa trong “Kính” sao?” (hana: đoạn này là ca chơi chữ, dùng tên của thủy kính để nói lên cảnh hư ảo, giống như bóng trăng trong nước và bóng hoa trong gương, chỉ có thể nhìn thấy không thể chạm vào.)

Tình cảm của hắn từng tiếng từng tiếng truyền lại gây cho nàng rung động lớn lao.

“Hoa trong gương, trăng trong nước cuối cùng chỉ là một ảo ảnh.”

Thủy Kính chỉ cảm thấy lòng chua xót.

Nàng mở miệng muốn giải thích rồi lại ngậm miệng. Hắn chỉ là một người ốm ý thức không rõ ràng lắm mà thôi nha!

Đầu ngón tay khẽ chạm vào một mảng ướt, cũng không biết là mồ hôi hay giọt lệ?

Nàng run rẩy hít sâu một hơi.

Đối với một bệnh nhân yếu ớt nàng không có biện pháp cứng rắn, nàng hoảng hốt thấy một dự cảm bất ổn.

“Được cầu khẩn như vậy thì cho dù là tâm địa sắt đá cũng bị mềm đi sao?”

Đáy lòng có chút sâu não, nam nhân này lại dùng phương thức của hắn như thế để yêu thương nàng.

Mặc dù phương thức đó là không đúng.

Từ ngày đó tới giờ càng xuất hiện nhiều dấu vết về cuộc sống hôn nhân trong lúc nàng mất trí nhớ.

Nàng là nữ nhân được nuông chiều hạnh phúc, Quan Long Kí đối với nàng là muốn gì được đó.

Nhưng món nợ đã được thừa nhận thì vẫn cứ phải tính đến! Nàng từng nói với hắn “Người xông vào cuộc sống của ta như vậy, làm chuyện ghê tởm như vậy với ta, hủy hoại cuộc đời ta thì đền bù cho ta như thế nào đây?”

Nàng vuốt qua hai gò má nóng bỏng của hắn, lau những giọt mồ hôi cùng nước mắt trên mặt hắn.

Thật sự gầy đi!

“Nữ nhân đó rốt cuộc có gì tốt?” Nàng nhỏ giọng hỏi: “Đáng giá cho người không thể sống thiếu như vậy?”

Con người rụt rè của nàng thật sự không cách nào tưởng tượng tình cảnh mình cùng hắn yêu nhau khi nàng mất trí nhớ.

Cảm giác đau xót từ đáy lòng giống bọt khí nổi lên trong nước chanh có ga khiến nàng kinh ngạc phát hiện một sự thực.

Nàng đang đổ kị!

Ghen ghét chính bản thân mình lúc mất trí nhớ như thế nào lại yêu hắn được!

“Thủy Kính yêu dấu” Câu gọi chân thành từ trong miệng hắn thốt ra giống như tiếng thở dài khe khẽ.

Quan Long Kí tỉnh giấc trong phòng chủ nhân.

Đột nhiên tỉnh lại rồi nhìn thấy gian phòng quen thuộc làm tâm tình của hắn thực sự thâm sung sướng. Trên giường sạch sẽ còn có mùi thơm quen thuộc làm hắn nhắm mắt lại, chậm rãi hít thở mà cảm giác phảng phất đang được vợ yêu ôm vào trong ngực.

Trên người mặc áo ngủ ngày đó là loại tình lữ khi sắp xếp cho Thủy Kính trở lại nhà hắn.

Bởi vì cảm mạo nên mới được ở lại một đêm. Một nụ cười khổ hiện lên trên môi hắn. Mặc dù rất không nguyện ý rời đi nhưng vẫn lại đứng lên.

Đồng hồ chỉ mười hai giờ thì hắn thử đứng dậy. Ngoài các cơ bắp còn mỗi nhừ thì dường như không có gì đáng ngại. Loại cảm mạo này tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Ngửi trên người mình không có mùi mồ hôi mà ngược lại còn có mùi thơm tắm rửa, Quan Long Kí có điểm buồn bực.

Rửa mặt, cạo râu thay bộ đồ ngủ xong hắn định ra khỏi phòng ngủ chuẩn bị đến văn phòng xử lý công việc.

“Tiên sinh” Sớm đã thấy Trương Ngọc Mân vui mừng đi đến chào hỏi hắn “Khí sắc của ngài đã khá hơn.”

Quan Long Kí gật đầu một cái.

“Hôm qua phu nhân chiếu cố ngài suốt cả đêm!”

Quan Long Kí có chút niềm vui bất ngờ.

Vào lúc ăn trưa.

Ở trong phòng dềnh dềnh dàng đến gần một giờ, Thủy Kính rốt cục cũng cố lấy hết dũng khí đi đối mặt Quan Long Kí.

Đêm qua, không! Nên nói là chuyện đã xảy ra sáng sớm hôm nay ở trong phòng thật sự làm cho nàng hết sức kinh hãi. Vốn đó chính là quan hệ thân mật của tình nhân, vợ chồng.

Tất cả hoàn toàn không giống với điều nàng đang mong muốn mãnh liệt!

Như thế nào mà nàng lại bị ma quỷ ám ảnh, ý loạn tình mê cùng hắn

Tiếp theo phải làm sao bây giờ?

Trải qua đêm qua như thế chắc hẳn Quan Long Kí sẽ âm thầm cười trộm chứ?

Rõ ràng tranh cãi ầm ĩ, chân thành tin tưởng muốn được ly hôn mà lại trong một đêm đã rơi vào tay giặc!

Ghê tởm!

Nàng đã phân tích không nổi bản thân mình rốt cuộc là thương hắn hay cảm giác vẫn còn hận hắn, cái nào tương đối nhiều hơn!

“Tiểu Mân nói tối hôm qua em chăm sóc ta suốt đêm? Cám ơn em!” Hắn nói.

Nghe hắn nói cám ơn mà Thủy Kính đang hơi hơi đỏ mặt trợn to đôi mắt.

Đồ đầu heo này! Hắn có ý tứ gì đây? !

Thủy Kính nguyên đang có chút ngưỡng ngừng liền lườm nguyệt nhìn hắn.

Quan Long Kí vẻ mặt khó hiểu bắn khoăn lo lắng nhìn nàng, ánh mắt phảng phất như đang hỏi: “Ta lại làm sai điều gì?”

Liệu hắn có nhớ rõ tối hôm qua, không phải, là rạng sáng nay đã xảy ra chuyện gì?

Thủy Kính vừa bực mình vừa buồn cười vừa tức giận nhưng cũng có chút cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

“Tối hôm qua người có nói gì đó mà ta nghe không hiểu lắm, hình như là tiếng Pháp vậy? Lại còn thơ phép tắc xã giao người không nhớ rõ sao?” Nàng thử thăm dò xét hỏi.

Quan Long Kí ra sức suy tư làm lông mày chụm lại.

“Thôi! Đừng nghĩ nữa, chỉ là ta tùy tiện hỏi han thôi.” Thủy Kính nói.

Uổng phí cho nàng hôm qua, không! Sáng sớm hôm nay mất bao nhiêu công sức đưa hần đi tắm rửa rồi lại dìu hần quay về phòng ngủ, lại còn vội vàng vàng dọn sạch phòng khách vì sợ bị người cười.

Trong lòng cũng đang thấp thỏm bất an sợ hần có lợi dụng tối hôm qua không!

Sáng sớm hôm nay thân mật như thế thì liệu hần có dùng làm vũ khí để phá vỡ thỏa thuận ở riêng một năm không. Nàng vẫn còn không muốn tha thứ cho hần, coi như điều chỉnh giữ hần lại đã là tốt lắm rồi!

Mới được có bốn tháng! Cứ như vậy mà tha thứ hần thì có phần rất không có chí khí nha!

Nghĩ đến những hình ảnh nóng bỏng đó mà mặt Thủy Kính cũng bắt đầu nóng ran.

Nàng bắt đầu suy nghĩ sau này lấy lập trường người vợ để thận trọng đánh giá chồng mình khi li thân.

Trong lòng vẫn còn có một chút nghi ngờ thúc đẩy nàng mở miệng hỏi “Đúng rồi, làm sao Lâm thư kí hôm qua lại đi theo người tới đây?”

Nàng không hề ghen, chỉ là không muốn bị làm kẻ coi tiền như rác! Chuyện như thế đều được Thủy Kính xấu hổ ngẫm tận đáy lòng nói cho chính mình.

“Cô ta cầm khoản tiền mới của quỹ tắm lòng từ thiện đến đây.” Quan Long Kí nói ngắn gọn.

“Cho ai?” Thủy Kính nhẹ nhàng hỏi.

“Cho em.” Hần đáp.

Thủy Kính nhẹ nhàng gật đầu “Ta đoán cô ấy thấy người ngã bệnh nên xung phong nhận việc chăm sóc người, có đúng không?”

“Đúng.”

Thủy Kính xiết chặt tay, vẻ như cười mà không phải cười.

Cái tên trùm buôn bán điên cuồng vì công việc này rốt cuộc là thực sự ngốc hay giả vờ ngốc đây?

Tuy nói nàng luôn luôn chán ghét đám công tử nhà giàu sán vào gái đẹp rồi ăn no phưỡn bụng. Nhưng dạng đầu gối giống như Quan Long Kí dè dặt từng lời lại ngốc nghếch không biết thăm dò ý tứ và quan sát sắc mặt thì cũng thật sự làm cho người ta tức giận nha!

“Là như vậy sao! Đưa cho ta? Không phải đưa cho hồng nhan tri kỷ bên ngoài chứ?” Nàng giả bộ mỉm cười hỏi.

Đồ con vịt này dường như cũng nghĩ được một sự thăm hỏi nguy hiểm nên ngừng lại cẩn thận trả lời: “Thật sự là để đưa cho em, em có thể đi kiểm tra lại ghi chép trước kia.”

“Không cần!” Thủy Kính hừ lạnh mà bắt đầu có hứng thú nghĩ đến ăn hiếp hần thật ác liệt.

Hần đã không nhớ rõ rồi.

Tâm tình đầy mâu thuẫn, nàng có cảm giác nói không thành lời là cái gì khi nhớ lại tiểu Mân trước đây đã nói như vậy: “Tiên sinh cực kì yêu người, chỉ cần người nở nụ cười một cái thì cho dù người mở miệng muốn hái trăng trên trời xuống là tiên sinh cũng giúp người hái xuống”

Hãy thử xem nào!

“Ta muốn đi du lịch.” Nàng nói.

Nơi nào cũng được. Nàng cần tạm nghỉ và không gian để suy nghĩ.

“Được.” Quan Long Kí đồng ý “Chờ một chút ta gọi thư kí giúp em thu xếp hành trình. Ở bắc trung nam đều có chuỗi khách sạn của chúng ta. Ta biết nơi đó cũng có hộp đêm và suối nước nóng.”

Thủy Kính trợn ngược hai mắt. Nói giỡn!

“Ta định một mình yên lặng một chút, không muốn lại nghe thấy người khác gọi “Phu nhân” !” Nàng có vẻ hơi cáu.

Nhớ lại nghỉ hè năm thứ ba nàng đến Tokyo Nhật Bản làm trợ lí du lịch lấy kinh nghiệm nên nàng thốt ra “Ta muốn đi Nhật Bản! Không lẽ bên kia cũng có khách sạn của người!”

Quan Long Kí do dự có nên nói thật hay không.

“Thật sự có?” Thủy Kính không khỏi kinh ngạc! “Dù sao ta muốn một mình yên tĩnh một chút. Không được phải người theo dõi ta.”

Quan Long Kí liền biến sắc mặt.

“Yên tâm đi! An ninh ở Nhật Bản rất tốt, hơn nữa ta sẽ dùng tiền của người để nghỉ ở khách sạn lớn cỡ năm sao cùng các khách sạn đắt nhất Tokyo..”

Thốt ra câu nói muốn đi Nhật Bản là bởi vì ở Nhật Bản từng có những kí ức tốt đẹp về lúc khó khăn thời sinh viên của mình khi làm trợ lí du lịch.

Nàng cần không gian để xả hơi cùng thời gian để thanh tĩnh suy tư của mình chứ không phải suy nghĩ bước tiếp theo nên đi đường nào.

Vào lúc phi cơ cất cánh thì tâm hồn nàng dường như cũng bay ra khỏi nhà giam bằng vàng để có được tự do.

Cảnh sắc đầu thu của Nhật Bản đẹp không sao tả xiết.

Những lá phong rực rỡ với đủ các loại màu sắc luôn biến đổi: xanh nước biển, lục, da cam, đỏ, vàng óng ánh, màu nâu đất với các mức độ khác nhau mà một bức tranh khó lòng miêu tả.

Từ nam đến bắc, từTokyophồn hoa ồn ào náo động đếnHokkaidobao la có thể thấy được đường chân trời mà nhìn núi ngấm biển, xem hoa trông trắng. Eo biển Tsugaru, hồ Tỳ bà, thành Himeji, cung Toshogu suốt một mạch thẳng thoi đi tới không có bất cứ áp lực kinh tế nào rút cuộc cũng khiến cho nàng không trở về nỗi chuyến du lịch thoải mái như khi làm trợ lí trong dĩ vãng. Nàng biết trong lòng đã có vấn vương tựa như con diều dù bay được cao tới đâu thì vẫn còn có một sợi tơ ràng buộc với mặt đất. Đó là cô con gái đáng yêu cùng ông chồng ghê tởm đủ tạo thành cái gọi là một gia đình.

Nàng mang tâm tình của mình dùng điện thoại xuyên Thái Bình Dương nói đùa với bạn tốt: “Nghị Lâm, làm sao bây giờ? Hình như ta đã thích ứng loại kiếp sống con côn trùng không cần phải làm, cả ngày chỉ cầm thẻ tín dụng quẹt xoẹt xoẹt để mua mĩ phẩm tẩy trắng làm đẹp, sinh hoạt xa xỉ ăn sơn hào hải vị nên giờ đang suy nghĩ liệu có muốn để cho hân nuôi dưỡng cả đời hay không?”

Ở đầu kia điện thoại Đồng Nghị Lâm cất tiếng cười to “Người thật sự là chẳng thành thật chút nào! Quyết định tha thứ hân liền nói một tiếng đi! Cứ hành hạ người ta như vậy rất không nhân đạo đó!”

“Quá đáng! Chúng ta ở riêng còn không đến năm tháng đấy! Cứ đợi cho nửa năm đi!”

“A” Đồng Nghị Lâm kéo dài giọng “Có người đang đếm thời gian kia!”

“Lại nói dóc nữa rồi! Lại thế nữa rồi!” Thủy Kính què quạ hóa khùng phản kích lại: “Ta chịu thiệt từ bỏ phân phận quý phu nhân của ta để người có thể cùng Giang đại ca ngọt ngào hôn nhẹ yêu thương, có đúng hay không đây? “Chị dâu”!”

“Ai! Ai là chị dâu của người vậy! Đừng nhận người nhà thân thích loạn nha!” Đồng Nghị Lâm không cam lòng yếu thế nói tiếp: “Chứng minh thư của bốn Đại tiểu thư vẫn để mục hôn nhân còn trống đấy!”

Hai người cứ “người tới ta đi”, hôn tới hôn lui, yêu lên yêu xuống rồi rốt cuộc thì ai yêu ai đây? Chỉ có trong lòng người đương sự thì mới biết được chẳng?

Nửa đêm tỉnh lại trên Tatami*, trong nỗi bực bội lẳng lặng nghe gió bên ngoài gào thét mà cảm giác cô đơn trôi dạt ở trong lòng.

Du lịch một mình thì cảm giác hẳn là tự do tự tại, nhưng nàng lại chỉ cảm giác thấy tẻ ngắt.

Điều gì đã biến đổi con người độc lập tự chủ của nàng?

Nàng tùy ý được Quan Long Kí bao dung cũng khiến nàng thừa nhận ông chồng không hề giống nam nhân cầu hôn không nổi ngày trước. Ý đồ ác ma của hắn chỉ là một sự vụng về của nam nhân không hiểu cách diễn đạt tình ý.

Có điều phương thức bày tỏ một cách kín đáo tình yêu điên cuồng làm nàng khó có thể chịu nổi sức mạnh của hắn.

Suy nghĩ trong gió đêm làm cảm giác chán chường trôi nổi hỗn loạn bắt đầu từ từ chìm lắng xuống.

Một cuộc hôn nhân thần thánh thì ngoài tình yêu ra hẳn là vẫn còn có rất nhiều nhân tố quan trọng chẳng?

Như là tin tưởng lẫn nhau, thông cảm với nhau, vinh dự hoặc hứa hẹn

Đáp án chính xác chợt xuất hiện giống như tia chớp!!!

Thủy Kính biết nàng sẽ tha thứ cho hắn, chỉ là còn cần một chút thời gian.

Coi tình yêu là chính thì tất cả thương tổn đều sẽ từ từ được dẹp đi!

Nếu như nói có vở kịch về cuộc đời như vậy thì Quan Long Kí hẳn là xuất hiện trong vai diễn đầu đầy sương tuyết, long đong vất vả mệt nhọc chạy tới chỉ vì muốn nhìn mặt vợ con thân yêu.

Vì những suy nghĩ vẩn vơ của mình mà Thủy Kính nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Nam nhân vụng về kia sẽ không có hành động lãng mạn như vậy!

“Nếu như thật sự phát sinh chuyện như vậy thì ta lập tức sẽ tha thứ cho người” Nàng khẽ vuốt ngực nói nhỏ mà có cảm giác như trái tim mình đang nhảy nhót giống hệt chú chim non.

Tuy nhiên vọng tưởng chỉ là vọng tưởng, cuộc đời thực tế không có khả năng giống như ý người được.

Còn xa xa ở thủ đô đảo quốc phía nam, Quan Long Kí hồn nhiên không biết được chính mình đã bỏ lỡ những thứ gì.

Du lịch một tháng, chánh xác mà nói là bốn tuần thì Thủy Kính từ Nhật Bản trở về.

Ngoài việc mang về tâm trạng tốt hơn thì nàng vẫn còn khuôn theo chiến lợi phẩm đáng kể từ những nỗ lực shopping. Nàng đưa cho dì cùng Nghi Lâm đồ trang điểm, một lượng hạn chế nước hoa anh đào và khăn lụa. Nàng cho con gái Chi Hủy quần áo và búp bê giống người, cho Tiểu Mân máy ảnh số Sony đời mới. Còn người khác cũng có vô số các món đồ rực rỡ muôn màu.

Còn như đại kim chủ đã bỏ tiền là Quan Long Kí đáng thương như vậy thì được chia một cái chặn giấy hình con búp bê Nhật Bản, thôi thì có chút ít còn hơn không!!

Nhưng rất rõ ràng là tất cả mọi người đều nhìn ra được nỗi buồn của Thủy Kính đã cải thiện rất nhiều. Đối với Quan Long Kí cũng nói năng tương đối bớt lạnh nhạt đi.

Mặc dù bầu trời Đài Bắc âm u, nhiệt độ cũng đang từ từ giảm xuống. Nhưng nét phiêu muộn trên mặt Quan Long Kí cũng từ từ biến mất, rồi chậm rãi xuất hiện vẻ mặt trầm tĩnh bình thản.

Thủy Kính cũng chậm chậm hiểu rõ con người của hắn có những chỗ khác so với người bình thường.

Thói quen sống từ nhỏ đã không có bạn bè đồng lứa với nhau và việc phải chạy khắp đông tây đi các nước rồi đàm phán với rất nhiều người. Cuộc sống của hắn là vài chữ số cùng công tác thống kê, hội nghị và báo cáo nên hắn nói ra toàn là chỉ thị và mệnh lệnh.

Trong các cơ sở của Quan gia thì hắn chính là đế vương.

Lấy quan điểm một người lãnh đạo để xem xét với giáo dục để vương từ nhỏ thì hẳn là nhà quản lí thành công. Nhưng cân nhắc từ góc độ con người thì cách hình thành nhân cách của hẳn là thất bại to lớn!

Có một lần Thủy Kính nhin không được đã gắng hỏi hẳn về hồi ức đáng ghét liên quan đến lần ngỏ lời thất bại kia.

Lần đó bị hẳn dùng tiền bạc, biệt thự, châu báu mua chuộc nhục nhã cùng thân thể bị xâm phạm khiến cảm giác ghét bỏ vẫn luôn luôn là mắc mớ khó tiêu của nỗi hận trong lòng nàng.

Câu trả lời của Quan Long Ký khiến nàng thiếu chút nữa là chửi ầm lên.

“Ta hỏi Đường trợ lí là nữ nhân thích cái gì?” Quan Long Ký với vẻ mặt không biết làm thế nào khi đáp: “Hắn nói là kim cương, nhà cửa”

Cho nên hẳn mới đưa biệt thự và châu báu ra.

“Ta thực sự không có ý định sỉ nhục em!”

Về nữ nhân hẳn cũng không có quá nhiều. Thông thường những người mẫu, nữ minh tinh tự động tới cửa đều cũng có bằng giá. Đưa hoa tươi không bằng đưa châu báu, đưa châu báu không bằng đưa biệt thự.

Lấy lòng nữ nhân chính là bằng điều kiện vật chất nha!

Không biết ông chủ muốn theo đuổi người ra sao nên Đường trợ lí ột cái đáp án chung chung.

Kết quả

Khi Phương Thủy Kính chịu nhục nhã sâu sắc cực kì xoay người muốn đi đã làm Quan Long Ký chưa từng theo đuổi nữ nhân luống cuống tay chân muốn hôn nàng. Nỗi kích động muốn ôm nàng tựa như cơn sốt bùng lên không sao cứu vãn được. Thay vào đó làm nàng càng kịch liệt chống cự sau đó rơi xuống biển ngoài ý muốn.

Thủy Kính hít sâu một hơi mà cảm giác được trên trán mình dường như đang nổi gân xanh “Ta đoán chưa người nào đã từng nói với người nữ nhân nói không nên thì chính là không nên làm ngược lại ý nguyện của đối phương mà Bá vương ngạnh thượng cung chứ!”

Quan Long Ký gật đầu, trên mặt hiện lên vẻ xấu hổ vẻ giống như học sinh tiểu học phạm sai lầm ngồi nghiêm chỉnh nghe thầy cô giáo huấn.

10. Chương 10

Thật đáng chết!

Thủy Kính hít sâu một hơi, nàng thật sự có mang!

Tính theo chu kỳ sinh lý thì nàng đã chậm một tháng rưỡi, trong lòng có dự cảm chẳng tốt đẹp gì bèn lấy que thử ra kiểm tra một lượt, quả nhiên trúng thưởng.

Ai! Chuyện xấu quả nhiên muốn làm cũng không được nha!

Trùng mắt liếc nhìn ông chồng đã ly thân sáu tháng, Thủy Kính ảo não không thôi. Không nên nhát thời mềm lòng, cái này để lọt ra thì không biết bao nhiêu người phải cười đến rụng cả hàm răng đây!

Vì sao bệnh nhân đang ốm lẩn long lóc mà có tinh trùng đầy sức sống như vậy?

Rõ ràng chỉ nói là “giữ lại để theo dõi” mà! Hiện tại cái bụng to ra thì không phải là tự vả vào miệng? Thủy Kính ảo não không thôi.

Cũng chỉ đành thuận theo tự nhiên!

Thân là trợ lý của Tổng tài phu nhân, tiếng tăm của Lâm Tử Vi ở các cơ sở của Quan gia tăng lên nhiều. Ngoại trừ có thể cùng lãnh đạo thông thường khác ngồi ngang vai ngang vế, nàng vẫn còn hơn nhiều nhân vật trên dưới khác ở chỗ có ưu thế tự do – bởi vì nàng thường thường phải chạy đến Quan gia duy trì liên lạc với phu nhân đang đóng cửa ở lì trong nhà.

Đối với tình trạng ly thân của vợ chồng Tổng tài, so với người khác khác thì ít nhiều nàng cũng biết hơn nên bắt đầu có thêm một chút hy vọng xa vời.

Luận dung mạo bên ngoài, nàng cảm thấy mình không thua kém Thủy Kính. (hana: điều, Thủy Kính chính là đẹp 10, cô đẹp 0,1)

Luận tài hoa, nàng xử lý chuyện làm từ thiện của phu nhân gọn gàng đâu ra đấy, Thủy Kính chẳng qua chỉ có cái danh mà thôi!

Còn luận gia thế, Thủy Kính là cô nhi mà cả hai người cha mẹ đều đã mất. Còn cha của nàng là một ông chủ xí nghiệp loại nhỏ. Mặc dù mẹ nàng chỉ ở nhà làm nội trợ nhưng cũng là dòng dõi thầy thuốc, thân thế của nàng so với Thủy Kính còn tốt hơn nhiều lắm!

Nếu so về độ ôn hòa ngọt ngào giữ cho yên cửa ả nhà thì Thủy Kính sau khi khôi phục trí nhớ căn bản cho tới bây giờ không thêm để ý đến sắc mặt của chồng.

Nếu mình thực sự làm Tổng tài phu nhân thì cả công cả tư đều chính là nội tướng hiền thực! Lâm Tử Vi suy nghĩ.

Cái dạng chuyên diện đồ mốt được ưa chuộng, đàm tiếu đến nổi bão trong chốn xã hội thượng lưu vốn là giấc mơ của nàng từ nhỏ đến lớn.

Vì thế hy vọng xa vời biến thành tham lam, Lâm Tử Vi chăm chỉ chạy giữa hai vợ chồng Tổng tài đang trong tình trạng li thân, trở thành người truyền lời.

Thừa dịp có lỗi hồng mà vào nên nàng một chút cảm giác tội ác cũng không có.

Dù sao, hôn nhân của vợ chồng Tổng tài xuất hiện vết rạn nứt là vấn đề của bọn họ, không liên quan gì đến nàng. Hơn nữa nàng làm như vậy cũng không xem như kẻ thứ ba phá hủy hôn nhân của người khác nha!

So với đám hồ ly tinh trong lòng đầy dục vọng muốn chiếm đoạt chồng của người khác thì nàng chỉ là đi nhặt lại thứ Thủy Kính không cần mà thôi. Cũng chỉ như nhặt vài món trang sức LV hay túi xách Chanel nào đó

.....

Mười giờ sáng, Lâm Tử Vi báo cáo với Thủy Kính chuyện điều hành công việc của quỹ từ thiện, nhắc tới hạng mục thay mới máy tính.

Thủy Kính sắc mặt mỗi mệ, tựa hồ cũng không hề chú ý nghe.

Báo cáo xong rồi thì theo lệ thường là Thủy Kính kí tên đồng ý.

“Từ từ.....” Bởi vì trong lòng khó chịu nên Thủy Kính uống ngụm trà nóng, dừng ghi chép mà hỏi: “Sau khi thay máy tính mới thì máy tính cũ đâu?”

Lâm Tử Vi ngẩn ra. “A Hửn là phải thu hồi về sao?”

“Thu hồi về cũng không tốt” Thủy Kính chau mày lại “Mấy ngày hôm trước ta nhìn thấy trường tiểu học công khu Thiên Viên Sơn không có máy tính sử dụng Ủ hãy nhờ cơ quan chức năng giúp đỡ Sửa sang lại chỗ máy đó một chút rồi đưa cho trường học này đi!”

Sau khi du lịch Nhật Bản trở về đã hơn một tháng, nàng cũng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu nôn nghén.

“Phương tiểu thư, thân thể cô không thoải mái sao?” Lâm Tử Vi hỏi thật cẩn thận.

“Không có việc gì” Thủy Kính cầm lấy một viên ô mai cho vào miệng “Ta đang mang thai.”

Lâm Tử Vi há hốc miệng, đang muốn hỏi: “Đứa bé là của Tổng tài sao?” Ngẫm lại không thích hợp, nên nhanh chóng đổi giọng mà hỏi: “Tổng tài biết không?”

“Hửn đương nhiên ách, không biết!” Thủy Kính mắt đang thấy hoa cà hoa cải cho nên cũng không nhìn thấy vẻ mặt quái dị của Lâm Tử Vi.

Tính theo chu kì, đứa bé trong bụng Phương Thủy Kính rất có thể là được hoài thai khi đang du lịch ở Nhật Bản. Du lịch ở nước ngoài có rất nhiều nguyên nhân cấm đổ vượt qua khuôn phép.

Lâm Tử Vi quyết định báo cáo buột tội.

“Tổng tài, có chuyện này Ta thật sự không biết nên nói hay không. Có điều là Ta không muốn thấy ngài chẳng hay biết gì, bị mọi người nhạo báng Mà nghe giọng điệu của Phương tiểu thư thì dường như nàng ta còn muốn tiếp tục gạt ngài.....”

Nàng vội vàng đem tin Thủy Kính mang thai báo cáo gấp cho Quan Long Ký biết.

Sự chấn động của Quan Long Ký hoàn toàn biểu hiện ra trên gương mặt xanh mét.

Lâm Tử Vi bám riết không tha nói tiếp: “Phương tiểu thư đã bắt đầu buồn nôn, giấy rồi sẽ không gói được nữa”

“Người câm mồm!” Quan Long Ký lạnh lùng quát khê: “Người có thân phận gì? Dựa vào đâu mà đòi can thiệp vào tình trạng hôn nhân giữa ta và vợ?” (hana: ca đã nói dù chết cũng không buông tay, sao có thể vì đứa nhỏ đấy mà buông tay chứ, đúng là ngốc mà.)

Sau cơn địa chấn, gió lốc bắt đầu tụ tập, kẻ xông lên trước đích thật phải chịu thất bại. Đó chính là người báo tin mờ ám Lâm Tử Vi.

“Người có lá gan lớn quá đi! Lại còn dám ám chỉ đứa con trong bụng vợ ta không phải của ta?” Quan Long Ký tức giận giống núi lửa bùng nổ trào ra không thể thu hồi, âm thanh khàn khàn âm có vẻ khùng bố đặc biệt “Là ai cho người quyền hạn bày đặt ra chuyện sinh sự đó?”

“Tổng, tổng tài” Lâm Tử Vi lắp bắp giải thích “..... Ta chỉ là suy nghĩ cho ngài”

“Cho ta?” Khí tức cực kì hắc ám bao phủ quanh người Quan Long Ký, hần đạp chân bước dài về phía trước, thô lỗ tóm chặt cái cằm xinh xắn của Lâm Tử Vi.

“ A...” Lâm Tử Vi kêu lên đau đớn.

Hắn hất tay, Lâm Tử Vi ngã sòng xoài xuống đất trên tấm thảm.

Giọng điệu của Quan Long Ký khinh thường đến cực điểm “Sau đó thì sao? Lập tức tự mình tiến lên chiếm lấy?”

Ánh mắt của hắn đầy vẻ khinh thường ghét bỏ, từ trên cao thách thức nhìn xuống Lâm Tử Vi đang bủn rủn chân tay mà thông thả gần từng tiếng nói ra “Loại nữ nhân giống như ngươi thì ngay cả xách giày cho ta đều không xứng! Ta dễ dàng tha thứ cho ngươi, là bởi vì vợ ta thích ngươi Hiểu chưa? Cút ra ngoài!”

“Oa!” Lâm Tử Vi cảm thấy nhục nhã sâu sắc lên tiếng khóc lớn, lắc la lắc lư đứng dậy.

“Còn có một điều, hãy nhớ kỹ! Ta không muốn nghe được lời đồn đãi miệt thị về vợ ta” Âm thanh trầm trầm giống như của ma vương địa ngục cảnh cáo từ sau lưng vọng đến “Điều đó sẽ làm ta cực kì mất hứng!” Quan Long Ký nói ra đầy nham hiểm đe dọa.

.....

Đồ lập dị!

Thủy Kính xác định đã có mang không vui nhìn chăm chăm Quan Long Ký.

Biết chính mình một lần Ách! Chính xác một chút, là một đêm hảo hảo vài lần liền “may mắn trúng thưởng”, nên tâm tình của nàng vẫn thật không tốt! (hana: ta nghĩ làm 1 lần đàng này làm vài lần, oa oa, gớm, may mà không có đi vào chi tiết, không chương 9 sẽ giết ...ba chấm ca mất)

Chính là nhìn điệu bộ của Quan Long Ký, tâm tình tựa hồ cũng chẳng tốt chút nào.

Món đà điều nấu với hạt tiêu đen bày ra trên bàn hầu như còn nguyên, món canh hầu cũng không uống quá mấy ngụm. Nhưng rượu đỏ thì hắn đã uống gần hết hai chai, mà nàng mới uống hai ly con con.

Nàng trừng mắt nhìn hắn, thấy bộ dáng u buồn mượn rượu giải sầu nên ý định trong đầu vốn tính toán nhẹ nhàng bằng quơ lộ ra tin tức đã mang thai cũng đánh mất.

Rượu sâu vào bụng sâu nên càng sâu.

Cơm trưa một miếng cũng không ăn, Quan Long Kí ngồi từ chính Ngọ đến chiều muộn nên đã đánh mất sự thèm ăn. Tâm tình bi thảm hơn nữa bụng rỗng uống rượu, nên hắn say càng nhanh hơn.

Trong mơ mơ màng màng, hắn lão đảo đi vào phòng ngủ của mình, nằm bất tỉnh rất lâu trên chiếc giường đôi.

Thủy Kính tâm tình không tốt chỉ mấp máy há miệng, tiếp tục chiến đấu cùng món thịt đà điều bữa tối, mắt lạnh thờ ơ nhìn ông chồng say túy lúy sờ soạng đi về phòng ngủ của chủ nhân.

Căn cứ kinh nghiệm của nàng mấy hôm trước, nếu nàng không thừa dịp bữa tối bổ sung dinh dưỡng nhiều hơn thì tình trạng nôn nghén sáng sớm hôm sau sẽ khiến nàng khó chịu cả buổi sáng!

Thủy Kính phần hận xả vào miếng thịt đà điều non tươi dầm nước sốt trên bàn.

Thật sự là không công bằng! Vì cái gì mà nữ nhân phải chịu loại tội này?

Có lẽ Nàng hẳn là đem dịch vị ghê tởm trong dạ dày phun lên trên người thủ phạm? Nàng neho mắt nghĩ thầm.

Cố gắng ăn xong bữa tối phong phú, tắm rửa sạch sẽ dưới vòi hoa sen xong thì Thủy Kính chậm rãi đi đến bên giường, oán hận đến ngứa răng mà suy nghĩ liệu có nên dùng dép lê đánh thức con quỷ say này để đuổi hắn tới thư phòng mà ngủ? Hay là thẳng chân đá hắn xuống giường cho nằm trên sàn?

Vẫn còn suy tư nên làm thế nào để “chỉnh lí” Quan Long Kí thì con quỷ say thốt lên lời vô nghĩa làm cho nàng ngẩn ra.

“Lâm Tử Vi đã làm báo cáo buộc tội?”

Một liều dấm chua xộc thẳng lên đầu.

“Quan Long Kí! Anh nói rõ ràng cho tôi, hiểu chưa!”

“Anh là đầu heo nha!”

Bị bát nước lạnh làm tỉnh lại, Quan Long Kí đối mặt với trận công kích ác liệt vô tình.

“Người ta nói cái gì là anh liền tin sao?” Nàng hỏi.

“Thủy Kính..... Ý của em là em không mang thai?” Quan Long Kí đầu óc u mê.

“Tôi đã mang thai. Đúng vậy, ba tháng rồi!” Thủy Kính vỗ vỗ cái bụng.

Nàng thấy sắc mặt hắn lại ảm đạm tiếp.

“Được rồi! Căn cứ vào thám tử của anh, trong lúc tôi du lịch bên ngoài thì có đứa con với người khác. Anh tính toán làm sao bây giờ?” Thủy Kính trong lòng ác liệt khi dễ hắn.

Xứng đáng! Ai bảo hắn hại nàng mang thai đến non mửa, khổ sở đến rối loạn?

“Anh muốn li hôn không?” Nàng hỏi.

Quan Long Kí lắc đầu mãnh liệt.

“Vậy anh nguyện ý giúp tôi nuôi đứa nhỏ sao?”

“Nguyện ý.” Quan Long Kí không hề đắn đo chút nào.

“.....” Thủy Kính bị đánh bại.

Nàng biết, chính mình sẽ cam tâm tình nguyện lại một lần nữa đeo gông cùm hôn nhân, bởi vì hắn hoàn toàn yêu vô tư.

“Đứa con này là của anh!” Nàng nhả nhận nói ra.

Quan Long Kí vẽ mặt kinh ngạc.

“Thời gian là ngày anh bị cảm mạo, địa điểm là ở phòng khách của nhà chúng ta” Về ngưỡng ngừng đồ ửng hiện lên trên hai gò má Thủy Kính “Anh uống thuốc, tinh thần không rõ ràng Chúng ta liền “hắc hừ””

“Hắc hừ?” Vì đã thoát li khỏi xã hội hiện thực nên Quan Long Kí nghe không hiểu loại từ thô tục này.

“Chính là Làm tình đó!”

“Anh nghĩ tôi là loại nữ nhân vi phạm lời thề hôn nhân thần thánh, ở bên ngoài trộm tình có mang rồi sau đó tìm cách đổ lên đầu chồng sao?” Thủy Kính thẹn thùng hỏn hà hỏn hển nói ra.

Thật muốn thưởng cho sự vui vẻ của hân!x#*!

Dáng vẻ Quan Long Kí đúng là hạnh phúc mà cười ngây ngô, sau một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại.

“Thủy Kính, em, em nói là sự thật sao?”

Đứa nhỏ..... Là của hân?

“Đợi khi đứa nhỏ sinh ra thì đi làm xét nghiệm DNA đi!” Thủy Kính nói không vui.

Hân tát vào mặt một cái.

“Anh đang làm cái gì vậy?” Thủy Kính trừng lớn hai mắt.

“Đau” Hân bưng mặt nói: “Là sự thật, ta không phải đang mơ” (hana: đúng là ngốc thật, nhưng rất đáng yêu.)

“Anh thần kinh nha!”

Sắc mặt vui vẻ đến ngạc nhiên của hân đột nhiên biến đổi.

“Thủy Kính Ngày đó Ngày đó có phải anh lại ép buộc em? Anh” Quan Long Kí lắp bắp hỏi.

Thủy Kính thấp giọng trả lời “Không có! Là em tự nguyện .”

“Cám ơn em!” Quan Long Kí ôm chặt lấy vợ “Em làm cho anh như thấy mình đang trên thiên đường.” (...- ba chấm ca: Có ai cấm lên đó đâu!..... hana: ác quá đi)

“Anh?! Anh thực là khó chịu đó!” Thủy Kính nhỏ giọng ai oán.

Có điều là nàng cũng không chán ghét.

“Không công bằng!” Quan Long Kí cũng phàn nàn theo “Ngày hôm đó, đầu óc anh đang không tỉnh táo, cái gì cũng không nhớ rõ! Em phải bồi thường cho anh như thế nào?”

Cái gì?

“Vậy anh đang muốn như thế nào?” Thủy Kính gắt giọng.

“Em phải đền bù anh”

“.....” Thủy kính không nói gì.

Còn như phải đền bù như thế nào? Hay là cùng nhau? Chỉ có thể để cho hai người lén lút lại nghiên cứu, lại “thảo luận” sao!

.....

Thu đi xuân đến, thời gian trôi qua.

Nửa năm sau, hợp đồng ở riêng đã sớm không còn ý nghĩa gì hết. Cái bụng Thủy Kính đã tròn ung ửng gần đến kì sinh nở, nhưng lại vẫn không an phận thực sự đập loạn làm cho Quan Long Kí vẫn rối bời.

Lâm Tử Vi bị mất chức thư kí của Tổng tài phu nhân, sau khi biết được chân tướng đã xấu hổ từ chức.

Quan Long Kí cũng giờ cao đánh khê, không có làm thủ đoạn trả thù đối với Lâm Tử Vi. Không phải bởi vì nhân từ, mà là bởi vì cảm tạ.

Cảm tạ nàng đã cho Thủy Kính ăn dấm chua.

Cảm tạ nàng ủng hộ công làm tiểu nhân khiến cho chân tướng sớm tra ra manh mối.

Hiện tại hẳn là nam nhân hạnh phúc, lòng tràn đầy chờ mong đứa con thứ hai khi nào sinh ra nên còn bụng dạ đầu mà đi nhớ thù oán?

Trong một ngày nắng gió đẹp trời, vào lúc buổi chiều.

Theo lời mời của bệnh viện ung thư nhi đồng Tân Thiết vừa mới khai trương, Thủy Kính dưới sự theo dõi của mọi người bắt đầu cơn đau để trở thành bệnh nhân cấp cứu đầu tiên của bệnh viện.

Đến tám giờ tối, nàng sinh ra một bé trai khỏe mạnh. Khỏi phải làm xét nghiệm DNA, nó giống cha như dùng một khuôn mẫu nhỏ mà tạo thành. Ngũ quan với Quan Long Kí giống nhau như đúc, sống mũi cao cao, môi thì vểnh lên.

.....

Chú nhóc được đặt tên là Quan Tường Vũ, nhũ danh là Mễ Hiết Nhĩ.

Khi làm bữa tiệc mừng đầy tháng, Thủy Kính ăn mặc tử tế tựa như một hoàng hậu khí chất ung dung, chân váy lễ phục màu lam kéo dài đằng sau. Nàng hoàn toàn vừa lòng ôm tiểu vương tử, ngồi ở bên cạnh chính là công chúa Chi Hủy đội tiểu vương miện trông rất tự nhiên. Ba mẹ con thực hoàn mỹ tựa như một bức họa.

Tiếng cười vui của mọi người cùng những lời chúc tụng làm cho Quan Long Kí lộ ra vẻ tươi cười kiêu ngạo.

Trong bữa tiệc có một vấn đề nho nhỏ.

Chi Hủy rất đáng yêu thật cẩn thận cầm một cái bánh ngọt hoa quả nhỏ rồi dùng giọng nói ngọt ngào mềm mại gọi “Mẹ ơi, ăn bánh ngọt.”

Nhớ tới điều cảm kích của vợ, Quan Long Kí có điểm căng thẳng.

“Chi Hủy ngoan, lại đây nào. Mẹ không ăn bánh ngọt”

“Bánh ngọt ăn ngon lắm mà!” Chi Hủy chờ đợi nhìn nàng.

Thủy Kính mỉm cười, trong khóe mắt ánh lên giọt nước trong suốt “Thật đó? Mẹ ăn một miếng mà xem.”

“Ngon mà ...” Vẻ vui tươi hiện lên trên má lúm đồng tiền của Chi Hủy, nó dùng đĩa ăn xắn một miếng nhỏ đưa cho Thủy Kính.

Nàng liền chạm vào đĩa ăn của con gái nhỏ đưa ra rồi ăn một miếng bánh ngọt.

Cũng đã tới lúc gột bỏ đau xót.

Cám ơn ba ba, mẹ mẹ Con nhất định sẽ hạnh phúc! Thủy Kính âm thầm hứa ở trong lòng.

Ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt chân thành dịu dàng của chồng, hai vợ chồng nhìn nhau cười, hết thấy đều không cần nói.

.....

Tân khách đã về hết, sau khi dọn dẹp xong xuôi...

“Nếu khi đến hạn một năm của hợp đồng ở riêng, em vẫn quyết định li hôn thì anh thật sự sẽ đồng ý từ bỏ sao?” Thủy Kính nhện nhạo trong lòng tò mò hỏi.

“Sẽ vậy!” Quan Long Kí thực rõ ràng.

Thủy Kính ngược mắt lên, trong hai mắt tràn đầy hoài nghi.

“Thật sự?”

Trong lòng quả là có điểm không dễ chấp nhận.

“Có điều” Quan Long Kí nói giọng bình thản “Anh sẽ “tiêu diệt” tất cả nam nhân định tiếp cận em.”

Dọa! Tiêu, tiêu diệt?

“..... Xin hỏi, cách “tiêu diệt” là như thế nào?” Nàng hỏi thật cẩn thận.

“Tiền tài, danh lợi, uy hiếp, đe dọa” Quan Long Kí nói thực thẳng thắn: “Mỗi một người rút cuộc sẽ có một, hai nhược điểm. Nếu không có thì cũng có thể nảy sinh chuyện “ngoài ý muốn” khó liệu, không phải sao?” Hắn chậm chậm nói.

Thủy Kính cảm giác tất cả cơ trên mặt mình run rẩy, trán bắt đầu nổi gân xanh.

Trong đầu hiện lên đám xã hội đen trong điện ảnh, hình ảnh đầm máu của cá mập dẫm chân nhấn chìm người ta vào đám bùn dưới đáy biển.

Tuy sớm biết rằng sự hình thành nhân cách của Quan Long Kí có vấn đề, giáo dục nhân tính thực chất là thất bại, nhưng mà nàng không nghĩ tới lại nghiêm trọng như vậy.

“Uh khụ! Chồng à, em cảm thấy chúng ta hẳn là hảo hảo “đả thông” một chút, thảo luận một chút cách tôn trọng nhau giữa người với người” Nàng nói.

Nhìn thấy trên mặt “dê rành rành” của chồng có sự nghi hoặc, Thủy Kính đau đầu hít một hơi thật sâu.

Ai! Quên đi!

Ta không vào địa ngục, thì ai phải xuống địa ngục đây? (hana: câu này giống câu mà anh chàng trong người không vào địa ngục thì ai vào, ha ha)

“Hỗn Thế Ma Vương” này sẽ khiến cho nàng phải hy sinh cả đời để kiềm chế hắn rồi!

“Đúng rồi! Còn có một chuyện nữa, vấn đề giáo dục các con hoàn toàn do em phụ trách. Em không muốn anh lại dùng cái phương pháp “để vương học” đáng chết kia để đầu độc con cái.” Thủy Kính nghĩ đến một vấn đề thực nghiêm trọng.

Quan gia đã nuôi dưỡng ra một Hỗn thế đại ma vương, tốt nhất không cần đào tạo thêm một tiểu ma vương nữa mà làm hại người thế gian.

“Được!” Quan Long Kí gật đầu.

“Còn nữa, điều quan trọng nhất là phương thức giáo dục con cái sẽ lấy lời em nói làm chuẩn. Anh dù có không đồng ý cũng cấm dị nghị!”

“Được!” Quan Long Kí vẫn chỉ có vai trò gật đầu. (hana: ẹc, ca bị mỹ nhân kế dụ vào trông rồi, ha ha)

Thủy Kính ngẩng đầu, thấy hai mắt đen nhánh của ma vương đang chiếu lên mình với vẻ bất đắc dĩ thì không khỏi lại hít một hơi.

Lấy yêu mà ràng buộc, lấy nhu tình làm roi, đại ma vương đành cúi đầu áp tai thần phục ở dưới chân nàng.

Mặc dù ở cùng hắn thì trong cảm nhận mà đem so sánh với cuộc sống hôn nhân bình thường vẫn còn kém mười vạn tám ngàn dặm.....

Nhưng Cũng miễn cưỡng xem như đáng mừng có thể gọi là Happy Ending chứ?

– toàn thư hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-cho-tong-tai-phai-can-than>